ماشاء اللہ لا قوۃ الا باللہ العلی العظیم

کتاب لاجواب از تصنیف مولوی محمد دلپذیر صاحب بھیروی

المسمے بہ

رجسٹری شدہ

قیمت ۸

بار ہفتم

سنی کتابیں ملنے کا پتہ

ملک محمد عنایت اللہ تاجر کتب لاہور

در مطبع مجتبائی پریس کشمیری بازار محلہ گذر بیانہ

گنجینۂ نعت

اس کتاب میں بھی ہندوستان کے تمام اہل کمال شاعروں کی نعتیں ردیف وار درج ہیں۔ اس کتاب سے عمدہ آج تک کوئی کتاب مولود خوانوں کے لئے نہیں چھپی۔ نہائیت عمدہ مزید یہ کہ جو نعتیں خزینہ نعت میں درج ہیں وہ اس میں نہیں۔ نہائیت خوشخط کاغذ عمدہ قیمت صرف چار آنے ۴/

محبوب سبحانی قیمت ۲/

مدینۂ نعت

سہرتاج زہرا قیمت ۳/

اس کتاب میں بھی نہائیت عمدہ عمدہ نعتیں جو اکثر مولود شریف میں پڑھی جاتی ہیں۔ ردیف وار مخمسات و نظمیں و ترجیع۔ بند و مسدس و مناجات وغیرہ کے درج ہیں۔ اور نہائیت خوشخط چھپی ہے اسمیں تمام نئی نئی پر درد دلوں کو ہلادینے والی نعتیں درج ہیں ✤ قیمت صرف چار آنے ۴/

اقوال الرسول قیمت ۸/

جواہر التعویذات معروف سراج العملیات

صدیق الرسول قیمت ۳/

علم تعویذات و عملیات کی ایک نادر و نایاب کتاب ہے اس کے بتائے ہوئے طریقوں پر عمل کرنے سے ہر انسان اپنے مطالب میں یقینی طور پر کامیاب ہو سکتا ہے۔ تسخیر قلوب۔ فتح مقدمات۔ بچھڑے ہوؤں سے ملاقات کرانا کتاب ہذا کے ادنے کرشمے ہیں۔ قیمت صرف چھ آنہ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۶/

سرسید کے خلافی مضامین قیمت ۸/	ضروری التماس	تاریخ شاہان اسلام قیمت ۱۲/

صاحبان: یہ کتب خانہ ۱۸۷۸ء سے جاری ہے جو اللہ تبارک تعالیٰ کے فضل و کرم سے روز افزوں ترقی پر ہے اس کتب خانہ میں ہر علم و فن کی کتابوں کا ذخیرہ فروخت کیلئے موجود ہے۔ فہرست کتب خانہ ہذا پوسٹ کارڈ آنے پر مفت روانہ ہو سکتی ہے۔ جو صاحب خریدنا چاہیں بہ ترسیل زر قیمت پیشگی یا بذریعہ ویلیو پی ایبل پیکٹ ذیل کے پتہ سے منگوا سکتے ہیں ✤

پتہ یہ ہے

ملک محمد عنایت اللہ تاجر کتب لاہور بازار کشمیری و مالک مطبع مجتبائی

سستی کتابیں ملنیکا پتہ ملک دین محمد تاجر کتب لاہور بازار کشمیری

نحمدہ ونصلی علی رسولہ الکریم

بسم اللہ الرحمن الرحیم

حمد باری تعالیٰ جل

تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝ الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا

بابرکت اوہ شاہ شاہاں اتھے جس دے ہتھ وچ شاہی
ہر شے تے اوہ قدرت والا قادر پاک الٰہی
جیوں مرن بنایوس تاں جو خاص تساں آزماوے
ویکھاں کون تساں دے وچوں چنگے عمل کماوے

تَبَارَكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

بابرکت اوہ ذات مبارک دھرت فلک دا والی
دوہاں جہاناں اندر جس دی سدا حکومت عالی
اوسے نوں ہے معلم ساری خبر قیامت والی
قبراں تھیں مخلوق تمامی جاسی جدوں نکالی
حرف اوسے دی مڑ کر جاناں پکا حکم جلالی
اس گل دا انکار نہ کسے ہر کوئی اقبالی
اہل ایماناں نوں اوہ بخشے جنت باغ نہالی
تے کفاراں بدکاراں کارن دوزخ دی اگ بالی
کر کر بے فرمانی رب دی جنہاں حیاتی گالی
پان سزائیں روز قیامت بدلے بد اعمالی
غفلت دی جڑ بیٹھے جنہاں کیتی بد افعالی
کھڑی تیار اونہاں دے کارن دوزخ دی کٹھیالی
روون چیخن مارن دھاہیں پیش پئی رحالی
اس دن مددگار نہ کوئی نہ کوئی آل موالی
دنیا اندر راہ مولا دے جیں تکلیف اٹھالی
اگوں خوشی وکھاوے اوناں جنہاں مصیبت جالی
جنت نعمت حور قصوراں عالی قصر نوالی
رحمت نال وہانوں الحسن جنہاں دی صفت بھالی
باغ بہاراں نے گلزاراں میوے پالو پالی
ذکر الٰہی کرن جنہاں دربول خوش متوالی
طوطی راگ سرود سناوے حوراں کرن قوالی
ملک بلیئے ادب سلاموں ہوون استقبالی
خوش سوغاتاں عیش بہاراں سدا مبارک فالی
ایہ سب نعمت جنتیاں نوں بدلہ نیک خصالی

وہم قیاس اور اکوں باہر قدرت جل جلالی
وِن وناندی خلقت سر جی اوس عالی متعالی
لکھی روزی ہول کسیدی اوس نے کدیں نہ ٹالی
ہر شے دا رازق الٰہی سبھ خلقت اوس پالی
حسب مناسب ہر یک اوپر نظر کرم دی ڈالی
سُن فریاداں ہر منگتے دی پوری کرے منگالی
بِن منگیاں اوہ دیون ہارا ہر یک چیز سوکھالی
اُس نوں نہیں پرواہ کسیدی ذات اُسدی لوبالی
اوسدے دَر تے ڈِگن والا کدیں نہ رہندا خالی

کجھ ہتھ دان نہ آوے جے لکھ کرن خیال خیالی
ہر ویلے ہر ساعت ہر نوں رکھدا آپ سنبھالی
بیفکر اساں نوں بھی دیوے دُنیا تے خوشحالی
نال حفاظت اوسدی قایم ہر پتر ہر ڈالی
قدر لقدری دنیا اندر سب نوں موج وکھالی
ہر عاجز دی صبروں شکروں آپ کرے اُپرالی
دان کریندا تھکے ناہیں ویکھو صفت نرالی
جگ سارا محتاج اوسیدا صاحب شان کمالی
اوسدا بھکھیا ہمیشہ ایہ پدیر سوالی

نعت حضرت محمد الرسول اللّٰہ والذین معہٗ صلے اللّٰہ علیہ وآلہٖ واصحابہٖ وسلم

لَقَدْ جَآءَکُمْ رَسُوْلٌ مِّنْ اَنْفُسِکُمْ عَزِیْزٌ عَلَیْہِ مَا عَنِتُّمْ حَرِیْصٌ عَلَیْکُمْ بِالْمُؤْمِنِیْنَ رَءُوْفٌ الرَّحِیْمٌ

البتہ تحقیق تساں نوں بھیجیا رب دا آیا ہا
ہے دشوار نہایت اوس پر جو شے تساں دُکھاوے
وڈا حریص تساڈے اوپر حرص کماوے بھاری
اہل ایماناں نال ہمیشہ اُلفت رکھنے والا
سچیاں خبراں ربدی طرفوں آیاں لیاون والا
آیا کفر شرک دیاں رسماں دور ہٹاون والا
آیا غیر رستاں تائیں غیر ٹھہراون والا
آیا ساں نوں کھلی پوندیاں راہ بتلاون والا
آیا خوف خطرے راہوں بندہ چھوڑاون والا
آیا سب پیغمبراں دا سردار کہاون والا
آیا سب نبیاں تھیں پچھے جگ وِچ آون والا
آیا وِچ درگاہ ربے دی آون جاون والا
آیا ہفت فلک تھیں اُچّا پار سدھاون والا

یعنے پاک رسول محمد عبد اللّٰہ دا جایا
رنج مصیبت دُکھ تساڈا اوس نوں مول نہ بھاوے
ایہ جو بخشے رب تساں نوں نیک کماندی یاری
رحم کنندہ ہر مومن دا پاک رسول تعالے
آیا اپنے اللّٰہ دے پیغام پوچاون والا
آیا بیدیاں نوں دین سکھاون والا
آیا خاص خدا دا فرمان دا رب ڈن والا
اوجڑ دے وِچ رلدیاں تائیں سد ملاون والا
آیا سہل طریقے دی ترکیب دساون والا
آیا ختم رسولاں دے القاب سداون والا
روز قیامت ربتھیں اول درجے پاون والا
آیا اساں سولیاندے بھی سوال منّاون والا
آیا عرش معلّے تے ونج تکیئے لاون والا

یعنی گمراہی تے تباہی تساڈی حرص ہے اوپر ایمان تے ہدایت لئے نیکوی تساڈی دے مہربان شفقت کرنیوالا

آیا حاکم عرب عجم دے تخت سوہاون والا
آیا برباداں نوں کر آباد وساون والا
آیا ساتھوں ہکد وجے دے ویر ہٹاون والا
آیا بغض نفاق ولاندے توڑ گواون والا
آیا حسن اخلاق اپنے تے جگ رجھاون والا
آیا مسکیناں دے سر تے ہتھ ٹکاون والا
آیا سوہنا کل خوباندی بزم سجاون والا
آیا سب پرانے دفتر چھپ رکھاون والا
آیا بندوبست اخیری جگ ورتاون والا
آیا غیر شرع تعلیماں بند کراون والا
آیا نڈراں بیخوفاں نوں بھی ڈراون والا
آیا خواب جہالت دے تھیں بھی جگاون والا
آیا روز قیامت دے آثار بتاون والا
آیا اپنی امت دا غم خوار کہاون والا
آیا سانوں اوکھے ویلے مدد کماون والا
آیا ساڈی خاطر کتنے دکھ اٹھاون والا
آیا ساڈیاں مرضاں دا تریاق لیاون والا
آیا روز قیامت ساڈے بھار چاون والا
آیا سانوں جیندیاں نوں اگ چھوڑاون والا
آیا سانوں پل صراطوں پار لنگھاون والا
آیا سانوں باغ عدن دے سیر لٹاون والا
آیا ساڈے باہجہ بہشتیں قدم نہ پاون والا
آیا سانوں جنتاندے وچکار بٹھاون والا
جیوآیا جیوآیا حضرت جیئے آون والا
لکھ صلوٰۃ سلام کروڑاں دمدم اسدے تائیں

آیا عدل اتے انصافوں حکم چلاون والا
آیا رحمت بخشش دے دریا وگاون والا
خلق پیار محبت دی تعلیم ولاون والا
آیا خلق حلم تھیں سب دے میل ملاون والا
آیا کل مخلوقاندے دل نوں بھاون والا
آیا ہر دوست نوں اپنے ساتھ رلاون والا
جسدے حسن جمال کمالوں چن شرماون والا
اگلے بندوبستاندی میعاد مکاون والا
آیا اپنے ایکٹ دے قانون پھیلاون والا
آیا سب نوں الا اللہ دا سبق پڑھاون والا
آیا خوشی دیاں کھنواں کنیں پاون والا
دوزخ اتے بہشتاندے احوال سناون والا
چھوٹے بڑے نشاناندی تفصیل سمجھاون والا
دکھ سکھ وانجھوال اساڈے درد ونڈاون والا
آیا ساڈے ڈبدے بیڑے بنے لاون والا
آیا ساڈے عیباندے غم ہردم کھاون والا
آیا ساڈے زخماں اتے مرہم لگاون والا
آیا ساڈے اوگن اتے خطا بخشاون والا
آیا سخت عذابوں ساڈی جان بچاون والا
آیا سانوں وچ بہشتاں نال لے جاون والا
آیا نیکاں عملاندے انعام دیواون والا
آیا سانوں حوض کوثر دا جام پلاون والا
آیا سانوں حوراں دے دیدار دکھاون والا
مسکیناں تے رحمت دی برسات وساون والا
جس اتنی شفقت نال اساڈے فضل کریم دا ایہ

مدح چہار یار کبار اتیں حسنین شریفین رضی اللہ تعالیٰ اجمعین

بعد نبی تھیں چار خلیفے پاک نبی سرور دے
خاص خواص رسول اللہ دے صاحب شان قدر دے
چارے فرمانبردار نبی دے تابعدار امر دے
نال اشارے نبی پیارے سر نذرانہ دھر دے
کرن جہاد خدا دے راہ وچ قاتل اہل کفر دے
دو سسراں رسول اللہ دے دو داماد اُس گھر دے
وانگ ستاریاں عمل زیادہ حضرت ابوبکرؓ دے
پڑھ کے ویکھ قرآن مجید وچ شان صدیق اکبرؓ دے
شرم کمال عثمان غنیؓ دا آیا وچ خبر دے
وچ شجاعت کوئی نہ ثانی نال علی حیدرؓ دے
چارے یار رسول اللہ دے صاحب نور اثر دے
رضی اللہ تعالیٰ عنہ بولاں حق ہر ہر دے
حسن حسین نبی دے دوہتے ٹکڑے خاص جگر دے
ہوئے شہید جو راہ خدا دے نال کمال صبر دے
ساتھ نبی دے ہوسن ڈھوئیں اوپر حوض کوثر دے
بیٹے حضرت فاطمہؓ دے تے شاہ علی صفدر دے
ویطہرکم تطہیرا ویکھو وچ آل اطہر دے
لکھ لکھ رحمت یاداں ربدی تکن دن آخر دے

بہت پیارے دوست چارے سید خیر بشر دے
دانشمند وزیر سیانے واقف علم ہنر دے
جس کم وچ تکرارے جاون نبی عذر نہ کر دے
گھر باہر وچ جنگ سفر دے سنگی پیغمبر دے
لے تلواراں نال کفراں لڑدے ذرا نہ ڈر دے
رب کیتے دو عالم بردے جس حضرت دے در دے
عدلوں کوئی برابر ناہیں نال فاروق عمرؓ دے
ویکھ حدیثوں شان عمرؓ والا دلیلے پر دے
حضرت کہیا جیدے کولوں شرم فرشتے کر دے
فتح لئی جس ہر میدانوں ڈھائے گڑھ خیبر دے
دوہیں جہانیں شان جنہاں دا روشن وانگ بدر دے
بھی جو ہور اصحاب تمامی پاک نبی پیمبر دے
دو دین نورالعین پیارے وانگوں شمس قمر دے
جنت دیاں جواناں دے سردار لئے سر کر دے
بھر بھر جام محمدؐ ہاتھوں ویسن روز حشر دے
نام مبارک لیاں جنہاں دا جاون گناہ ڈر دے
رب رکھیا معصوم جنہاں نوں وچہ تمام عمر دے
شالا اسد ان شافع ہوون اِس پذیر احقر دے

مدح جناب حضرت غوث الصمدانی قطب ربانی غوث الاعظم گیلانی قدس سرہ العزیز

چراغ دہر بہار محی الدین گیلانی
آل نبی اولاد علی دی خالص دُر یکانہ
کشف کرامت معجزے اُسدے سکوں وانگ نشانیاں

غوث الاعظم لقب جنہاں دا اولیاں دی سلطانی
حسب نسب تھیں اعلیٰ اولی عالیذات گھرانہ
حضرت جیونکر فخر رسولاں ہیں اوہ فخر ولیاں

ساری عمراں زندہ رکھی سنت خیر بشر دی
کل عالم دے ولی جھنڈے خاک جہاندے ور دی

زہد عبادت دے وچہ کامل حضرت پیر گرامی
نبی نہیں پر نبیاں وانگوں اُسدے کم تمامی

موبیاں دلانوں زندگی بخشی نال کشش روحانی
تاہیں محی الدینؒ سدایا میرا پیر حقانی

لاہے صیقل قلب اُنہاندے گئے زنگار دلاندے
عبد القادر اسم مبارک نام لیاں غم جاندے

کامل اکمل ولی مکمل رہبر کل جہاناں
دُدھ قدیموں ہادی مہدی مرشد اہل ایماناں

چوراں نوں پھر قطب بناون کم اوسے رہبر دا
دامن لگیاں دی لج پالن خاصہ اوسے گھر دا

میں بھی نال یقین اوسدے دامن نوں ہتھ پایا
دوجگ وچہ پدیر بند ہدا رکھیں شرم خدایا

بیان صفات ایمان کہ منجملہ ایشان یقین بالآخرت اعلیٰ رکن اسلام ست کما جاء فی کتب الاسلام

اٰمَنْتُ بِاللّٰهِ وَمَلٰٓئِكَتِهٖ وَكُتُبِهٖ وَرُسُلِهٖ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَالْقَدْرِ خَيْرِهٖ وَشَرِّهٖ مِنَ اللّٰهِ تَعَالٰى وَالْبَعْثِ بَعْدَ الْمَوْتِ ؕ

ست چیزاں ایمان واجب ہر مومن نوں بھائی
سب تفصیل ایمان لازم واحد ذات خدائی

سب فرشتے سب کتاباں سب رسول گرامی
نال یقین دلیدے مومن برحق من تمامی

اِنھیں پچھے روز قیامت مننا واجب آیا
بدلہ نیکی تے بدی دا اخلاق پاک ٹھہرایا

سنوں موتوں بعد خداوند سبناں پھر اٹھاوے
جو کوئی ایہہ ست چیزاں منے مومن کہیا جاوے

اٰمَنْتُ بِاللّٰهِ وچہ ایہو ستے صفتاں آیاں
ویکھو وکھو کلام اللہ وچہ پاک خدا فرمایاں

اٰمنت باللہ دے معنے منیا میں رب تائیں
کل عبادت لائق اوسنوں بندگیاں دا سائیں

پاک شریکوں پاک شریکوں احد پاک یگاناں
اُسدا ہور شریک کوئی وچہ زمین آسماناں

لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُوْلَدْ اوہ نہ جمیا نہ جایا
وَلَمْ يَكُنْ لَّهٗ كُفُوًا اوسدا ہمسر کوئی نہ آیا

سجدہ ہور پرستش کلی لائق خالق اوسے نوں
اوس بن کوئی عبادت جائز ناہیں ہور کسے نوں

منت نذر خیرات صدقہ استمداد دعائیں
کل عبادت بدنی مالی لائق اوسے تائیں

اِيَّاكَ نَعْبُدُ ایہو معنے رب ترکیب سکھائی
آکھو خاص عبادت تیری کریئے اسیں الٰہی

توہیں خاص پرستش لائق ہور شریک نہ کوئی
کل عبادت ہر قسماں دی تینوں لائق ہوئی

وَاِيَّاكَ نَسْتَعِيْنُ جو منگاں خاص تیرے تھیں یاری
توہیں مددکنندہ ساڈا ہر دم یارب باری

تیرے باجھ نہ ہور کسے تھیں مدد ہیں منگیندے
توہیں ہیں معبود سچا واں حافظ ناصر اللہ
نال تیرے ایمان لیاندا سچے صدیق یقینوں
جو ہیں طور خدا الوں منّے اوس ایمان لیاندا
بھاویں سب رسول کتاباں منّے محشر حالا
اس تھیں بعد فرشتے رہندے سبھے منّنے آئے
کل ملائک چھوٹے وڈے پیدا وار خدائی
جو جو کم سپرد تنہاندے کیتا خالق سائیں
تسبیحاں تقدیساں ربّی تنہاں غذا ہو کوئی
رشتہ دار نہ کوئی خدا دا سب مخلوق الٰہی
دقت بنی دے کافروکاں ایہہ بہتاں بنایا
مایہوتے اولادوں پاکی پاک خداوند تائیں
کل فرشتے منّے اوسدے جیونکر منّنے آئے
تیجی صفت کتاباں رہندیاں مومن من تمامی
چار کتاباں وڈیاں سب تھیں جو مشہور سارے
نازل ہوئی ہوئی موسیٰ تے توریت کتاب خدائی
کتنے ہور صحیفے چھوٹے باجھ انہاں تھیں آئے
مصحف پاک کلام الٰہی خاص قرآن یگانہ
سب دا برحق منّنا لازم حکم دتا رب سائیں
باقی ہور کتاباں جنہاں رہندی طرفوں آئیاں
جو جو حکم قرآن مطابق آہے وچہ اونہاندے
باقی حکم جو لگے آہے سب نوں دور ہٹایا
جو کجھ ایس کتاب وچ لے رب فرمان سنائے
نال قرآن ایمان آنن دی ایہو غرض ہوئی
چوتھی صفت پیغمبر رہندے برحق منّنے آئے

ہرگز نال تیرے کوئی دوجا نہیں شریک کریندے
ہر کم وچہ توں آپ اساں نوں کافی ہک اکلا
ثابت رکھ توحید اپنی تے اپنے فضل متینوں
کرے شریک جو ہور کسے نوں مشرک لڑھیا جاندا
تاں بھی مومن کہیا نہ جاوے شرک کماون والا
وملائکتہ جیوں وچہ قرآنے آپ خدا فرمائے
نورکنوں پیدائش تنہاں خالق پاک بنائی
اوسے وچہ مصروف ہمیشہ رہن قیامت تائیں
کھاون پیون صحبت سندی حاجت مول نہ کوئی
کافر کہن جو دھیاں رہندیاں ایہہ سب کفر تباہی
کہن فرشتے بیٹیاں رہندیاں رب تنہاں جھٹھایا
مومن اوہ جو منّے رب نوں ہکو واحد سائیں
فرماندا ر پیدائش رہندی نوردل رب اوپائے
وکتبہ جو اوپر رسولاں بھیجیا رب گرامی
توراۃ انجیل زبورنے مصحف برحق منّو چارے
اوپر داؤد زبور نے ہے انجیل عیسیٰ تے آئی
اوپر رسولاں اپنیاں رب نے نازل فرمائے
آیا اوپر نبی محمد صلعم خالق دا پروانہ
عمل قرآن مجید موافق واجب ہر یک تائیں
جدوں قرآن اوتاریا رب نے سب موقوف کرایا
وچہ قرآن کریم خدا نے اوہ احکام لیاندے
کامل کرکے ساڈے تائیں ایہہ نسخہ پہنچایا
ہر مومن نوں منّنے لازم عمل کمایا جائے
جو برحق ایہہ کلام ربانی اس وچہ شک نہ کوئی
ورسلہ کلام اللہ وچہ جویں خدا فرمائے

بعضیاں نے رب نام مبارک وچہ قرآن لیاندے
سب نوں برحق مننا واجب ہے اسطور پیارے
وقت بوقت ہدایت کارن بھیجے خالق باری
آپو اپیاں وقتاں اندر جو احکام لیائے
اصلی مطلب ہکو سب دا وحدت دسنی آہی
شرک فساد تفرقیاں کولوں سارے گئے ہٹاندے
جیکر وچہ فروعی مسئلیاں فرق تفاوت آیا
اصلی نتیجہ ہکو سب دا جتنے نبی وہاندے
سب دا افسر نبی محمدؐ حضرت ختم رسولاں
اِک لکھ چوی ہزار پیغمبر یا جو کمی زیادہ
جتنے نبی انسان تھیں پہلے خالق پاک اولائے
کل ہکا نوں وچہ پہلوں آکے ڈوندیاں نشان ہٹاندے
بیشک جیسدے ول دی نگری تھری صفانہ کوئی
شکر الحمد خدا ہے سانوں رہبر اوہا ملایا
اُسدے نال ایمان اُنہاں دی شرطا ایہو بھاری
باقی سب پیغمبراں دے حق نیک گمان رکھیوے
پنجویں صفت قیامت والا دن برحق مننا آیا
یوم الآخر پچھلا دن جو روز قیامت والا
ہو کر جمع تمامی خلقت پیش حضور کھلوسی
چنگیاں عملاں والیاں تائیں چنگیاں ملن جزائیں
اہل ایماناں نعمت رحمت جنت باغ بہاراں
ذکر قیامت بہتی جائیں وچہ قرآنے آیا
ذکر حساب کتاب ترازو پل صراط تمامی
ہیں بھی دیکھ حدیث کتاباں اندر رسالے
تا جو ویکھ اوہنانوں مومن واقف ہوون بھائی

بعضے اوہ جو تھیں خدا نے دسے نام تنہاندے
ایہ جو سب پیغمبر ربدے سچے آہے سارے
کر گئے اوہ تبلیغ تمامی آپو اپنی واری
موجب حکم سنیہے ربدے سبھناں نے پہنچائے
گئے سمجھاندے لوکاں تائیں سب توحید الٰہی
کرو عبادت ہک اللہ دی گئے سبھے فرماندے
اوہ مصلاحت وقتی کارن آپ خدا فرمایا
کرو اطاعت ہک اللہ دی منو حکم ربانے
بھیجیا رب خلاصہ کر کے سب نبیاں مقبولاں
سبھناں نوں جوں اعلیٰ اولے ایہ مقبول خداوا
عیسیٰ موسیٰ سب انہاندیاں خبراں دیون آئے
افسر ساڈا آون والا اولدیاں کر وصفایاں
پیش عدالت مجرم ہوسی چارہ پھیر نہ کوئی
سب دنیا تھیں دین اپنا جو عطر نکال لیایا
ایہ جو ہر کم اندر اوساری کیجے تابعداری
آپو آپنیاں وقتاں اندر آہے روشن دیوے
وَالْیَوْمِ الْاٰخِرِ جیوں اللہ وچہ قرآن بتایا
اُسدن آپ عدالت کرسی خالق پاک تعالیٰ
عملاں موجب بدلے ملسن سب دا لیکھا ہوسی
بُریاں بدکاراں بُریاراں بُریاں ملن سزائیں
دوزخ قہر عذاب الٰہی ہوگ نصیب کفاراں
نالے وچہ حدیث مبارک پیغمبر فرمایا
جنت دوزخ کل حوالہ کہیا نبی گرامی
لکھے مومن بھایاں کارن حال قیامت والے
کرن یقین قیامت اوپر ترک کرن برائی

کُفر شرک بُریایاں کولوں جو کوئی نا ہیں ڈردا — جیونکر اوہ قیامت اوپر مول یقین نہ کردا
آخر نال ایمان آنن دی ایہو غرض تمامی — ایہ جو بندہ ہر بریائیوں بچیا رہے مدامی
جیکر ہے فرمانیاں اندر پھر بھی شاغل رہیا — کجھ یقین نہ آیا اوسنوں پھر اوہ مومن کہیا
وَبِالْاٰخِرَةِ هُمْ يُوْقِنُوْنَ دے معنے ایہو کلّے — کرن یقین قیامت اوپر مومن تقوی والے
یعنے تقوی رب جیہا حاصل ہویا جنہاں نوں — پورے طور قیامت اُپر حاصل یقین تنہاں نوں
عملی طور قیامت تائیں جد تک نا ہیں ٹوہے — تد تک نال قیامت ہرگز مول یقین نہ ہووے
پورے طور قیامت اوپر نہیں یقین جنہاں نوں — وچ قرآن کریم خدا نے کافر کہیا تنہاں نوں
اے مومن بن پورا مومن من قیامت تائیں — نہیں تاں نزد خداوند باری مومن ہوسیں نا ہیں
نال قیامت سچے دل تھیں جس ایمان لیاندا — کوئی کم نہ جائز اس تھیں معول نہ کیتا جاندا
سب نیکیاں حاصل ہوون سب بدیاں چھپ جاون — نال قیامت سچے دل تھیں جو ایمان لیاون
سارا دین رسول اللہ دا اسو چہ حاصل تھیوے — جیکر ہک قیامت اوپر پک یقین کچھیوے
ساریاں صفتاں مومن والیاں جنتیاں رب فرمایاں — ہک قیامت من اندر سبھے وچے آیاں
تائیں وچ قرآن خدا نے بہت جگہ فرمایا — مومن اوہ جو نال قیامت پک یقین لیایا
حج زکوٰۃ نمازاں روزے حکم جو رب کہڑا — منی جس قیامت سب کجھ کردا رہسی ڈردا
جس بندے نوں سجھدا ہووے پیش عدالت جانا — رات دنے اوہ فکر اپنے وچ شاغل رہے نمانا
جسنوں یاد قیامت ہووے رب ول حاضر ہونا — رہے ہمیشہ فکر اسے وچ پیش حضور کھلونا
ہرگز بدی نہ ہووے اس تھیں نیکیاں رہے کماندا — جیوں مسافر راہ وچ جاندا کجھ نہیں ہور بناندا
اے مومن پڑھ حال قیامت کر اوہ یاد کھلونا — کر یقین جو تا ہیں بھی اس دن سر پر حاضر ہونا

وَالْقَدْرِ خَيْرِهٖ وَشَرِّهٖ مِنَ اللّٰهِ تَعَالٰى

چھیویں صفت کہاوے جو کوئی نیکی یا بُریائی — ٹھیک جزا سزا اوہدی خالق پاک ٹھہرائی
نیکی کرنے والیاں تائیں بخشے نیک جزائیں — جو کوئی بدی کماوے اسنوں دیوے سخت سزائیں
ملے جزا سزا ہر کم دی جو کوئی کجھ کماوے — ہر کوئی دُنیا آخر اندر اپنے عمل پاوے
پاون اجر حیاتی وچ بھی نیک کمایاں والے — اگے بھی پھر ملن تنہاں نوں درجے شان نرالے
دوہیں جہانیں نیکاں تائیں ملن مدارج عالی — نیکی اجر نہ ضائع کردا پاک خداوند عالی
اینویں بھی فرمان خدا دے کر دے جو بُریایاں — دو جگ وچ تنہاندے کارن سخت سزائیں آیاں

دُنیا وچہ بھی تنہاں کارن سخت وبال خواری
وَلَہُمْ فِی الْاٰخِرَۃِ عَذَابٌ عَظِیْمٌ بھی آخر قہر سزائیں
دُنیا وچہ عذاب الاولیٰ اسیں ضرور چکھاواں
وعدے حق ربے دے سبھے نہیں خلاف کریندا
توبہ باہجہ گناہاں بدلے ملے عذاب ضروری
دونویں کم برابر حق مننے آئے بھائی
وَالْبَعْثِ بَعْدَ الْمَوْتِ ایہ ستویں صفت ایمان چھائی
جو ہکواری پیدا ہو کے دُنیا اُتوں مویا
بندے نوں قبراں وچوں رب زندہ پھر کرسی
کافر اس اُٹھیون کولوں ہوئے سب انکاری
لاکھاں برس جنہاندے تائیں مویاں لنگھ سدھائے
وچ قرآن خداوند عالم کہیا جواب تنہانوں
آکھو کہاں تسیں جمنوں اگے کیا کجھ ہیلوں آہے
جد نابود دوں اساں تسانوں پہلی وار بنایا
جیکر نہیں یقین تسانوں ویکھو ایں جواواں
ہو وے ہزار اسادی قدرت ویکھ یقین کریں بندے
کافر بے ایماناں تائیں جدوں یقین نہ آیا
کتنے ہور نمونے ایسے خالق پاک وکھائے
دُنیا وچہ خداوند عالم جو پھر مار جوالے
کافر اندے وکھلاون کارن مار یا رب تنہانوں
جیکر اجل مسمّٰی والی اصلی موتوں مردے
ایپر اوہ ہک قدرت رب نے ظاہر کرنی آہی
موتوں پچھے اُٹھنا برحق اس وچہ شک نہ کوئی
اس گل اوپر ایمان لیاون واجب ہن ایماناں
ایہ سب چیزاں اسچا گہ وچوں جو میں آکھ سنایاں

لَہُمْ فِی الدُّنْیَا خِزْیٌ جیونکر حکم کیتا رب باری
وڈا عذاب قیامندے دن ملے انہاندے تائیں
یَوْمُ الْحَشْرِ عَذَابُ الْاَکْبَرُ وڈا عذاب کھاواں
عفو کرے تاں مرمنی اُسدی تاں حاجت نہ دیندا
بھن نہ رکھدا اللہ ہرگز نیکاں دی مزدوری
نیکاں اجر نیکوئی دیندا بریاں نوں بُرہائی
یعنی موتوں بعد دوبارہ اُٹھنا برحق جانی
روز قیامت پھیر اُٹھیوے پک عقیدہ ہویا
عمل نتیجہ ویکھے ہر کوئی پھیر نہ کوئی مرسی
آکھن پھیر نہ اُٹھسی کوئی مر گئے دو جیواری
ہو گئے ہڈ تیم خاک جنہاندے پھیر کدوں اوہ آئے
اسیں او کھاواں جیونکر پہلے سر جیا اساں تسانوں
کس شے تھیں اساں پیدا کیتا جدوں تسیں کجھ ناہے
پھیر دوبارہ زندہ کرناں ایہ کیہا مشکل آیا
مُردیاں وچوں لاکھاں چیزاں زندہ کڈھ وکھاواں
پھیر اوہ اٹھنا محشر والا کیوں نہیں تسیں منیندے
کہف اصحاب نمونہ اوہ سد الکھیں رب وکھایا
جنہاں نصیب ہدایت ناہی ویکھ ایمان لیائے
رسی اوہ فرضی طور اونہانوں مار یا مارنوالے
تاجو زندہ کر دکھلائے پھیر دوبار اونہانوں
دو جیوار ہوئے جو زندہ پھیر نہ ہرگز مردے
جو اس طور قیامت نوں پھیر زندہ کرے الٰہی
سب نوں پھیر جوالے اللہ جدوں قیامت ہوئی
یَوْمُ الْبَعْثِ اُٹھاوے سب نوں خالق پاک تواناں
ہر مومن نوں منناں لازم بہت ضروری آیاں

جسو چیر ایہہ ست چیزاں ہووَن مومن جانوں سوئی — نہیں تاں ہے ابوجہل برابر کفر ثبوتی ہوئی
اتھے ہیں پچھے ڈٹھے چیزاں دا اکھیاں مفصّل حالا — اول موت بیان تے دوجا حال قیامت والا
جیت نصیحت مومن بھائیاں نافع ذکر دوہاں دا — موت قیامت یاد جنہاں جیون سکھ تنہاں دا
اس جگہ دیاں کہانیاں قصے پڑھن کئی اخباراں — اگلے جگ دے ذکر بیانوں کدی نہ پایاں ساراں
رن مرد رو ڈٹھے اتھے ہر کوئی خوشی بھیندا — اگے چل کے معلوم کرسن کی بھاء میندا
اس کارن ایہہ نسخہ لکھیا مومن فیض اٹھاون — پڑھ کر حال قیامت والا چنگے عمل کماون
کرن دعا مصنّف تے حق پڑھنے سننے والے — دو جگ وچ پین بندے نوں خوشیاں نت کھلے

تاسف خوردن بر عمر فانی در غفلت و نصیحت از جانب مؤلف و ذکر احوال موت

اے دل غافل عمراں تیری پنجھ برس وہائی — غفلت وچوں لاہے نہ تیری ہوش ٹکانے آئی
اکھیں کھول ہیوشا جلدی نا کر نیند پیاری — ایس مسافر خانے اندر لٹے کئی بیوپاری
جو آیا اس مال موہایا ثابت رہیا نہ کوئی — جاگن والے ہو سلامت جنہاں نیند وگائی
غافل سوئیں نہ ایس سرا وچ اتھے چور ہریلے — لٹ متاع لیجاسن تیرا اٹھیں جاگ سویلے
توں ایتھے مہمان پلک دا گھڑی وساہ نہ تیرا — اجے چیت کسے دم ہیں کوچ کریگا ڈیرا
دنیا ایہہ پردیس مطابق نا کر اسدا ماناں — خبر نہیں جو کیہڑے ویلے ایتھوں ٹر جانا
پاک نبی فرمایا اک دن ابن عمر دے تائیں — وانگ مسافر ہو کے دنیا اندر جھبٹ لنگھائیں
یا جیوں راہی راہ وچ جاندا اسدی جگہ نہ کائی — تے گھر والیاں وچوں گن توں دم اپنے نوں بھائی
طول امیداں کر کر ایتھے عمر نہ مول گوائیے — اسدم دا بھروسا ناہیں کس ویلے مر جائیے
مالک ایتھاں جیوندیاں دا اسدا نہیں ندھر ہنا — اوڑک تیریاں اگے ہو سے آئی بہتاں
کر جمع اگوں دے کارن توشہ راہ سفر دا — پھیر نہ آون ہوسی تیرا رہیں گا غم کر دا
اس ویلے دا قدر کریں گا جس ویلے مر جائیں — پھر ایہہ وقت نہ ملسی تینوں لکھ ڈاڈھے پچھتائیں
اوہ پچھتاون جیہڑا تیرا ہر گز کم نہ آسے — لنگھ گیا جو عمر تیرا پھر ایہہ وقت نہ آوے
گذریا ویلا ہتھ نہ آوے پھیر ہزاریں لکھیں — ہر دم بھلا اوڑ ویلے تینوں فکر دلیو چہ رکھیں
اکر سایاں اج کھیں پہلے بوتہ دلگے کنڈا ناں — سیرتی دا کوئی نہ دانہ ویکھیں نہیں کس ٹلناں

اِنَّ اَجَلَ اللّٰہِ اِذَا جَآءَ لَا یُؤَخَّرُ

عن ابن عمر رضی اللہ عنہ قال اخذ رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم بمنکبی فقال کن فی الدنیا کانک غریب او عابر سبیل وعد نفسک من اصحاب القبور وکان ابن عمر یقول اذا اصبحت فلا تحدث نفسک بالمساء واذا امسیت فلا تحدث نفسک بالصباح وخذ من صحتک لسقمک ومن حیاتک لموتک [illegible]

جدناں ہووے موت کسے تے اگے آکھوندی

آکھے ہیں اوہ موت جو تینوں دنیا وچوں کڈھاں

ہیں اوہ موت جو یاراں کولوں یار وچھوڑ بٹھالی

ہیں اوہ موت جو بیٹیاں کولوں ماواں وچھڑاواں

ہیں اوہ موت جو بھیناں کولوں ویر وچھوڑاں بھائی

ہیں اوہ موت جو وسدے گھر کے اک پلوچ اجاڑاں

ہیں اوہ موت جو بھرے محلے سب خالی کر دیندی

ہیں اوہ موت جو اچن چیتی بجلی وانگوں آواں

ہیں اوہ موت جو گل خلقت نوں باقی کوئی نہ چھڈاں

ہیں اوہ موت جو ندی کریساں تیری زندگی ساری

نال جہاندے ساری عمراں ہتھیار بنہ پائے

جیکر اپنے کارن کوئی نیکی تدہ کمائی

سنے جدوں ایہ گلاں اوہنے منہ اپنا پڑ ہاوے

پھر دوجی طرف کرے منہ تاں بھی موت دسے ہر پاسے

پھر آکھے موت جو شاید تینوں پچھا آتا ناہیں

رہوں تکیندا کول اتہاں دے جیوے واہ نہ کائی

دھیاں پتر تیرے سارے شور کرکے رہسن

ہیں اوہ موت جو اگے تینوں کتنے جھگڑے گالے

پھر آکھے موت جو دنیا اٹھ کیہڑے رنگ ڈھوئی

تاں پھر اوہ سیتا لے اللہ دنیا حاضر لیاوے

آکھے لے پتراں بڈھا ایہ کیہ گل سخن الایا

کیا کیا عیب لکے تدہ ہیں وچہ جس نے تینوں کیتا

میری طلب ہمیشہ تیں کیتی شام صباحیں

دانا ہیں تدہ دنیا اندر رہساں غرب ساری

ویکھے پھر اوہ مرنے والا اپنے حال خرابے

مرنے والا پچھے اوہنوں کون کوئی توں ہوندی

کراں یتیم غریب بچارے تیریاں چھوٹیاں آلاں

ہیں اوہ موت جو زن مرد نوں چاہاں فرقت والی

ہیں اوہ موت جو پیو پتراں نوں جھٹ وچ وچھوڑ ہٹاواں

ہیں اوہ موت جو راہ سدیاں وچ دیواں گھت جدائی

ہیں اوہ موت جو ہر اک دے سر تے وچ نقارہ ماراں

ہیں اوہ موت جو حکم کوٹھیں وچ ہلاک کریندی

ہیں اوہ موت جو ہسدیاں تائیں پل وچ رووادیواں

ہیں اوہ موت جو دنیا اندر ہر دم ہاں ترواڑاں

مال تیرا جاوے وارث جہاں عداوت بھاری

مال تیرے نہ ساتھیں والے ہیں اوہ اج بنائے

کم تیرے سر اج آوے بھائی اوہ ساری کمائی

اُس پاسے بھی موت کھلوتی اسنوں نظری آوے

نہیں ہی کوئی جانے ایہہ وڈا اوکھا پھاسے

ہیں اوہ موت جو فانی کیتا ماپیو تیرے تائیں

اج ہیں حکم اللہ تینوں تیری جند نکالن آئی

کھایاں پیتیں لتھے نہ دین تینوں کم کریسن

چنگ چنگیرے تیرے ناؤں دیہاں تواتوالے

آکھے وڈی فرصت آہی اس وچہ لتھے نہ کوئی

بڈھی عورت جیسے اسنوں صورت آکھ وکھالے

تیرے اندر عمر تنگ عاقل ہاں نہ شرم نہ آیا

وچہ بدکاری عمر گذاری ظاہر کیتا بد پیشا

ہیں پر اوہ نہیں تیری ٹہل اوہ ہتھ نہ آیا

ہیں بیزار ہوئی ہاں تیں تھیں ویکھ تیری بدکاری

ہتھ کیں ہلائے اس دے جد آہوں ہتھ نہ گالے

اگے مال بلا کر اُسنوں لے عاصی بدکارا
حق بیگانے رکھ رکھ جنہوں جمع کیتوئی سارا

اوہ فقیراں تے مسکیناں تینوں تدھ نہ لایا
اج ہن نکل تیرے قبضے تھیں ہتھ بیگانے آیا

اینویں ہر شے اُسدے کولوں ہو بیزار کھلووے
تک تک چیزاں بندہ اپنیاں آہیں مارے رووے

جیکر چنگیاں عملاں والا رہیا خیرات کماندا
تاافسوس نہ کردا ناہ تکلیف مرن دی پاندا

مرنا خوشی فقیراں کارن کہیا شاہ ابراراں
تے غم افسوس ندامت حسرت ہوئی ہو دنیاداراں

دُنیا اُتوں مومن بندہ مرن لگے جد کوئی
اتنا خوش ہووے جیوں اسنوں قیدوں خصت ہوئی

نرمی سختی دنیا اندر جو کجھ اوس لنگھائی
سب جنجالاں کولوں اُسدی اللہ جند چھڑائی

دُنیادار مرن جس ویلے ڈاہڈے کلمل آون
جیوں چوراں نوں بندیخانے زوری پکڑ اچلاون

وقت نزع دے حسرت یاروں جلن مرن کھ خواری
دُنیا ناں وں وچھڑ نہ سکن دولت جنہاں پیاری

حضرت عیسیٰ علیہ السلام دُنیا اندر گھر نہ کوئی بنایا
نہ اسباب برتن کوئی اینویں جھٹ لنگھایا

ہک کنگھی ہک کوزہ آہا کل اسباب اٹھاندا
ہتھاں نال ڈٹھا ہک بندہ لپ نے وال چھوڑاندا

ویکھ اُسنوں اوہ کنگھی اپنی عیسیٰ نے سٹ پائی
پھر ہک ڈٹھا نال ہتھاں دے پانی پیند ابھائی

کوزہ بھی اوہ سٹیا اوتھے بالکل ہوئے خالی
پھر کوئی چیز نہ رکھی اونہاں ہرگز دنیا نوالی

دُنیا والے بھی لدجاون سکھیاں بھی لدجانا
چلو چلی دا عالم سارا رہسی نام ربانا

کتنے شاہ سدا لئے کتنے وچ غریبی ہوئے
خاک اندر جد رلتے جلکے سب برابر ہوئے

ایہہ سب ڈٹھے دُنیا اندر اُس جگ فرق ذکائی
جیہا شاہ سکندر اوتھے تیہا پنیر ابھائی

بیان جان کندن و سکرۃ الموت

مشکل ویلا جان کندن دا اللہ پاک بچاوے
پیر پیغمبر جنہاں کا مندا ہر کوئی آزماوے

بھاویں دولتمند ہووے کوئی بھاویں شاہ سداوے
جاں ایہ ویلا نازل ہووے کجھ ہتھ وات نہ آوے

کھڑے رہن سب باغ بغیچے محل بلند منارے
لشکر وی کجھ واہ نہ چلے کوئی دم نہ مارے

یار پیارے دنگ ہو جاون کوئی نہ آوے جاوے
پُت بھتیجے بھائی بھینیاں کوئی نہ کوئی ونڈاوے

اک کنندیدا رنج نہ سہندی جسدی آہاں پیاری
اوہ بھی ٹال نہ سکدی ہرگز بیٹے دی بیماری

ڈٹھی وڈے پیالا نوالی نت صدقے جاوے
اُسدا بھی کجھ زور نہ چلے بیٹھی نیر وہاوے

رستم نوں رب اتنی ضیلاں قوت بخشی آہی
اُسدا بھی کجھ وس نہ چلیا بھیجی موت الٰہی

وچہ ہوائے اُڈدا آہا تخت سلیمانؑ الا
حضرت عیسیٰ موسیٰ یحییٰ جگ تے رہیا نہ کوئی
سرورِ عالم ختم رسولاں کل اُمّت دے والی
کُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ربّ سچے فرمایا
سختی جانکندن دی ایتھوں وچہ حدیثاں آوے
ایسا سخت عذاب نہایت ہووے ہتھوں بھائی
جے اسویلے طاقت ہووے اپنا حال سناوے
پاک نبیؐ فرمایا ایسا ہر کوئی نہ مردا
ملک الموت وکھالی ایتھوں کہیا نبی غفاری
وقت مرندے عمل تمامی اگے آن کھلوون
چنگیاں عملاں والا جن نے کیتیاں نیک کمایاں
دیکھ ہوئے خوشحال نہایت ذرہ خوف نہ کردا
اوہ مرنا ناہیں اُسدے کارن چن خوشی دا چڑھدا
تے جن نے عمل نہ کیتے چنگے عمر ایویں گنوائی
عمل اپنے اوہ ویکھے جسدم ڈرتے گھبراوے
اوہ کر فریاداں ساکاں تائیں بدیاں کنوں ہٹاوے
جیکر خبر کسے نوں ہووے جو اوسدے سنگ ہوئی
جو کوئی مومن وقت مرن دے پاوے دکھ اندائیر
سختی جانکندن دی ہر نوں پاک نبیؐ فرماوے
جسنوں موت اچانک آوے مرض نہ کوئی پاوے
یعنے جانکندن دا اوسنوں کجھ دکھ ہووے بھائی
کنڈیاں والی جھاڑی تے جیوں کپڑا کوئی کھلارے
جیونکر اس کپڑے نوں یکدم خار چبھن ہر جائیں
تے جیکوئی بندہ دُنیا اندر رہسی حیات نہ مردا
سختی جانکندن دی جہیڑی ویکھ ہووے بیکاری

دُنیا اوپر نہ رہیا اوہ بھی چکھیوس موت پیالا
تلخی جان نکالن والی ہر بندے نوں ہوئی
تلخی جان کندن کولوں اوہ بھی رہے نہ خالی
ہر نے چکھنا موت پیالا جو دنیا تے آیا
ترے سو سٹھ تلوار جویں کوئی ننگے پنڈے لاوے
جیں تن لگے سوئی چلائے دو جیاں خبر نہ کائی
ہڈیاں تھیں سن حالت اسدی جڑ ابھی اُڈ جاوے
رگ رگ وچہ نہ ہووے جسنوں سخت عذاب قہر دا
جیوں دہ سے تلوار کسی نے ننگے پنڈے لائی
وچہ حیاتی اپنی دے جو اوس کمائے ہوون
حکم الٰہی نال تمامی اُسدے اگے آیاں
شوق الٰہی دل وچہ وسے نال خوشی دے مردا
دھندے چھوڑے دُنیا والے جھٹ بہشتی وڑدا
اوہو مشکل گناہاں والی اُسدے اگے آئی
اُسویلے کوئی راہ نہ چلے مرنا مول نہ بھاوے
پر ساکانوں خبر نہ کوئی کی اُس نال وہاوے
پھیر حیاتی اپنی اندر کرے گناہ نہ کوئی
اوہ پاک گناہوں ہو کے مردا البتہ جنت جائیر
قدر موافق ہر دے اُتے ایہ مصیبت آوے
پاک نبی تھیں پچھیا کسے اس کی حال وہاوے
تاں پھر پاک نبیؐ نے اُسنوں آکھ مثال سنائی
پھر جاوے جو تاں پھر اُسنوں سختی نال اُتارے
ایتھوں جانکندن دی سختی ہووے اُسدے تائیں
اُسدے تائیں وکھو وکھرا دکھ الٰہی کردا
پھر جیوندی جان نہ رکھدی موت انہانوں پیاری

یارب تیرے فضل کرم تھیں سینوں آس نگانی ‌‌ | ‌‌ بخشیں ایہہ پڑھیندے نوں وقت نزع آسانی

علامات سلامتی ایمان و سوء خاتمہ

وقت نزع دے جسنوں آن دے متھے اوپر پنگھارا ‌‌ | ‌‌ نال ایمان سلامت وسدا ہوندا اوہ تارا

کھلانک تے نیر اکھیں تھیں جانن علامت چنگی ‌‌ | ‌‌ کلمہ پڑھدا مرے جو ہووے جنتیاں دے سنگی

ایہہ امر نہ کریئے اُسنوں اُسدے کول پڑھیوے ‌‌ | ‌‌ ست انکار کرے پڑھنے تھیں اُلٹا کافر ہووے

موت قریب ہووے جد مومن پاک نبی فرمائے ‌‌ | ‌‌ اُسدے تائیں کلمہ طیب یاد دلایا جاوے

جو مومن نوں کدھ دیوے سستی وچہ نمازاں کردا ‌‌ | ‌‌ پیوے خمر خدادا منکر کافر ہو کے مردا

گلوں آوازہ شتر ذبح دا مردیاں آوے ‌‌ | ‌‌ اوپر پیشانی ٹوٹے ہوون رنگ برا دسیوے

ایتنے بد علاماں ایہن قہر نزول خدائی ‌‌ | ‌‌ یاربیاں فضل کرم تھیں رکھیں آپ بچائی

فریب دادن شیطان لعین وقت نزع برائے سلب ایمان و فائدہ نماز وقت کی

شیطان دشمن سخت بندیدا ہر دم ویر کماوے ‌‌ | ‌‌ کافر کیتے بندے دیو چہ ہر دم زور لگاوے

آدم تھیں لے آخر اس نے کھوراساں سنگ پایا ‌‌ | ‌‌ مردیاں تیک نہ ملدا موذی پئیں پناہ خدایا

وقت نزع دے بندے تائیں اٹھے پیاس کمالاں ‌‌ | ‌‌ سینے دے وچہ نزاراں لگیاں ایہن جیویں مشالاں

پانی دے دریا کا ہی جے ہوون اوس اگے ‌‌ | ‌‌ اک قطرہ یدا کم نہ دیون پیاس اجیہی لگے

ایہی تلخی لگے اُسنوں اس ساعت وچہ بھائی ‌‌ | ‌‌ کل سمندر پیوے تاں بھی پیاس نہ اترے کائی

اوہ شیطان لعین مکار اندروں فریب بناوے ‌‌ | ‌‌ پانی رکھ ٹھنڈے اوپر اوسنوں آن دکھاوے

اُچو قریب اُس بندے دے پھیر دا اوہ مکاری ‌‌ | ‌‌ بندہ ویکھے ایہہ پانی ہتھے لگے ہک واری

جیوں جیوں اُسنوں سامنے کرکے پانی اوہ دکھلاوے ‌‌ | ‌‌ تیوں تیوں اُسنوں حرص زیادہ ویکھے تے ترساوے

اوڑک کھول اکھالے بندہ مطلب اپنے دل دا ‌‌ | ‌‌ نزع شیطان کہے اسانوں مفت نہیں ایہہ ملدا

بندہ آکھے قیمت اسدم پاس میرے کوئی ناہیں ‌‌ | ‌‌ کہے شیطان جو قیمت جے ایہہ تھوڑی گل اکھائیں

بندہ آکھے اوہ گل کیہڑی جلدی دس الاواں ‌‌ | ‌‌ مت پانی ہتھے لگے تینوں جتنی تھیں بچ جاواں

تاں اوہ شرک سکھالے اُسنوں یا کوئی کفر بکاوے ‌‌ | ‌‌ یا اوس نوں اپنے لگے سجدہ جلدی کراوے

جے اوہ نیک نصیباں والا ہووے مرد خدائی ‌‌ | ‌‌ بچ رہے شیطانوں اُسدی بات نہ منے کائی

جو شیطان سکھاوے اسنوں ورنہ مول نہ بھلے
تے جے بدبخت ہووے اوہ بندہ مُنّ اکاؤں کچا
حق اوسدے وچہ جو کجہ لکھی نیکی باری بابی
جے اوسدے وچہ نصیباں لکھیا جنت اللہ باری
جے وچہ تنور جہنم سٹے رب اسنوں بالن کرنا
جے اُس فریب شیطانی کولوں بچ جاوے اوہ بندہ
جو ڈوڈے اُس بندے اگے آکھیں ہو کے
آکھے جو کجہ تیرے پیش ہُیں نو کاں پیا ڈرایا
دوزخ اتے بہشت نکوئی عالم جھوٹھ الائے
توں ہرگز خوف نہ رکھ کسے اہر گل کوڑی ہوئی
ایہ گل بھی جو کچا ہووے ترت یقین لیاوے
پھر صورت ہور بنا کر آوے آکھے اُسدے پیتا ہیں
اِک اکلا تیرے تائیں ٹور دتا رب لگے
خویش قبیلہ تیرے پیتا ہیں اوہ ان کردیاں
وہٹی بچ دیاہی تیری ویکھ رہی اِت جالے
کر کے نرم زبان نہایت اسا پیتا ہیں چھلے
پر جسنوں اللہ کرے ہدایت بخشے اپنی یاری
شیطانا نوں دفع کریندا مارے سو پیزاراں
جو کیتا اوس چنگا کیتا سر رحمت آہنا
تینوں لکھ پھٹکار خدا دی لعنت گونوں گونا
جو اسو یلے قائم رہیا پکا صدق جمایا
جے جسنوں رب باری کیتی منے حکم شیطانی
حضرت جعفر صادق صاحب بانی سخن پرونڈا
جو پہنچے وقت نادان ہو مومن خوب بچا لیاوے
نالے اُسنوں کلمہ طیب ملک الموت سکھاوے

آکھے اللہ واحد میرا سچا پاک رسولے
من لوے شیطانی باتاں اُسنوں جانے سچا
ہو جاندی اُس ساعت اندر ساری کار روائی
اسدم اندر رہے سلامت شیطاناں نوں بیزاری
وا اُو شیطانی چھلے اسدم ہو کافر اوس مرنا
تا پھر ہور فریب بناوے شیطان دشمن مندا
بھیس اوہناندا کر کے ہوندی حاضر آن کھلوئے
اوہ بالکل جھوٹھے طوفان آ ناسان کے جا آزمایا
ناکوئی دکھ عذاب قبر دا ایہویں گئے ڈراندے
ہیں خود ویکھ آیا اُس جاگہ کجہ چھپیت نہ کوئی
نے جو مومن ایمان کامل اُسنوں مول نہ بھلے
ظلم کیتا رب تیرے پیتا ہیں عدل کمایا ناہیں
اہل عیال رہے سب پچھے ایہ گل ٹھیک نہ لگے
پُت بھتیجے رہے ڈولاندے سوگ پیا سب بھیناں
جسنوں رج نہ ڈٹھا اکھیں بیٹھی نیر اچھالے
مت ایماں توں خارج ہو کے سنگ اساڈے رلے
اوہ نال ایمان سلامت جاوے پاوے عزت بھاری
آکھے رب میرا ہے عادل کردا چنگیاں کاراں
توں ظالم مردود خدا دا تیری بات نہ مناں
آکھیں تھکیں ہٹ جا پلید اربدیا ملعوناں
دو ہیں بہا ئیں اللہ اسدا بیڑا لیے لایا
اسدا ایمانوں خارج ہویا ڈٹھا دو ہیں جہانی
ملک الموت فرشتے تائیں فکر نماناں ہوندا
وقت مرندے اُسدے کولوں شیطان دور رہاوے
جے اوہ کلمہ پڑھ کے مویا وگ جنت جاوے

مناجات

تینوں فضل تیریاں یارب ہر دم دل وچہ چاہاں — وقت نزع دے پھیر شیطاں جی کھیں وچہ نگاہاں
مکر فریب شیطانوں اسدے مینوں آپ بچائیں — وچہ ایمان میرے دے موذی خلل پہنچاوے ناہیں
توں آپے کریں عنایت ہمت شمع وچ رہناواں — اس ویلے دا وقت مرن دے ہر گز نہ کھاواں

موجبات آسانی نزع و خاتمہ بالخیر

ابن ابی شیبہ فرماوے ام سلمہ تھیں بھائی — جو پاس میت دے پڑھنی چاہیئے ایہ کلام خدائی
سلام علی المرسلین والحمد للہ رب العالمین

بھی ابو ہریرہ کرے روایت جے یٰسین پڑھیوے — سر میت دے پاس تاں اسدی موت سوکھلی تھیوے
بھی سورت رعد جو وقت نزع دے پڑھن بہت ہی والے — جابر کہندا اسدی اللہ سوکھی جند نکالے
حاکم کرے روایت جو کوئی وچہ اپنی بیماری — آیت پاک کریمہ یا ہیں پڑھدا چالی واری
جے مرجاوے اوسے مرضوں اجر شہیداں پاوے — جے بچ نکلے اسنے اللہ سارے عیب بخشاوے
پاک نبی تھیں کرے روایت وچہ صحیح طبرانی — جو میت کول نزع دے ویلے ملک آون آسمانی
جیہڑی بات کریندے ہووِن بندے وچہ اس گھر دے — سب فرشتے اوپر اسدے آمین آمین کردے
چاہیئے جو اس ویلے کوئی چنگی بات الاون — میت دے حق کرن دعائیں لا تھیں بخشاون

باب در احوال ملک الموت و اعوان او

ابن مسعود روایت کیتی پاک نبی فرمایا — ابراہیم نبی نوں جد رب خلیل بنایا
ملک الموت جناب الٰہوں اذن لیا ایہ بھائی — ایہ خوشخبری خلت والی اسنوں ونج سنائی
سنکے ابراہیم نبی نوں ہوئی خوشی زیادہ — مینوں رب خلیل بنایا کر داں شکر خدا دا
حمد الٰہوں فارغ ہوکے پچھدا نبی سہارا — روح کفاراں دے کس حالت قبض کریں توں یارا
ملک الموت کہیا جے تینوں ہیں اوہ شکل دکھائیں — طاقت میرے ویکھن سندی رہے نہ تیرے تائیں
ابراہیم کہیا میں تینوں ویکھ سکاں گا بھائی — ہر گز خوف نہ کرساں استھیں جو توں شکل بنائی
منہ اپنے نوں پھیر نبیا ملک الموت الایا — پھیر یا بکھے خلیل اللہ نے اسنے بھیس وٹایا
بنیاں شکل مردودی کوہجی آفت جوڑ اولی — رنگ توے دے تھلے وانگوں سر ٹکھے اسمانی

منہ اُسدے تھیں نکلن ہر دم آتش سخت الٹے
سارے عضو نہایت کوجھے ویکھدیاں دل کنبے

سارے وال بدن دے اُسدے بندیاں شکل دسیون
سہمانندے منہ وچوں اگدے شعلے خارج ہووون

جدوں خلیل اللہ نوں اسدی صورت نظری آئی
ویکھ ڈگا غش کھا زمیں تے ہوش حواس بھلائی

جاں پھر ہوش نبی نوں آئی کیتا اُٹھ نظارہ
اصلی صورت ڈٹھی اسدی لگا کہن سوہارا

ملک الموتا کافر دی جے لکھ ہووے موت سوکھالی
کہی کروڑاں دکھاں جیہی تیری اک دکھالی

کیتا پھیر سوال نبی نے ملک الموت دیتائیں
جو مومن دا روح کویں نکالیں اوہ بھی ذرا دکھائیں

کہیا فرشتے چہرہ اپنا پھیروں ذرا اخلیلا
پھیر کھلا اوہ چہرہ ویکھیاں صورت جوان رنگیلا

ایسی سوہنی شکل بنایوس خوبی حد نہ کوئی
عجب لباس پاکیزہ آوے بدن وچوں خوشبوئی

حُسن جمال عجائب سوہنا صفت نہ کیتی جاوے
چند کولوں وہ چند زیادہ یس ویکھ شمس شرماوے

ابراہیم جدوں اوس تائیں پرت پچھانوں ڈٹھا
ویکھدیاں روح تازہ ہویا سخن سناوے مٹھا

مومن جیکر وقت مرندے راحت ہور نہ پلٹے
اک وکھالی تیری اسنوں بس کافی ہو جائے

ابو نعیم مجاہد پاسوں کرے روایت بھاری
ملک الموت نوں تھال مطابق ایہی دھرتی ساری

جس دا امر ہووے اس تائیں اسدا روح نکالے
بھی اگوں اہین اوس دے کم چلاون والے

پاک نبی تھیں پچھے کسے وچ حدیثاں آوے
جو ملک الموت تمام زمیں دا کیونکر کم چلاوے

جو ملک الموت اکلا ایہی خلقت کئی ہزاراں
کرکے خاص لڑایاں اندر کیونکر لیندا سارا

حضرت کہیا دنیا اسنوں ایویں رب بنائی
جیونکر تھالوں چیز اٹھاون مشکل نشان نہ کائی

بیان آمدن عزرائیل معہ ملائکہ رحمت برائے قبض روح مومن

جس ویلے کوئی مومن بندہ نزد مرندے جاوے
عزرائیل بلا تاب لیکے آسماناں تھیں آوے

چمکن مکھ انہاں دے جیونکر سورج وچ اسماناں
نے کفن بہشتی نال لیاون کارن اہل ایماناں

آن ویکھاون اُسدے تائیں حلے خوشبوداراں
سب فرشتے کردے اُسدے بیٹھن بنھ قطاراں

عزرائیل سرہاندی اُسدی آن سلام الاوے
ایہ خوشخبری رب دے طرفوں اسنوں آن سناوے

اے بندے مشتاق خدا دے ذکر کماون والے
سر تیرے تھیں سب قضیئے اج خداوند ٹالے

دُنیا دا گھر چھوڑ اتھائیں چل شتابی مردا
جنت دا گھر تیرے کارن پیا اڈیکاں کردا

ایہ گل سنکے روح مومن دا جلدی باہر آوے
نال سہولت حکم رب دے تھیں کجھ تکلیف نہ پاوے

مشک جویں اکٹاوے کوئی نکلے آپ شتابی — اینویں روح مومن دے اوپر ہووے فضل جنابی

ملک الموت فرشتہ جلدی قبض کرے اُستائیں — اوس کولوں پھر ہور فرشتے لیندے پکڑ اٹھائیں

خوشبودار کفن اوہ جیہڑے انہاں بہشتوں آندے — عزت نال لپیٹ اُنہانوں وچہ طرف فلک لیجاندے

جیوں جیوں اوپر لیجاون اگوں ہور فرشتے آون — نال خوشی دے اُس بندیدا نام نشان پچھاون

نال ادب تعظیم فرشتے دسن پتہ ٹکانا — پُت فلانے دا ایہ آہا اُسدا نام فلانا

سُنکر اُسدا نام ملائک کردے خوشی سوائی — واہ مردا لکھ شاباس تینوں چنگی عمر لنگھائی

اینویں شاباش کردیاں آسماناں تک جاون — اگوں استقبال کرن لوں ہور فرشتے آون

کھولن در آسماناں والے ملکیں دُھماں پاون — تا جو اینویں ملک مقرّب ست آسمان لنگھاون

وچہ حضور الٰہی جاوے امر کرے رب سائیں — سنوں فرشتیو حکم میرے نوں جو میں تساں سنائیں

اس بندے میرے دنیا اندر میرے حکم سنبھالے — درج کرو جھب ناواں اسدا علیّین وچالے

دفتر علیّین اندر جد اُسدا نام لکھیوے — لیجاؤ پھر طرف زمین دے حکم الٰہی تھیوے

دھرتی مِنہاں ہیں سرجیا اسنوں کہندا اللہ باری — واپس کراں اُسے وچہ مُڑکے پھیر کڈھاں اِکواری

مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيْهَا نُعِيْدُ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً اُخْرٰى،

جس ویلے ایہ حکم الٰہی سُنّن فرشتے نوری — لے آون روح طرف بندے عزت کرکے پوری

جتھے ہووے لاش فرشتہ روح نوں اوتھے آنے — اُسدی طاقت نال میت پھر ساریاں گلاں جانے

جانے اُسنوں جو کوئی میت تختے اوپر دھردا — جو روون پٹن پین الاون منع انہانوں کردا

غاسل نوں سوگنداں کرکے کہندا مہر کمائیں — ہیں کُٹھا موتاں دا اینوں ڈاہڈا ہتھ نہ لائیں

جو کفن پہناون منجا چاون سامی وچہ اتارن — سبھناں نوں اوہ جانن والا جو تجہیز سنوارن

ہوندا خوشی اُٹھانے اوپر جیہڑے جھب لیجاون — تے آکھے جلدی کرو اونہانوں جیہڑی دیر لگاون

بیان منع از جزع و فزع و درجہ صبر

اکثر عورتاں ماتاں اندر پاون شور کوکارے — روون پٹن کپڑے پاڑن وال اُڈاون سارے

باہیں کھلیاں روون کئی منہ تے چپلے پاون — نام بھراواں تے غم یاراں مرنا آن سُہاون

ہک پا ہن سیاپے مگروں چھیڑن گلے پُرانے — پٹ پٹ جد بیتاب ہوون پا ہندیاں رام کہانے

چیک چہاڑا کول میت دے پاون شور اچیرا — بہاویں ڈاہڈا عاجز ہووے بولن پھیر اشیرا

وَین بیہودہ کرنے کولوں منع نبی فرمایا
سینہ کُٹن مُنہ تے پٹن عیب کبیرہ آیا

انا بریءٌ ممن حلق وصلق وخرق متفق علیہ

وِچ مشکوٰۃ حدیث مُبارک پاک نبیؐ فرماوے
میں بیزار انہاں تھیں ہویا جو کوئی وَین الاوے

بھی جو کوئی پٹے وال تے نال چاک پیراہن کردا
پاک نبی بیزار انہاں تھیں فرمودہ سرور دا

جے میت منع نہ کرکے مویا اپنیاں ساکاں تائیں
تاں پھر وَین کرن دے بدلے پاوے اوہ سزائیں

وِچ ہور روایت وقت مصیبت جو کوئی ہٹ بہائے
اوہ جیونکر نیزہ پکڑ کریندا اللہ نال لڑائی

جو بوہے اوپر سیاہی کلے کلے کپڑے پاوے
کوئی دُعا عبادت تس مقبول نہ کیتی جاوے

نوحہ کرن تے سننے والیاں لعنت ربدی آئی
بھی کُل فرشتیاں بندیاں دی پھٹکار تنہیں فرمائی

جد ہوئی وفات امام حسن دی حسنت ہوسی خدائی
تاں ہوئی اُسدی قبرے اُپر جا کر جھُگی پائی

بیٹھی رہی قبرے اُپر پورا سال لنگھایا
گذر چکا جد سال قبر تھیں اِک آوازہ آیا

سُنیا اس عورت نے کنیں اوہ آوازہ بھائی
دس بھلا اوہ لدہی تینوں جو شئ تدھ کھڑائی

مقولہ مصنف

جسنوں موت اڑا لیجاوے پھر اوہ ہتھ نہ آوے
اُسدا ملنا قسمت اُتے جے چاہے رب ملاوے

جیوندیاں پھیر امید ملن دی جس جاگہ کوئی جاوے
شہر عدم دے جو کوئی جاوے مڑ اس ویس نہ آوے

دُنیا اندر جو گم جاوے اوڑک رب بِہاوے
پر اوہ گمیا کدیں نہ لبھدا جسنوں موت گماوے

جس مرنے تھیں ہر کوئی بندہ اپنی جان کھپاوے
اوہ مرنا آخیر کسی دِن سب نوں آن بلاوے

لکھ روّے لکھ چیکے کوئی لکھ آزردہ تھیوے
لکھ پٹے لکھ وال اُڈاوے مردہ پھیر نہ جیوے

جے اُس شور کُکارے ناؤں بندہ صبر کماوے
تاں بے حساب شمار صبر دا اجر حضور وں پاوے

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی اِنَّمَا یُوَفَّی الصّٰبِرُوْنَ اَجْرَهُمْ بِغَیْرِ حِسَابٍ

افضل صبر بتاون پر جے روّے نیر چلاوے
ایہ آہستہ رونا رحمت پاک نبیؐ فرماوے

جاں ہویا فوت نبیؐ دا بیٹا ابراہیم پیارا
چھم چھم نیر وساون لگا پاک رسول سہارا

تاں عبدالرحمن پیش نبی دے آکر عرض گذاری
ساڈوں منع کر دیا حضرت آپ کریندے زاری

حضرت کہیا تساڈے کولوں چار گناہیں ٹالے
دو آوازے بُرے تے دو نوں کم جُہالاں والے

ہک آوازہ نوحہ والا دوجا گاون بھائی
منہ نوں پٹن کپڑے پاڑن ایہ بھاری بُریائی

جو مُنہ نوں پٹن کپڑے پھاڑن بین الا کر روندے
میں بیزار انہاں تھیں میری اُمتوں خارج ہوندے

ایہہ ایہہ رونا ہے رحمت جدوں ہیں کرد ازاری
اس رونے نوں نرم دلاں وچ کیتا اللہ باری

پھیر لیکر نام پتر دا ہدوں پاک نبی فرماندے
دل میرا غمناک ہے تھیں انسو نین چلاندے

ابو ہریرہؓ کرے روایت عمرؓ ولی ہک واری
میت اوپر روندی ڈٹھی عورت ہک بیچاری

کیتا منع عمرؓ نے اسنوں رووَن کنوں ہٹایا
رووَن دے اس دیکھی تائیں پاک نبیؐ فرمایا

اکھیں اسدیاں رووَن والیاں کردیاں گریہ زاری
نویں مصیبت اسدے اُپر ہے ایہہ درداں ماری

اس روندیاں خوف نہ کوئی جو آہستہ رووے
تے ناہیں اُمت حضرت دی جو پیٹے منہ سر کھووے

در احوال موت شہیداں

ہے عبد اللہ ابن عمرؓ تھیں ایہہ روایت آئی
جسدم قتل ہووے کوئی بندہ اندر راہ خدائی

پہلا قطرہ خون جدوں اُس دھرتی اُپر جھڑدا
اللہ صاحب اُسدے تائیں پاک گناہوں کردا

جان کندن دا درد شہیداں ایویں نہیں بتاوے
پیر اندر وچہ کنڈا پڑیاں جیونکر کجھ چبھاوے

کپڑے پھیر بہشتاں وچوں اسدے کارن آون
عزت نال فرشتے اسنوں اوہ کپڑے پہناون

نالے آوے اسدے کارن جنت تھیں اسواری
اسدے اُپر چڑھا فرشتے جاندے مار اڈاری

طرف فلک دے چا لیجاون اسنوں ملک نورانی
اگے وچ فرشتیاں اندر سیر کرے اسمانی

وچہ ملائک روح مبارک ایویں مل جاوے
جیونکر اوّل فرشتہ آہا سوہنا رنگ سہاوے

ایویں جا پہنچاون اُسنوں وچہ حضور الٰہی
پیش خدا دے سجدہ کردا سچی جسدی شاہی

بہی کرن فرشتے سجدہ تا پھر حکم خدا فرماوے
پاس شہیداں جنت اندر اسنوں بھیجیا جائے

باغاں وچہ لیجاون جاکے رہے سنگ بھراواں
کھاون پیون میوے جنتی مانن ٹھنڈیاں چھاواں

سوہنیاں نت پوشاکاں لاون پٹ پھیر ہنڈاون
پھر پیالے شربت والے نوکر آن پلاون

قبے نوری تھیں کارن سیر کرن ہر جائیں
اک مچھلی اک گاؤ ہمیشہ لے انہاندے تائیں

اوہ مچھی سب قسم خوشبوواں نت بہشتیں کھاوے
شام ہووے تا شکم مچھلی وچہ اوہ گاں سنگہ چلاوے

کر کے شاں پکائی جاوے کارن انہاں شہیداں
کھاون بہشتی اُٹھ اوہ سارے پاون خوشیاں عیداں

گوشت اُسدے وچوں آوے ہر قسموں خوشبوئی
دھن نصیباں والے جہیڑے ایسی قسمت ہوئی

پھر اوہ گاؤ تمامی راتیں میوے جنت چردی
فجر ہووے تا تجھی اُسنوں ذبح دنبالوں کردی

گوشت اُسدے نوں پھر کھاون روح شہیداں والے
ہر میوے دی لذت پاون ہن سدا خوشحالے

جیوں جیوں وچ بہشت اندر اپنے محل بنانے ۔ تیوں تیوں خواہش کرن جو اللہ جنت قیامت آنے

سارا دِن انہاں نوں اللہ جنت سیر کرائے ۔ راتیں وچ آرام کریندے ہیٹھ عرش دے سائے

وچ قندیلاں جھولن جاکے عرش معلٰے تلے ۔ سبز پکھیرو بنکر پھیری جان بہشتاں وِتے

رب فرماوے فضل میرے تھیں ہو رہیں کجھ چاہو ۔ طلب کرو کجھ میرے کولوں جو منگو سو پاہو

عرض کرن وچ سجدے یارب تینوں گھٹ نہ کائی ۔ جو وچ خواب خیال نہ ساڈے اوہ دولت اج پائی

حکم ہووے جو منگو بیشک جو شے تساں پیاری ۔ کہن شہیداں جو دنیا اندر پھیر چلاں ہکواری

راہ تیرے وچ لڑیئے جاکے اپنی جان گنوائیے ۔ اوہ لذت جو مر دیاں ڈٹھی پھیر ہکواری پائیے

رب کہے ایہ چاہو ناہیں زندگی دنیا والی ۔ دنیا تھیں ہن دِتے تساں نوں بخشے درجے عالی

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِيْنَ قُتِلُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اَمْوَاتًا بَلْ اَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ

يُرْزَقُوْنَ فَرِحِيْنَ بِمَآ اٰتٰهُمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ س پ

وچ سیپارے چوتھے کیتا حکم خداوند سائیں ۔ قتل ہوئے جو راہ اللہ وچ مُوئے سمجھو ناہیں

بلکہ پاس خدا اپنے دے زندے ہین تمامی ۔ کھاون سدا بہشتاں اندر میوے رزق دوامی

ہر دم خوشی کرن رب کیتا فضل انہاں نوں تائیں ۔ لکھ لکھ شکر کرن رب تیاں جنت اعلیٰ جائیں

ابی امامہ کرے روایت پاک رسول الاوے ۔ روح شہیداں سندے اللہ آپ قبض فرماوے

احوال قبض ارواح اولیاء اللہ و عاملان کتاب اللہ و پیروان سنت رسول اللہ

ہور روایت پاک نبی تھیں کہے تمیم انصاری ۔ جس ویلے کوئی دوست ربدا کردا موت تیاری

عزرائیل نوں حکم کرے رب ہووِیں جلد روانہ ۔ طرف زمیں دے جاویں لیاویں میرا یار فلانہ

ہر حالت وچ کیتی اُس نے میری فرمانداری ۔ میرے پچھے جگ سارے دی جھلی اُس خواری

ساری عمر نہ کیتی اُس نے میری نافرمانی ۔ حکم میرے تھیں اُس نہ کیتی ہرگز روگردانی

نال قرآن حدیث ہمیشہ رکھیا اُس یارانہ ۔ اُپر راہ شریعت والے جانوں دلوں وکانا

تُہمت اُتے ملامت ہر دی سر دے نال نبھائی ۔ ایہ نال حدیثاں دے نال اُس عداوت پائی

میری خاطر اُس بندے دی خلقت دشمن ہوئی ۔ ایہ انہاں گلاں دا اُس نہ کیتا خیال نہ کوئی

لے آ وہن اُسدیتائیں راحت عیش وکھاواں ۔ رنج مصیبت دنیا والی اُسدی دُور ہٹاواں

سُن کے عزرائیل خدا تھیں طرف زمین دے آوے ۔ پنجسو نال فرشتہ لیکے اُسدی طرف سدھاوے

ہوون نال انہاندے سوہنے کفن بہشتاں والے
سبھناندیاں ہتھاں وچ ہوسن گلدستے اُٹھ رنگے
چٹا دودھ حریر لیاون گویا دھویا ہویا
عزرائیل سرہاندی اسدی بہندا نال پیاراں
میت دیاں اعضاواں اوپر سارے ہتھ ٹکاون
صورت جنت والی اُسنوں پھیر دکھائی جاوے
آکھے ویکھ جو تیرے کارن جائیں رب بنایاں
باغ بہاراں تے گلزاراں میوے بے شماراں
سِدْرٍ مَخْضُوْدٍ اوہ بیریں کنڈیاں کولوں خالی
ظِلٍّ مَمْدُوْدٍ اس جاگھ دور دور لڈے سارے
ملک الموت میت دے اوپر اتنا ترس کھمائے
نال دلاسے روح اُسدے نوں باہر پھیر لیاوے
کہن سلام علیک فرشتے خوشی ہووے تدھ تائیں
ملک الموت فرشتہ جیدم روح نوں قبض کریندا
آکھے نے بھائی ہن تیری اللہ خیر گذارے
اندر راہ خدا دے جو جو پایاں تدھ ایذایاں
نیک کمایاں تدھ کمایاں بدیاں لوں ٹلایاں
دو ہاں تھیں ہن اللہ باری سختیاں دور ہٹایاں
تیرے نال وسیلے ہیں تھیں ٹلیاں رب بُلایاں
کر فریاداں روو ے جس دم روح نکلن دے ویلے
اوڈک وچھڑ جاون دو نویں روندے تے کرلاندے
ٹکڑے سب زمیں دے اُسدم رو رو کرن دہائی
چالی روز کریندے زاری دروازے اسمانی
روزی اُس بندیدی ہر دن آوندے جہیں راہیں
میت نوں پھر تختے اوپر گھتکے جدوں نہواون

خوشبو دار معطر حُلّے پھل لیاون نالے
ہر ہر دی خوشبو علیحدہ عنبر نالوں چنگے
خالص کستوریدا بیڑا وچ پرویا ہویا
چار چوفیر فرشتے دوجے بیٹھن بنھ قطاراں
نالے اوہ کستوری اُستوں کھاڈی ہتھ وچھاون
نالے ملک الموت فرشتہ کر تعریف سُناوے
شہد مصفا والیاں جتھے نہراں عجب چلایاں
حور قصور پوشاکاں زیور حُلّے خوشبو داراں
طَلْحٍ مَنْضُوْدٍ پیچیدہ ہر ڈالی وچ ڈالی
مَاءٍ مَسْكُوْبٍ اوہ ٹھنڈے چشمے رب چلائے
جتنا اپنی ماں پتر نوں روندیاں ولچائے
جیوں نکرانے وچوں سوکھا وال نکالیا جاوے
بدلے اپنے عملاں دے جا ملن بہشتیں جائیں
روح بیچارا جسّے تائیں اللہ نوں سو پیندا
تیرے میرے دنیا اندر گذرے نیک دہاڑے
عوض انہاندے بیٹھوں اللہ خوشیاں اج دکھایاں
موجب وانہاندے ہیں پایاں دوزخ کنوں رہایاں
جو بھلیاں نیاں کمایاں اج کم اساڈے آیاں
ہک دوجے نوں چھوڑ نہ سکن رو رو کرن دہایاں
روح کہے اے اللہ بیلی پھیر قسمت دے میلے
رلکے جھٹ لنگھاون والے یار وچھنے جاندے
جس جاگہ بندگی ریندی اس نے نیکی کمائی
لنگھدے وچ ہمیشہ جتھوں اسدے عمل نورانی
اوہ رستے سب ووہ فراقوں رو رو مارن دھائیں
اوہ فرشتے پنجسو جہڑے نال مدد فرماون

وعن انس رضی قال قال رسول اللہ صلعم ما من مومن الا وله بابان باب منزل رزقه ... فاذا مات بکیا علیه فذلک قوله تعالیٰ فما بکت علیهم السماء والارض رواه الترمذی مشکوٰة

بندیاں نالوں ول ہر کم کرن فرشتے نوری
پھر منجا جدوں اُٹھاون اُسدا بندے وارو واری
جاں کن نال دیون لوک میت نوں بھیج قدمی گروے
گھر تھیں لیکے تور قبر تک پہنچن ملک قطاراں
کرن دعائیں اُسدی کارن پیش خداوند باری
ویکھے جد شیطان اُنہاں نوں کردا حسد ہکارا
مارے چیخ اجیہی موذی اپنی فوج بلالے
پھٹ جاون ہکنا ندے جیسے ایسا زور وچ جے
کہندا لے بیخبر وکتھے نیند تساں نوں آئی
لے چلیا ایمان سلامت تساں کوشش کیتی
آکھن فند چلائے بہتے غفلت اساں نہ پلی
جو ہو سکیا ساتھیں اسو چہ نہیں دریغ کمایا
اپنی طرفوں کیتے اساں بہتے دانے تانے
پھر اس روح مبارک تائیں فلکیں بھیجیا جاوے
جبرائیل اُجہی نال اُہناں دے آوے ناز کریندا
تا جو وچ پہچاون اُسنوں ہیٹھ عرش دے سارے
ہر ہک نعمت دنیا والی اللہ یاد کراوے
کس نعمت دا دنیا تے توں شکر بجا لیایا
عرض کرے اے بار خدایا حکم منے سب تیرے
سنت تے توحید تیری بن عمل نہ کوئی کمایا
رب کہے میں بخشیا اسنوں جنت ول لیجاؤ
ویکھ ہووے خورسند نہایت جنت والیاں جایئں
یا رب تیریاں فضلاں اُپر ہر دم تکیہ لایا

کفن پہناون لاون نالے جنت دی کستوری
سب فرشتے لگے اگے کردے عظمت بھاری
ملک نورانی سب تھیں اوّل اپنے کندھے دھردے
استقبال کرن تے نالے پڑھدے استغفاراں
یار بنایاں اس بندے تے کر اپنی ستاری
رووے پٹے کرے ندامت سڑ بل جاندا سارا
سب شیطانی اُسدے خوفوں ڈگ پون غش کھاکے
ہکنی مرجاون تے ہکنی کارزنیں تے وچے
مکر تساڈے تھیں اس بندے کیوں خلاصی پائی
معلم ہوگئی میر تیائیں سالہاں دی بدنیتی
ایہہ اس بندے پر ساڈی کائی واہ نہ چلی
پر اوہ کیتا کتریا ساڈا اللہ سب روڑھایا
پر ایمان سلامت اسدا رکھیا رب ٹھکانے
ستر ہزار فرشتہ استقبال کرن نوں آوے
ہر ہک ملک خدا دی طرفوں آ خوشخبری دیندا
مالک نوں جا سجدہ کردا قرب الٰہی پاوے
کیا کیا عمل کیتا بندھا اوتھے امر نہی فرماوے
کیہڑا حکم سر اندھ بنیاں کیہڑا اوس نوں بھلایا
توں واقف خود حال میرے دا عمل پچھانے میرے
کفر شرک تے بدعت تائیں دل تھیں دور ہٹایا
باغ وکھاؤ پھل سنگھاؤ ہر اک سیر کراؤ
رب اپنے دیاں فضلاں اوپر کردا احمد ثناء میر
کریں نصیب پذیر بندیوں انہی مت خدایا

بیان حق کافرین و منافقین و منکران کلام رب العالمین و جاسدان احادیث سید المرسلین

کافر اتے منافق نوں جد وقت نزع دا آوے
حکم کرے حبیب جلالے فلانے دشمن میرے وے
اس ساری عمر دنیا اندر کیتیاں عیش بہاراں
نعمت میری اس لئے گندے کم کمائے
وحدانیت میری اس نے ہرگز مول نہ منی
نال قرآن حدیث ہمیشہ ویر دلے وچ پایا
جد دم حکم رسول میرے دا اسنوں کوئی سناندا
فسق فجوراں اندر اس نے ساری عمر گذاری
لے آ جلدی اسدے تائیں دیواں سخت سزائیں
پس ایسی شکل بنا کے ملک الموت شتابی آوے
باراں اکھیں وانگ تنوراں شکل نہایت کالی
پنج سو نال فرشتے اوس بریاں شکلاں والے
دھوہیں آتش پاس انہاندے آہرناں سخت ستایاں
اوہ دوزخ والے ملک تمامی اگے آن کھلوون
پھر ملک الموت اوہ سیخ نکالے میت تائیں مارے
پھر سختی نال نکالے اسنوں کھچکے اسدے تائیں
پھر ملک الموت بلاوے اسنوں باہر نکل پلیتا
ڈاہڈی مہشت نال فرشتہ کڑک آواز کریندا
چلاوے یکاں کر دیاں تینوں دوزخ والیاں جائیں
جاوے بھیں بد منے اندر ووڈیاں اڑیاں لاوے
اوڑک غضباں نال فرشتہ باہر چند لیاوے
کہندا روح بد بدی تائیں ایہ گل جاندیواری
جیوں تدھ عیب کما کے ملزم کیتا میرے تائیں
بھی جسہ اینویں آکھے روح نوں تیرا قسٹ یارانہ
تیریاں لذتاں پچھے میں اج دکھ قہر دا پایا

ملک الموت فرشتے تائیں اللہ پاک پولاوے
پوری ہوئی حیاتی اسدی موت سنیہے گھلے
رزق فراخ دتا میں اسنوں بخشے مال ہزاراں
بیفرمان رہیا اوہ میرا نمک حرام سدائے
ہر دم کفر کماندا رہیا حد شرع دی بھنی
بدعت وچہ رہیا مستغرق شرکوں باز نہ آیا
چوٹی ٹھیں لا پیراں تائیں سارا سڑ بل جاندا
حکم میرے دی تابعداری ساری لوں ساری
دکھ پہنچائیں قہر وسائیں اس ناشکرے تائیں
جیکر جیوندا ویکھے اسنوں کھیڈاں مر جاوے
سیخ ہتھ وچہ تپتی آتش ڈاہڈی کنڈیاں والی
ویکھدیاں دل ڈرے انہاں تھیں رنگ سیاہ منہ کالے
بدبودار پوشاکاں گندیاں اسدے کارن آیاں
نال کھالی میت تائیں دکھ ہزاراں ہوون
لوں لوں چھہ جاون اسنوں کنڈے اسدے سارے
کافر نوں بیہوش کریندیاں اسدیاں سخت ایذائیں
سدا انہانوں جیندے سڑے تدھ شرک پیا کیتا
نکل خبیثا غضب الٰہی تینوں کھلا تکیندا
سن کے تھر تھر کنبے کافر سدیاں جھڑکاں تائیں
جیوں جیوں ملک الموت بلاوے تیوں تیوں لکدا جاوے
کلی ریشم وچوں جیوں تپتی سیخ نکالی جاوے
لے بدبختا ہووے تینوں ربدی سخت قہاری
اینویں تینوں اللہ سائیں دیوے سخت سزائیں
آپ ہلاک ہویوں تے میں نوں نال ڈبائی جانا
شالہ تتا پھریں ہمیشہ جیوں تدھ مینوں تایا

ایسے طور کرن دھر کاراں ہکدوجے نوں دونویں
جن جس جاگہ اوپر اُس نے کیتیاں بریاں کاراں
بھی شیطان خوشی دا جلسہ اس دم کرے سوایا
ملک الموت فرشتہ جس دم اوہ روح قبض کریندا
اوہ گندا کفن لگاون اُسنوں بُرا لباس پہناون
پھر لیجاون طرف فلک دے ذلت نال ہزاراں
مشرک تھیں بھی بو شرک دی ایہنوں آوے گویا
جتھوں وچ لنگھاون اُسنوں جگہ ترکی جاوے
کون پلید نکارا اوگنہارا ایہہ ہتھیارا
کون مویا ایہہ پکا ترکا شیطاناں دا سکا
سُن سُن روح اہناں دیاں گلاں رہندا ہکا بکا
پچھن اس دا نام فرشتے دسّی ایہہ کون مکالا
جاں اسماناں پاس لیجاون روح کافر دے تائیں
بند رہن دروازے تا جو اک آوازہ آوے
دھرتی تے پھر اسدے تائیں الٹا کر پٹکاون
پھر سجین جو ہیٹھ زمیں دے اوتھے ڈالیا جاوے
رب کہے میں دنیا اندر صحت دتی تدھ تائیں
نعمتاں بیریا تدھ اوتھے کیا کجھ شکر کمایا
کیوں تدھ الٹ اہناں دا کیتا جیہوں لعو جھر اہر
نظر یوں پھر اسدے تائیں دوزخ دیاں ملائیں
کرن آواز فرشتے اسنوں اس جاگہ تدھ رہیا
منکر نکیر وار الکس دہشت ہیبت مارے
لمے رہنا ہیں اس جاگہ وچہ کدی نہ داخل تھیویں
حکم کرے رب موڑ لیجاؤ طرف بدن اس تائیں
ویکھے اگے غسل کفن دا لوک کرن سمیانہ

جیونکر جلیوں ساڑ اسانوں سڑ دا اتہیں اوہ نویں
اوہ سب جائیں کر دیا ہنوں لعنت تے پھٹکاراں
اج اساں اک بندے تائیں دوزخ وچہ وگایا
ہوون پاس فرشتے دوزخ تر اہناں نوں دیندا
تے گندہ دھواں دوزخ والا اُسدے اُپر دھو کھاون
گندی بو کفر دی آوے کولوں روح کفار
جیویں دھڑ نگا مرداراں دا سخت ترکا ہویا
اگوں جو کوئی ملے فرشتہ اوہ لعنت پاوے
ایہہ روح کس دا کھارا کھارا آیا عیبی بھارا
دوہاں جہاناں اندر پکا جسنوں ملیا دھکا
ہائے افسوس عمر تھیں تیرے پیرا نہ رہیا پکا
کہن خبیث فلانا آنا پُت فلانے والا
رب فرمائے اسدے کارن بوہے کھولو ناہیں
دھرتی اُپر اسدے تائیں پھر پٹکایا جاوے
کرے قبول نہ دھرتی اسنوں الٹیاں جھڑکاں آون
دوزخ دے در اپر اپنا ناواں درج کراوے
ہر اک نعمت بخشی تینوں دولت مال عطائیں
بھیج رسول کتاباں جو میں سچا راہ دسایا
اگوں بول نہ سکے کافر رو رو ملے دہائیں
تھوہر خوراکاں اگ پوشاکاں ہور ہزاراں ایہیں
اپنے کفر شرک دے بدلے دُکھ ہمیشہ سہنا
تا اسو ملے نال ندامت کر افسوس پکارے
لکھ لکھ توبہ کراں کفر تھیں جے ہکواری جیوں
لیاون پھر اسدے تائیں بریاں نال اداہیں
رو رو کہندا ہرگز مینوں اوتھے نہ لیجانہ

نیر اچھالے کردا نالے آہیں سرد نکالے
آکھے ویکھ آیا ہیں جا کے اوہ گھر دوزخ والے

مینوں نہ بچاؤ اوتھے سخت عذاب خواری
بن جھّاں انساناں اُسدی ہر شئے سندی زاری

دربیان از جائیکہ خمیر میّت باشد دران جا دفن کردہ شود منفعت دفن در ہمسایہ صلحاء

ابن عمرؓ فرمائے حبشی ہک مدینے مویا
جس زمین دا نطفہ آہا دفن اتھائیں ہویا

ابی ہریرہؓ کرے روایت وچہ حدیثاں آوندا
جو ایسا بندہ دُنیا اندر کوئی نہ پیدا ہوندا

نگراں اس دا نطفہ جدم وچہ رحم دے آوے
قبر اُسدی تھیں مٹی لیکے اُسپر دھوڑی جاوے

ابن مسعودؓ روایت کردا سرور عالم کہندا
ہک فرشتہ رحم زناں پر سدا موکل رہندا

جاں نطفہ وچہ رحمے جاوے تلی او پر نکلے
عرض کرے کوئی جمسی اس تھیں یا ایہ ضائع جاوے

جیکر اس تھیں جمناں کسے یا رب بار خدایا
تا اس دا اچھا روزی والا دس جو تدھ بنایا

بھی چنگا مندا عمل جو اُس نے دنیا اندر کرنا
کتنی مدّت زندہ رہسی کس جاگہ اس مرنا

حکم ہووے جو لوح محفوظوں کر دریافت ساری
ویکھے پھیر فرشتہ اوتھوں اُسدی کار گذاری

اسدے دفن کرندی جاگہ جو اوتھوں دسیاوے
اس جاگہ دی مٹی لے کے نطفے وچہ ملاوے

سچ مثل مشہور پنجابی ہر کوئی بتلاوے
جس جاگہ دی مٹی ہووے اوتھے ونج سماوے

پر تاکید نبی صاحب تھیں وچہ حدیثاں آئی
جو وچہ ہمسایاں نیکوکاراں میت دبے بھائی

ابی ہریرہؓ کرے روایت پاک نبیؐ فرماوے
جو اندر قوم بزرگاں نیکاں میّت دبیا جاوے

بُرے گوانڈھیاں کولوں اینویں میت کرے کنارہ
جیونکر زندہ بُرے گوانڈھوں دُکھ اٹھاوے یارا

ابن عباسؓ رسول اللہ تھیں ایہ روایت لیاوے
جس ویلے کوئی بندہ مومن تساں وچوں مر جاوے

چنگا کفن سنوار و اُسدا جلدی باہر لے جاؤ
پوری کرو وصیت اُسدی ڈونگھی قبر کڈھاؤ

بھی مندے ہمسائے کولوں دور ہٹایا جاوے
نیک گوانڈھی کولوں بہتا نفع اٹھاوے

جیوں عبداللہ بن نافع تھیں ایہ روایت آئی
ہک شخص نے وچہ مدینے ہیسی رحلت پائی

بعد دفن تھیں ڈٹھا کسے دوزخیاں تھیں ہویا
حالت مندی ویکھ اُسدی غم تھیں بہتا دیا

اٹھ ست روزاں پچھے اُسنے پھیر ڈٹھا ہتا ایہ
اہل بہشتاں وچوں اُس نوں کیتا اللہ سائیں

پچھیا ایہ کی باعث کیونکر ایہ درجہ تدھ پایا
کہندا کول میرے ہک چنگا مرد کسے دفنایا

چالی ہمسایاں دی اُسنے رب تھیں بخشش چاہی
میں بھی وچہ انہاں سیاں داخل کیتا فضل الٰہی

ابن عمرؓ فرماوے جد کوئی بندہ مومن موا   ہر اک قطعہ زمیں دا فخروں اسدن خواہش کردا
جو اس جا گہ دفنایا جاوے ایہہ مقبول الٰہی   کافر مرے تاں دھرتی ساری کردی حال دہائی
دور لیجاؤ اُس دے تلوں ہر اک قطعہ پکارے   بیر وچہ نہ دبنا ہرگز اس کر لعنت مارے
یارب وچہ درگاہ تیری دے عرض پذیر الائے   دوہاں جہاناں اندر مینوں نیک دئیں ہمسائے

در بیان خواندن ادعیہ بر میت وقت دفن و تلقین بعد دفن

ابن عمرؓ فرماوے لکھیا وچہ صحیح طبرانی   جھب پہنچاؤ میت قبریں کہیا شاہ جہانی
جس ویلے پھر اسد بیتا ہیں سامی وچہ ٹکاؤ   سورۃ فاتحہ بیٹھ سرہاندی قبر اوچہ پڑھاؤ
تے آخر سورۃ بقر میت دے پیراں کول پڑھائیے   وچہ ہور روایت جو اُس ویلے ایہہ دعا الائیے

اَللّٰهُمَّ اَجِرْ مِنَ الشَّيْطَانِ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ

حضرت شاہ علیؓ فرماوے بو طالب دا جایا   جو وقت دفن میت دے پڑھنا اسد عا دا آیا

بِسْمِ اللّٰهِ وَفِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَعَلٰى مِلَّةِ رَسُوْلِ اللّٰهِ اَللّٰهُمَّ عَبْدُكَ نَزَلَ بِكَ وَاَنْتَ خَيْرُ مَنْزُوْلٍ بِهٖ خَلَّفَ الدُّنْيَا خَلْفَ ظَهْرِهٖ فَاجْعَلْ مَا تَقَدَّمَ عَلَيْهِ خَيْرًا مِمَّا فَاِنَّكَ قُلْتَ وَمَا عِنْدَ اللّٰهِ خَيْرٌ لِّلْاَبْرَارِ

ابن ابی شیبہ دے پاسوں ایہہ روایت آئی   حضرت انسؓ کہے جو ایہہ دعا نبیؐ فرمائی

اَللّٰهُمَّ جَافِ الْاَرْضَ عَنْ جَنْبَيْهِ وَافْتَحْ اَبْوَابَ السَّمَآءِ لِرُوْحِهٖ وَاَبْدِلْهُ دَارًا خَيْرًا مِّنْ دَارِهٖ

ابی امامہ تھیں طبرانی ایہہ روایت لیاوے   پاک نبیؐ فرمایا جس دم قبر بنائی جاوے
تا اک آن کھلووے بندہ اُسدی گور سرہانے   لیکے نام بلاوے اوسنوں سُن اے شخص فلانے
نالے نام مائی اُس دی ولے کر اُس بلائے   پُت حوا کر سدے جے تس مائی نام نہ آوے
کجھ جواب نہ دیوے میت سن کناں وچہ پاوے   بیٹھ سرہاندی اسنوں چاہئے اینویں پھیر بلاوے
تا پھر میت آکھے کر کجھ مینوں حکم پیارے   رحمت رب سچے دی تیرے سارے کم سنوارے
اُس ویلے پھر بندہ اسنوں ایہہ تلقین سکھاوے   دنیا والا کلمہ تینوں یاد کرایا جاوے
جس دے اوپر دنیا اندر عمراں رہ لنگھائی   اوہ گل یاد کراواں بھائی جے کو تدھ بھلائی

اَشْهَدُ اَنْ لَّا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ وَاَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهٗ وَرَسُوْلُهٗ وَاَنَّكَ رَضِيْتَ بِاللّٰهِ رَبًّا وَّبِالْاِسْلَامِ دِيْنًا وَّبِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا وَّبِالْقُرْاٰنِ اِمَامًا

جو ایہہ ہک اللہ بن دوجا ہور اللہ نہ کائی   تے پاک محمدؐ بندہ اس دا تے رسول خدائی

نال اللہ دے راضی ہوویں پالن والا سائیں　　دین اسلام تے نبی محمدؐ سبھا سچ منائیں
سچ قرآن کلام الٰہی رہبر اہل ایسا ناں　　منکر اتے نکیر جدوں اوہ سندے سخن یگانہ
پھڑ کے ہتھ ہکے دوجے دا آکھن چلیئے بھائی　　اسدے کولوں پچھنے دی ہن سانوں لوڑ نہ کائی
اتنا پختہ کر کے جسنوں اول کسے پکایا　　سب جواب سوالاں دے اوہ پہلے گیا سکھایا
وچ حدیثاں بہتی جائیں ذکر دعائیں آیا　　جو میت پاوے نفع انہاں تھیں پاک نبیؐ فرمایا
جس ویلے دفنائی جاندی میت وچ قبر دے　　سرور عالم اس دے تائیں آپ دعائیں کردے
چالی مومن جسدے حق وچ رلکے کرن دعائیں　　حضرت کہیا اسنوں کیوں پھر بخشش ہووے ناہیں
ہے امید کتاب میری نوں جو کوئی مومن پڑھسی　　او گنہار مصنف دے حق نیک دعائیں کرسی

در سوالات منکر و نکیر وغیرہ مر مومن

ابن سلام روایت کردا پاک نبیؐ فرمائے　　پہلو پہل قبر دے اندر ہک فرشتہ آوے
چمکے اس دا مکھ جیونکر سورج چمک وکھاوے　　نام اس دا رومان فرشتہ میت آن اٹھاوے
آکھے لکھ جو دنیا اندر تدھ بن کے بدی کمائی　　میت کہندا کیونکر لکھاں قلم دوات نہ کائی
کہے فرشتہ انگلی اپنی قلم بناہیں بھائی　　تھوک دوات تے لب سیاہی کر ایہ کارروائی
کاغذ مول نہ کوئی اتھے میت پھیر الاوے　　کفنوں ٹکڑا پاڑ فرشتہ اسدے ہتھ پھڑاوے
آکھے ایہ کاغذ اس تے لکھ جو عمل کمائے　　چنگیاں سب لکھے میت بریاں توں شرماوے
کہے فرشتہ اللہ کولوں تینوں شرم نہ آیا　　میں تھیں ہن شرماون لگوں جھوٹھا قدم بنایا
پھر اسدے مارن کارن چلائے گرز لوہے دی بھاری　　بندہ آکھے مارین ناہیں بدی بھی لکھساں ساری
چنگے مندے عمل تمامی اسدے وچ لکھیندا　　تا پھر اوہ رومان فرشتہ اسنوں امر کریندا
لائیں اسدے اوپر جلدی اپنی مہر سنبھاندی　　میت آکھے میں اس جاگہ مہر نہ کوئی آندی
کہے فرشتہ ناخن اپنا اسدے اوپر لگائیں　　ناخن دی اوہ مہر لگا کے دیوے اسدے تائیں
کہن فرشتہ گل اسدے وچ اوہ نامہ لٹکاوے　　لٹکیا رہے قیامت تائیں ایوں اللہ فرماوے

وَكُلَّ اِنْسَانٍ اَلْزَمْنَاهُ طَائِرَهُ فِي عُنُقِهٖ

منکر اتے نکیر فرشتے اس تھیں پچھے آون　　رنگ سیاہ آواز انہاندے وانگوں رعد ڈراون
اکھیں سبز انہاندیاں جیونکر بجلی چمکن والی　　دند لمے جیوں سنگ گائیں دے شکل نہایت کالی

وچہ پتھاندے گرز لیا ون ہووے اتنی بھاری
فنداں نال زمین پٹیندے گجدے وجدے آون
پہلو پہل سرہاندی پاسوں آون لگن بھائی
اس جاگہ تھیں ڈندیاں ہینے پڑھیاں بہت نمازاں
پھر پیراں طرفوں آؤنا چاہیں پیر نہ لگن دیندے
سجی طرفوں آون تاپھر سجا ہتھ الائے
پھر کھبیوں آون کمیا اینویں ملکاں تائیں موڑے
آکھے میں اس خوفوں ڈردیاں بھلکہ تس رہیا جلیندا
آخر بہت حلیمی کر کے اُسنوں پکڑ اُٹھاون
مَنْ رَّبُّكَ وَنَبِيُّكَ آکھن دس کیہڑا رب تیرا
اُسیدی میں پوجا کیتی اندر عمراں ساری
نبی پچھن تا آکھے میرا نبی محمدؐ ہادی
مُن کے کہن فرشتے اسنوں واہ وا سچ الایا
ہک روایت ابو ہریرہؓ یوں پاک نبیؐ فرماوے
کرن سوال فرشتے تا اوہ کہندا اٹھیر و بھائی
اول پڑھاں نماز تساں نوں پھیر جواب سناواں
بعضے آکھن شکل نبیؐ دی حاضر کیتی جاوے
مومن آکھے ہے ایہ بندہ پاک رسول اساڈا
کہن فرشتے تدھ اس تائیں کیونکر سچا پایا
حکم ہووے پھر آسماناں تھیں ہک آوازہ آوے
وچہ بہشتاں اسدے کارن چنگے فرش وچھاؤ
بھی دروازہ جنت طرفے اسنوں کھولیا جاوے
ستر ستر گز چوفیروں قبر کشادہ تھیوے
آوے پھر ہک بندہ اسنوں سوہنے چہرے والا
وچہ قبر دے اسنوں آکے کرے مبارکبادی

چنگی سوہنی جاوے بھاویں لگے خلقت ساری
وچہ قبر دے میت تائیں آکے پکڑ اُٹھاون
سر آکھے جو میری طرفوں تسیں نہ آؤ کائی
ہر دم سجدے رب اپنے نوں کیتے نال نیازاں
آکھن جمعہ جماعت اُوپر رہے ایں نت دے بندگی
اس جاگہ تھیں ڈردیاں ہینے صدقے بہت کمانے
منہ طرفوں پھر آون لگن اوہ بھی کسر چھوڑے
اپنے پاسوں کدی تساں نوں لگھن ہول نہ دیندا
جیونکر ستے ہوئے نوں نرمی نال جگاون
آکھے اگوں اللہ واحد خالق مالک میرا
کل پیدائش سندا مالک میرا اللہ باری
ختم نبیاں سرجیا اللہ رحمت ہوس خدادی
دوہاں جہاناں اندر تینوں مومن رب بنایا
سورج ڈھلدا مومن تائیں اُسدم نظری آوے
سورج ڈبدا جاندا تے میں پڑھی نماز نہ کائی
آکھن ملک نمازی ہے ایہ مومن مرد سچاواں
پچھن کون کوئی ایہ بندہ تینوں نظری آوے
سرور عالم ختم نبیاں راہ نما ہمارا
آکھے پڑھی کتاب خدادی اینویں نظری آیا
ہے ایہ خالص بندہ میرا سچو سچ بتاوے
خاص لباس بہشتاں والے اس تائیں پہناؤ
خوشبودار بہشتی حُلّے اُسدے وچہ پاوے
یا جتھوں تک اسدے تائیں کیتیاں نظر دیوے
خوشبودار لباس عجائب صورت دا متوالا
شاباس بیلی تیرے تائیں رحمت لکھ خدادی

جو وعدہ رب دتا تینوں ایہ اوہا دن آیا
مومن پچھے اُسدے کولوں کون کوئی توں بھائی
حسن تیرے وی سارے جگ وچہ ریس کوئی نہ کردا
مرد کہے پھر مومن نوں میں تیرا عمل نرالا
یا اللہ جھب آن قیامت مومن پھیر بولا لے
وچہ لمعات کمال خوشی تھیں ایہ آواز نکالے
اپنی نعمت تازہ انہاں نوں ساری وِچ سنائیں
نال خوشی دے ملکاں تائیں مومن عرض گذارے
جیکر دیہو اجازت تائیں ہک واری ہل آواں
روندیاں نے کرلاندیاں تائیں دیواں وچ تسلی
ملک بتاون سندے ناہیں ہن اوہ تیریاں گلاں
خوشیاں پاون چین اوڈاون مومن وچہ قبر دے
جاں کوئی بندہ قبراں اوپر وِچ سلام الاوے
گورستان اندر جد کوئی میت تازہ جاندا
جو تیچھے ساتھیں یارا ساڈے کیونکر کرن گذارے
وکھو وکھو پچھیندے کرکے حالت وہ ہر ہر دی
اوہ دسے حال تمام انہاں نوں جیوں جس دِن آ پچھیندے
جسدی خبر سناوے میت بعد اوہناں تھیں مویا
مال ایمان سلامت جیکر اس دا خاتمہ ہوندا
ہن شاہد ایماں خارج ہوکے اوہ سدہایا
ہر اک میت تائیں ہووے سوال جواب قبر دا
یارب جدوں سوال قبر دے ہوون مردے تائیں

اپنے نیکاں عملاں واندھ ایہ بدلا اج پایا
ایسی نیک بشارت جس نے مینوں آن سنائی
مکھ تیرے تھیں شرم کریندا چہرہ شمس قمر دا
سوہنی شکل بنا کے تیرا دل پرچاون والا
تا جو ملن میرے تائیں خویش قبیلے سارے
جھب قائم کر محشر تا جو ملن پیاراں والے
جو وچہ بہشتاں ایہ کجھ مینوں میاں اعلیٰ جائیں
جو در ویر تھیں روون پچھے بیلی ساتھی سارے
اپنی عیش خورشیدی حالت وِچ انہاں پہچاواں
جو کیتی رب عنایت مینوں نعمت بھلی بھلی
نیند پیاری مان انہائیں مل بہشتیں ملاں
ربدا ذکر کماون نالے سیر بہشتاں کردے
دیہن جواب سلاموں مومن وچہ جد شاں آوے
نیک ہووے تاں گلے اتھیں پچھن حال گھراندا
نیک کماں وچہ رُجھے یا اوہ بُرا کماون والے
وچہ سفر جیوں نوکر نوں کوئی خبر سنا گھر دی
چنگی خبروں خوشی مناون بریں غمی کرہندے
آکھن ہائے افسوس بیچارہ دوزخ داخل ہویا
اوسے ویلے ترت وچارا کول اساڈے آوندا
تاہیں ساڈی طرف نہ آیا دوزخ رب وگایا
بھاویں نہ دفنایا جاوے جس حالت وچہ مردا
کرکے کرم پذیر بندے نوں نیک جواب سکھا ئیں

سوال گور میت کافر و منافق

کافر تے منافق نوں جد سامی وچہ ٹکاون
منکر اتے نکیر فرشتے اُسدی طرفے آون

پچھ[illegible] الادن کون الٰہی رب تیرا ‏ ‏ ‏ ‏ لگھے کجھ نہ معلم مینوں کیہڑا اللہ میرا

پھیر گ[illegible] نسا ڈھی آیا مرد ربانا ‏ ‏ ‏ ‏ کون کوئی اوہ آہا کہندا ملائے میں کجھ نہ جانا

تاپھر [illegible] ی طرفوں کرے آواز منادی ‏ ‏ ‏ ‏ جھوٹھ کہیا اس جھوٹھے اسنوں وگی مار خدائی

بلدی اگ تھیں اسدے کارن کریو فرش شتابی ‏ ‏ ‏ ‏ دوزخ دا دروازہ کھولو ہووے حکم جنابی

پھر طرف جہنم گور اسدی تھیں رتہ کھولیا جاوے ‏ ‏ ‏ ‏ تابش سخت جہنم والی اسنوں آن وکھاوے

تنگی قبر نہایت ہووس جیوں شکنجہ گھٹے ‏ ‏ ‏ ‏ ثابت رہے نہ پسلی کوئی ہڈ تمامی ترٹے

وکھیاں نیں ہڈ بجھ تمامی نکن دوجے پاسے ‏ ‏ ‏ ‏ قہر الٰہی دی اوہ پھاہی وچہ اکلا پھاسے

پھر اک شخص وکھاوے اسنوں کوجھی اُن نوتھاری ‏ ‏ ‏ ‏ گندی شکل پوشاک تمامی بدبوئی دی ماری

گندیاں بوئیں آون اس تھیں ماڑی خبر سناوے ‏ ‏ ‏ ‏ آکھے حیف حیاتی تیری غم دی کانی لاوے

ایہ اوہ روز تیرے وعدہ والا جسنوں تدھ بھلایا ‏ ‏ ‏ ‏ اج اوہ دن آیا تیں تے جو کیتا سو پایا

آکھے کون کوئی توں ایسا گرماں تیرا منتھا ‏ ‏ ‏ ‏ بُری وکھالی دا جیونکر جن پہاڑوں لتھا

توں شادی بے خبرا ہینوں کتھوں کھلا کھیندا ‏ ‏ ‏ ‏ اگوں ہوئے عمل بُرا ہیں جو توں رہیا کریندا

دنیا اندر جیوں تدھ مینوں چنگا جان کمایا ‏ ‏ ‏ ‏ اج میں اپنی اصلی تینوں شکل وکھاون آیا

سپ ٹھوئیں وچہ قبر دے آون میّت تائیں ‏ ‏ ‏ ‏ ڈنگن موں نہ سنگن ہرگز تیکن روز جزائیں

جے اک ناگ انہاں ندیوچوں پھوک زہر دے مارے ‏ ‏ ‏ ‏ گھاہ انگوری کوئی نہ جمے سڑ بل جاون سارے

مارن گرز لوہے دا اسنوں سر وچہ تابلدا ‏ ‏ ‏ ‏ روز قیامت تیں اس تھیں کدیں عذاب نہ ٹلدا

کھاوے گرز ہو جاوے ایہویں جیونکر ڈھوڑ رماندے ‏ ‏ ‏ ‏ نویں سروں پھر جوڑن مارن ایہو کار انہاندے

اسویلے پھر رووے چیخے کرداوچی زاری ‏ ‏ ‏ ‏ بن جناں انساناں اسنوں سندی خلقت ساری

اوہ مارن والا گنگا ڈورا سنے نہ اسدا رونا ‏ ‏ ‏ ‏ ایہ دکھ گرزاں والا اسنوں محشر تائیں ہونا

ڈاڈھیاں جھبر کا طعنے مارے فیر کفاراں تائیں ‏ ‏ ‏ ‏ لعنت تے پھٹکاراں کرڈے دیندے سخت سزائیں

کافراں نیں وچہ قبر دے ہووے سخت انہیرا ‏ ‏ ‏ ‏ تے مومن تائیں نور چوفیروں آکر پاوے گھیرا

یارب صدقہ ذات اپنی دا صدقہ سرور عالی ‏ ‏ ‏ ‏ فضلوں قبر پذیر بندی دی روشن کریں جالی

باب موجب عذاب ضغطہ یعنی تنگی گور و مسخ شدن صورت در قبر و عرض از قبلہ نعوذ باللہ

حضرت انس روایت کیتی پاک نبی فرماوے ‏ ‏ ‏ ‏ جس ویلے کوئی وچہ قبر دے میّت رکھیا جاوے

سلم مسائل اس باب دے رسالہ تذکرۃ الموتٰی وچ تفصیل منقول ہیں ۱۲

دفنوں پچھے ٹبر اسدے پاون شور کُکارے
لئے اوتہنے سلسلے والیا ساڈیا ڈنگی خاناں
کہے فرشتہ اسد یتائیں سُندا ہیں یا ناہیں
ملک موکل آکھے ایہویں تیری سہی وڈیائی
میّت آکھے توبہ توبہ میں عاجز بے چارا
میں وچہ صفت نہ کوئی ہرگز سلسے جھوٹھ الاون
پھر تنگ ہو جاویں قبر نہایت گھٹے انج تروڑے
کر فریاداں رووے اسدم ہائے ہائے میریاں ہڈیاں
ہائے خرابی اسجا کردی ہائے افسوس خواری
پہلی جمعہ رجب وِیتائیں ایہویں سختیاں پاوے
اللہ حکم کرے اس راتیں سد فرشتیاں تائیں
کراں خلاص عذاب قبر تھیں اس راتیں دے پاروں
اس حدیثوں معلم ہویا جو کوئی دین الاوے
جیکر کے منع گیا دُنیاں تھیں اسنوں قبر نہ گھٹے
ابو امامہ باہلی تھیں ہک ہور روایت آئی
آوے ملک سرہاندی اُسدی ہکو گرز چلاوے
پھر اُٹھاوے اذن الاہوں میت تے اُٹھیوے
آدم جن سنیوے نائیں میت پھیر الاندا
میں پڑھدا رہیا نمازاں رکھے روزے ماہ رمضانے
کس گلوں توں مارین مینوں کیہڑا عیب وڈھوئی
جو ہک مظلوم کولوں تو ہکدن آہیں لنگھیا جاندا
بھی ہکدن ناپاکی بولوں تدھ نماز گذاری
کرن حمایت مظلوماندی ہر نوں واجب آئی
جو سن فریاد کسیدی اہنوں مدد نہ پھیر پہنچاوے
کپڑے جُسے توں پیشابوں جو آلودہ کردے

وڈیا وڈیا کرکے رون [illegible]
غم خوار دلدا یارا سردار [illegible]
میّت آکھے سنداہاں میں [illegible]
جیئوں اوہ پچھے تیرے تائیں آکھن جیہاں بھائی
بندہ رب جلیل اپنے دا بہت ذلیل بکارا
ہائے افسوس کرن جے چنگا چپ سبھے کر جاون
تسلی ہڈ کرے سب چوری ذرہ نہ ثابت چھوڑے
تر گیاں اس جائی آگے ہائے مصیبتاں وڈیاں
لئے افسوس سوالاں والی آہی سختی بھاری
تا جو رجب مہینوں پہلی رات جمعہ دی آوے
کراں گواہ تسانوں جو میں بخشیاں اس خطائیں
رکھدا سی اوہ زندہ اسنوں حکم ہویا سرکاروں
ایس سببوں میّت تائیں دُکھ قبر پہنچاوے
ایہو وین الاون والی کدیں نہ ہرگز چھٹے
جسو یلے جار کھن میّت وچہ قبر دے بھائی
ٹٹ بھج جاون انج تمامی اگ ساری کھنڈ جاوے
اُٹھکے کرے آوازا جیہا ہر نوں پیا سنیوے
کس تقصیروں میر یتائیں ہیں دکھ پہنچاندا
دتی سدا زکوٰۃ نہ کیتی رب دی بیفرمانی
کہے فرشتہ اُسنوں ایہہ تقصیر تیتھیں ہوئی
تدھ اسدا امداد نہ کیتی اُسدی تینوں رہیا بولاندا
انہاں گلاں دی شامت تینوں آئی ایڈ خواری
اس کارن جو وچہ حدیثاں کہیا نبی خدائی
وچہ قبر سنو جا یک آتش اسنوں ماریا جاوے
حضرت آکھیا ہوں انہانوں سخت عذاب قبر دے

جو وچ جماعت پیش اماموں اپنا سیس اٹھاوے
غیبت اتے نمیمت والے قبریں مارے جاون
نمیمت آکھن دو بندیاں وچہ جنگ لڑائی پانا
ظالماں نوں تائیں قبر انہیر اجنہاں ظلم کماون
زانی اتے شرابی سارے پاون دکھ ایذائیں
جو وچہ نمازاں سستی کردے بھی جو قضا کریندے
حضرت علیؓ روایت کیتی پاک نبیؐ فرماوے
ویکھ لہو جا قبراں پٹ کے اینویں ہوسن سارے
پچھیا کسے جو کون اوہ بندے اے سرور نبیاں دے
حضرت کہیا اول جو کوئی ہووے مدہ شیطانی
دوجا جو کوئی باجھ عملاں بندے پگ وچیندا
چوتھا جو کوئی بیاجاں کھاوے پنجواں چغلی لاوے
ستواں جو کوئی جان ہمیشہ ترک جماعت کردا
کافر اتے منافق مشرک پاسن سدا سزائیں
سَنُعَذِّبُهُم مَّرَّتَيْنِ کہیا اللہ باری
ہک عذاب قبر دے اندر دوجا جان سقر دا
پر جو توبہ تائب ہوئے کرے معاف الٰہی
کریں پذیر کمینے اوپر یارب فضل جنابوں

وچہ قبر دے صورت اسدی گدھیڑی ہو جاوے
سخت سزا قبر دی پاون جہیڑے جھوٹھ الاون
ہک دو جیہدی گل سنکے دوہانوں مچھرانا
مشرک تائیں وچہ قبر دے سپ اٹھوئیں کھاون
بھی برا عذاب انہانوں جو دکھ دیون پیو تائیں
سبھی اصحاباں دے قبریں وچ سزائیں پیندے
ستّ بندیاں دا منہ قبر وچہ قبلے تھیں پھر جاوے
نا ہووں تا جھوٹھی سمجھو میری بات پیارے
وچہ قبر دے قبلے تھیں پھر جاون مکھ جنہاندے
اُنہدا منہ پھر جاندا قبلیوں سمجھو پک ثانی
ترتجا اوہ جو دنیا اندر جھوٹھ گواہیاں دیندا
چھیواں اوہ جو کوئی غلہ لیکے ضبط کرکے بند پاوے
قبلے تھیں منہ پھرن اینہاندے فرمودہ سرور دا
بھی ہووے دکھ عذاب قبر دا لعضیاں فاسقاں تائیں
جلدی ہیں عذاب انہانوں دیوانگے دو واری
نال قرآن حدیثاں ثابت ہویا عذاب قبر دا
بن توبہ مرجاوے پاوے وچ عذاب گناہی
کرکے کرم بچاویں اسنوں تنگی قبر عذابوں

سفر حسرح قبر یعنی سامان روشنی و کشادگی قبر موجودات رہائی از عذاب او

اسد اللہ الغالب حضرت شاہ علیؓ فرمائے
حضرت تک کے قبر ہکی دل دوڑے جلدی کرکے
پھر برابر زاری کیتی تا پھر سیس اٹھایا
پھر مسیتے واپس آئے تائیں عرض گذاری
حضرت کہیا وچہ عذاباں کر آہی او وزاری

پاک نبی نے ہیں ہکواری قبر زیارت آئے
بھی لبیک پکارے رونے سر سجدے وچہ دھرکے
ہوئی خوشی قبروں اپنی بغلاں دے وچہ پایا
یا حضرت اس قبر دے والی دس حقیقت ساری
مینوں ویکھ بلایا اس نے میں لبیک پکاری

کہیوس انہوں نوں دوزخ دی اگ ساڑے
دوزخ دی گندرف تھیں پیر اُکھن بنایا ہویا
اوگنہار خطا صیاں پاون نال شفاعت تیری
سُنکے اسدی کوک تیرے دل رحم نہایت آیا
عرض کیتی اصحاباں انہوں کیوں ایہہ شامت آئی
پھر اصحاباں عرض گذاری یا حضرت سرورا
آئے نوں جبرائیل فرشتے آکر عرض گذاری
جو کوئی بندہ رات جمعہ دی دو رکعت گذارے
اذا زلزلت پھر اسیں پچھے پڑھسی تن تن واری
اسدا نام نماز کفایہ شبی وچہ بھی آیا
بھی ہو نماز عجائب ہے اک وچہ حدیثاں نی
پہلی رکعت فاتحہ پچھے پڑھ الہٰکم واری
دوجی وچہ سٹھ واری ترجی وچ اذا جاء پڑھیوے
گھٹ قبر دی ہوسی ناہیں خوفوں ڈرانوے
بھی سورۃ اخلاص جو کوئی اپنی وچہ حیاتی
قبر عذابوں اُسدے تائیں رب خلاصی دیندا
القبر بیت الدود ان پاک نبی فرمایا
حضرت کہیا جے اوہ کیڑا ڈنگ ہزاراں مارے
جو کوئی بندہ مسجد اندر جھاڑو دیندا بھائی
قاضی وچہ رسالے لکھیا قصہ عورت والا
وچہ قبرے خوشیاں کردی ماں نے بخش ہزاراں
کرکے پھیر خطاب رسول پاک نبی فرمایا
کہدی ہے وچہ قبرے یاراں عرض الائی
پھر فرمایا اس نے مینوں ایہہ جواب الایا
سنے سال وچہ مسیتاں جھاڑو دینے والی

مجھے کہتے بھڑکن میرے آتش دے انگارے
اس عذاب قبر دے مینوں سخت ستایا ہویا
نام خدا دے یا نبی اللہ کریں شفاعت میری
دور کیا وچ عرض گذاری اللہ دکھ ہٹایا
حضرت کہیا اگانی بندے کیہا اسی اوہ بھائی
کر دو دعا جو اُمت پاوے اس کھوں چھٹکارا
اُمت تیری نوں اک تحفہ بھیجیا اللہ باری
ہر رکعت وچہ آیۃ کرسی فاتحہ بعد پڑھاوے
قبر دا عذاب نہ ہوسی اسنوں نال خداوی یاری
قبر عذاب نہ ہوسی اس تھیں پاک نبی فرمایا
چار رکعتاں رات کسے وچہ جو کوئی پڑھسی بھائی
سورۃ جو اخلاص خدا نے وچہ قرآن آتاری
چوتھی وچہ پڑھے ویہہ واری قبر عذاب نہ ہووے
رحمت دے دروازے اللہ وچہ قبر دے کھولے
سٹھ واری تبت پڑھدا بھائی دنیاں پڑھیا ایں
بھی وچہ قبر دے کیڑا انہوں ڈنگ کوئی کر یندا
قبر ایہی گھر کیڑیاں والا وچہ حدیثاں آیا
اوسے وٹّے ریت ہڑ کے خاک ہو جاون سارے
وخت قبر دل اسدیاں تائیں رکھدا رب بچائی
بکدن نشے قبر اُسدی تھیں پاک رسول تعالیٰ
پڑھی نماز جنازے والی اُس تے شاہ ابراراں
کیونکر ڈھا ایہہ نعمت پائی کیہڑا عمل کمایا
حضرت کہیا وہ وچہ ستاں تھیں ہے اسدی شنوائی
جو مسجد اندر جھاڑو کرنا ایہہ سبکم آیا
برکت اس جھاڑو مینوں بخشیا اللہ والی

جو کوئی بندہ مسجد اندر دیوا بال رکھیندا
تے جو خوشبو سیتی کردا جو نکہت پھیل وچھاوے
ابن ماجہ تے ترمذی بیہقی ایہ روایت لیاون
جو کوئی سورت ملک ہمیشہ پڑھدا بعد عشاؤں
خالد کرے روایت کہیا پاک محمد سائیں
ملکاں نال کریندی جھگڑا جاکے وچ قبر دے
لگے وچ درگاہ الٰہی یا رب یا رب خدایا
جیکر میں قرآن تیرے وچ بخش ایہ اس تائیں
سورۃ ملک بچی اینویں کردی جیوں بچیاں کا لا
پندرہویں تاریخ رجب تیہیں نالے ماہ رمضانی
ہر رکعت وچ فاتحہ پچھے قل ھو اللہ احد ولے
جیوں مائی نے پتروں جمیاں ایسا پاک ہو جاوے
سپ اٹھوئیں کیڑیاں کولوں ہے سنتا بھائی
سوہنی شکلوں اُس دیاں تیں قبر وچ آبٹھائے
نبیاں نے رسولاں دے سنگ لگے جنت جاوے
کلمہ طیب ستّ روزاں تک جو کوئی رہے الانا
وقت نزع آسانی ہو وے نال ایمان سدھائے
وچ سوال فرشتیاں اس نوں دی سہولت دیوے
نیکیاں والا پلّا اس دا بھارا رب بناوے
روز جمعہ یا رات جمعہ دی جو کوئی مومن مردا
جو مومن وچ سفر دے مردا ابن عمرؓ فرماوے
عالم آکھن وچ سفر دے علم کریندا یاری
ابو ایوب روایت کیتی کہیا شاہ ابراران
غالب اَتھے اُپر اُناں دے یا دہ ماریا جاوے
ہور ہزاراں عمل جو دیون کولوں عذاب الٰہی

گور اندر روشنائی اُس نوں اللہ پاک کریندا
جنت دی خوشبوئی اُس نوں وچ قبر دے آوے
جو دستاں دی مرضوں مردے قبر عذاب نہ پاون
قبر عذاب نہ ہووس پلّے رحمت پاک خداؤں
سورۃ سجدہ جیب بخشدے پڑھنے والے تائیں
ہتھ پیر ان نے کجے اس نوں ملک عذاب کریندے
اس بخشے نے پیر تائیں پڑھ پڑھ بہت پکایا
نہیں تاں کدھ قرآنوں باہر ہتھوں ایں بیانائیں
ہر ہر آیت تاں دواں نال پڑھدے شاہ ابراران
پڑھے پچاہ رکعت برابر جو مومن رب ماری
نام ان الم پڑھے اُس کولوں سب گناہ درہ لیے
قبر عذابوں اس دے تائیں اللہ پاک بچاوے
تنگی نہ تاریکی وحشت لگے مول نہ کائی
ڈول شہیداں دے وچ اُٹھے درجے عالی پاوے
ہور ہزار معراج اوس نوں رب عطا فرماوے
اُٹھ ساتھی دی درگاہوں ستّ ہزاراں پاندا
تریہ قبر عذاباں اس نوں اللہ پاک بچاوے
پنجواں نامہ عملاں والا سجے ہتھ وچ دیوے
ستواں پل صراطوں لنگھے جیوں بجلی لنگھ جاوے
یا رمضان اندر رب اس نوں قبر عذاب نہ کردا
گھر اس دے تک گورا اس دی نوں کھلا کیتا جاوے
آوے اس دے پاس قبر وچ رہنے لگے پیاری
ثابت قدم رہے وچ جنگاں جو کوئی نال کفاراں
فتنے قبر کولوں اللہ اس نوں کرکے کرم بچاوے
طول کتاب ہو جاوے تھیں لکھ نہ سکاں بھائی

چاہیئے خرچ سفر دے کارن بندہ کجھ بناوے
صحت اندر کجھ جوڑ وسلے مرض کسیدم آوے
تے وچہ حیاتی موت اپنی داخرچ اکٹھا کرنا
وچہ قبر دے رہنا جتھے مول سامان نہ کوئی
آکھے میں گھر اک اکلا سنگی کوئی لیاویں
میرے وچہ نہ چانن ذرہ میں گھر ظلمت والا
سپ اٹھو میں میرے اندر زہری نانگ لڑاکے
بھی مٹی گرد میرے وچہ ساری فرش بنالیاویں
سنگی قبر کلام اللہ نوں کہیا نبیؐ سوہارے
نام خدا دے مال لٹاون جانون خرچ قبر دا
وحدانیت اللہ دی تریاق نبی فرمایا
میرے پلے عمل نہ کوئی یارب خالق باری

جیوں اصحاب نبیؐ دا حضرت ابن عمرؓ فرماوے
سکھ ویلے دا کھٹیا ہویا دکھ ویلے کم آوے
سدا نہیں ایہ عیش حیاتی اوڑک اک دن مرنا
پنجواری نت قبر پکارے خبر بنیؐ تھیں ہوئی
نالے خرچ نہ لبھدا اتھے خالی ہتھ نہ آویں
دیوا بال لیاویں اوتھوں ہوسیں آپ سکھالا
لے آویں تریاق انہاندا اوکوئی بنا کے
یاراں عرض کیتی یا حضرتؐ مطلب کھول سناویں
جیہڑے کرن تلاوت اُسدی وہیں جہانیں تارے
پچھلی راتیں پڑھن تہجد ایہ دیوا اُس گھر دا
خالص عمل کماون چنگے فرش قبر دا آیا
ہووے اس پذیر سندیوں فضل تیرے دی یاری

بیان باقیات الصالحات

ابو ہریرہ کہیا حضرت پاک نبیؐ فرماون
اول ایہی علم جو اُس نے دنیا وچہ کھنڈایا
یا اُس وعظ نصیحت کرکے لوکاں فیض پہنچائے
یا چنگی اولاد جو ہر دم چنگے عمل کمائے
یا مسجد تعمیر کراوے اپنا مال لگاوے
یا جو اپنا مال لگاکے نہر گیا کر جاری
تے ابونعیم کتاب اپنی وچہ چیزاں ہور دو پایاں
یہی جو بندہ سکھنے والا راہ وچہ رکھ گڈیندا
احمد ابی امامہ پاسوں ایہہ روایت کہندا
لبے حفاظت اہل اسلاماں نیت جہاد کفاری
ابی سعید جو خدری اس تھیں ابن عساکر لیاوے

اوہ چیزاں جو مرنوں پچھے مومن دے کم آون
جیوں تصنیف گیا کر چنگی یا اس پاپڑھایا
جد تک عمل کرن اوہ بندے تد تک درجہ پائے
یا لوکاں دے پڑھنے کارن او مصحف چھڈ جائے
یکے سرا مسافراں کارن جیہڑا شخص بنائے
ایہ سب چیزاں بندیاں تائیں پچھوں کر دیاں یاری
جو کوئی کھوہ کھڈا دے پاوے رن پچھوں بچھا یاں
جاں جاں تیک رہے اوہ قایم تاں تاں درجے پاندا
جو کوئی بندہ راہ خدا وچہ ہو بدرقہ بہندا
جے اوتھے مر جاوے اُسدا عمل رہیگا جاری
جو کوئی فرقان کسی نوں آیت اک پڑھاوے

یا ہک صیغہ علم کسے نوں جو کوئی سکھلاوے
جریر جو بیٹا عبد اللہ دا کرے روایت بھاری
اوس طریقے اوپر کوئی بندہ عمل کماوے
اتنا قدر ملے اُستائیں جس اوہ عادت پائی
تے جو کوئی بُرا طریقہ کڈھے مندا کم پھیلاوے
یا رب ایس پذیر لکارے ہور نہ عمل کمایا

روز قیامت تائیں اُس دا درجہ چلدا جاوے
جس بندے نے نیک طریقہ کیتا جگ وچ جاری
جتنا قدر ثواب انہاں نوں رب عطا فرماوے
تے عالماں کولوں بدلہ اسدا گھٹ نہ ہوندا بھائی
کرنیوالیاں جتنا اسنوں عیب بُرا ایا جاوے
فضلوں ایہ تصنیفاں میریاں کریں قبول خدایا

بیان آمدن ارواح در خانہ وارثان در شب جمعہ و مسئلہ رسیدن ثوابِ صدقہ و دُعاء نیک وِچ میّت و طریقہ فاتحہ خوانی

عید جمعے عاشورے راتیں روح گھراں ول آون
رحم کرو کجھ ساڈے اُتے اس راتیں وِچ یارو
ہن اسیں محتاج تساڈے ہوئے طرف تساڈی آئے
نہیں تاں صرف اساڈے کارن پڑھو دوگانہ کوئی
ہے کوئی بندہ ساڈیاں ئیں یاد دیاون والا
اے گھر اساڈے وسّے والیو جاں تسیں کریندے
دولت مال لگا کر اساں عورتاں ایہ پرنایاں
دکھاں درداں نال اساں ایہ مال اسباب بنائے
ہے کوئی شخص تساں تھیں جیہڑا اسانوں یاد لیاوے
پس جو کوئی صدقہ دیوے یا جو کرے دعا انہانوں
تے جیہڑا کجھ نہ دیوے بخشے اسنوں بُرا مناون
بُری دُعائیں اسدے حق وِچ کر کے جاندیاں واری
اجر کلام تے صدقے وِچ علماواں فرق بتایا
روزے نال نمازاں یا قرآن جو پڑھیا جاوے
حضرت ابو حنیفہ احمدؒ ہور سلف فرماون
تے شافعیؒ مالکؒ کہن نہ پہنچے میّت اجر انہاندا

خویشاں دے دروازے اُتے آن سلام الاون
لقمہ صدقہ کجھ سر دا دیہو نہ بھول وسارو
قادر ہو تاں دیہو اسانوں اللہ رحم کرائے
ہے ایہ رات مبارک برکت الٰہی نازل ہوئی
ہے کوئی یار اساڈا اساں پر رحم کماون والا
چھوڑ گئے ہیں کر تعمراں ہر دم سقر جلیندے
چھوڑ گئے ایتھے پچھوں ہتھ تساڈے آیاں
ہن اوہ ونڈ تساں نے اپنی کمیں کار جیس لائے
حالت عزت ویکھ اساڈی اللہ ترس کمائے
خوش ہو جاون آکھن اللہ دیوے بہت تسانوں
سوندیاں نیک اوڈ کہن آخر ہو محروم سدھاون
رحمت تھیں محروم تسانوں کیتا اللہ باری
بعضے کہن جو پہنچن دونویں بعضیاں ہک بنایا
یا کوئی بندہ میّت کارن استغفار کماوے
جو اجر انہاندے میّت تائیں بیشک پہنچے جاون
خیرات یا صدقہ جو نکر جلدی کر کے جاندا

پڑھ نال قرآن حدیث اجماع دے فتویٰ اسپر آئے
بھی استغفار جو نیک دعائیں اُن ہو کارن کردا
ابی سعید جو خدری کہندا پاک نبی فرماون
پچھے اوہ کنہوں آیاں ہووے حکم خدائی
ابن عمر تھیں ایہو کارن جو کوئی حج کریندا
فی حج کامل اوہ دا اوسے ماں پیو نوں پہنچاوے
بھی پڑھے قرآن میت کارن اجر اسے تائیں
شعبی کنوں روایت آئی عادت انصاری
اوہ کتے جاکے میت کارن پڑھن قرآن تمامی
سعد علی روایت روایت ابو ہریرہ دوں لیائے
فاتحہ تے اخلاص تکاثر پڑھکے آکھے بھائی
اسدا سب ثواب دتا میں قبر الیاں تائیں
اوہ مرے پھر اُس دے کارن کرن شفاعت سارے
بھی سورہ یٰسین پڑھو جد قبرستانیں جاؤ
وچ احیاء علوم کتاب دے لکھے امام غزالی رح
فاتحہ تے تن قل آخر دے جد قبراں ول جاؤ
پہنچے ٹھیک انہاں دے تائیں اس وچ شک نہ کوئی
نہ قول شافعی مالک والے انہاں کنوں نہ آئے
وچ حدیث مبارک حضرت پاک نبی فرماوے
ہر شے تھیں ایہہ افضل اشرف ایسا ہور نہ کائی
خویش قبیلے اِک اکلا جنگل وچ سٹ آون
نال ہووے تا وارث سائیں جس ہوئی غمخواری
روح گیا جد اُس دا جیہا بدھا ہویا سب بندہ
نیک ہویا تا کھوں بخشے ہوس بہشتیں ڈیرے
خویش اقرباں ہسن لدیاں نوں نہ کوئی یاد کریندا

سب خیر اندر الٰہی میت تئیں پہنچاوے
نفع دے اوڑک پہنچا اوناں فرمودہ سرور دا
وانگ پیاراں اک بندیوں خیر کوئی جان آون
پُت تیجے ایہہ تیرے کارن استغفار کمائی
دوزخ تھیں آزادی اسنوں اللہ پاک لکھیندا
انہوں پہنچن پنجے صدقہ بہت حدیثیں آوے
بھی قبرستاناں اندر پڑھنا جائز شک نہ رائیں
قبرستانیں جانے لئے جو میت ہو جاندی
مرکیاں نوں ایہہ پہنچے کہندا پاک رسول گرامی
حضرت کہیا جو کوئی بندہ قبرستانیں جاوے
جو کجھ ہیں اس ویلے اندر پڑھی کلام خدائی
جو دفنائے تھے ایتھے مومن مرد نسائیں
اللہ تھیں بخشاون اسنوں کیا انہی سوہنائے
میت دا اوکھ ہولا ہووے آپ نکوئیاں پاوے
حضرت احمد ابن حنبل تھیں کرے روایت عالی
پڑھکے سب ثواب انہاں مویاں نوں پہنچاؤ
نال قرآن حدیث اجماع دے ایہہ گل ثابت ہوئی
کولوں کیسے بنائی اُتوں مگر انہاں دے لائی
رحمت ربدی اوکھے ویلے قبر اندر رکھ آوے
نہ فرزند نہ ماں پیو وارث نہ کوئی بھین نہ بھائی
پچھوں خیر خیراتوں نہیں پاکیٹے اثر رکھاون
نہیں تا اپنی کمیں بھین اللہ دی یاری
پچھے نام رہیا اک باقی چنگا ہی یا بندا
پڑھے دعا کے تائیں آکھیں گوڑوں گیا بریرے
پھر کیا نوں کوئی بندہ ہرگز نہیں پچھیندا

حکایت

حضرت عیسیٰ یحییٰ اکدن باتاں کجھ الایاں
اپس وچ بہتیاں آسیاں اخلاق اندیاں ایاں

حضرت یحییٰ عیسیٰ تائیں نال تبسم کہندا
نال خفیف ہے چہرا تیرا ہر دم ایہو رہندا

جویں عذاب خدا دے کولوں تینوں خوف نہ کائی
حضرت عیسیٰ کہیا اسنوں سن اے یحییٰ بھائی

شکل تیری غمناک ہمیشہ چہرہ تیرا ایویں ہوئی
جویں خدا دی رحمت ولوں تینوں آس نہ کوئی

اسے ویلے وحی خدا نے کیتا نال شتابی
کھلے متھے والا بندہ ہے مقبول جنابی

یعنی جو کوئی بندیاں تائیں ہسکے منہ وکھاوے
خلق طبیعت والا بندہ بہت خدا نوں بھاوے

بعضے اکھن دوہاں تائیں وحی خدا دا آیا
ہکدے وچ دوجی خصلت سمجھو اللہ فرمایا

مناجات

رحمت والیا الٰہی ہر دم وکھرا تیرا
جے اک قطرہ بخشیں مینوں کم ہو جائے میرا

وقت نزع آسانی بخشیں تلخی کنوں بچائیں
وچ قبر دے میرے تائیں آپ جواب سکھائیں

بھی کریں فراخ قبر میری اوتھوں تنگی کجھ نہ پاواں
نال محمد پیغمبر دے وکھرا جنت جاواں

بیان جائے قرار ارواح بنی آدم

روح جیاندے بعد وفاتوں کتھے رہندے جاندے
بعضے اکھن قبراں اندر رہندا ذکر کماندے

جیونکہ حضرت موسیٰ تائیں ڈٹھا نبی سوہانے
اپنی قبر مبارک اندر کھلا نماز گزارے

وچ اعلیٰ فردوس مبارک روح شہیداں جاندے
سبز پنکھیرو بنکے اوتھے سیر کرن من بھاندے

انکہے جو چڑیاں مرغاں وچ انہاں نوں جالے
وچ قندیلاں نال عرش دے اوہ لٹکائے جاون

سبز قبہ اک نہر جنت پر ابن عباس بتاوے
روح شہیداں رہندے اوتھے رزق انہاں نوں آوے

بعض حدیثاں اندر لکھیا روح شہید جمیلاں
دناں رہن بہشتی راتیں آون وچ قندیلاں

کعب جو بیٹا مالک والا کہندا نبی بتاوے
مسلماناں دے روح پرندے اللہ پاک بناوے

جنت دیاں درختاں اوپر ایہ لٹکائے جاون
تا جو روز قیامت اپنے بدناں دے ول آون

تے مسلماناں دے لڑکے چھوٹے جو نابالغ مردے
چڑیاں بنکے وچ بہشتاں سیر درختیں کردے

ابو ہریرہ کرے روایت پاک نبی فرمایا
جنت وچ کستوری دا اک پہاڑ بنایا

مومن لڑکیاں دے روح سارے رہندے وچ اتھائیں
ابراہیم تے مائی سارہ پالن انہاں تائیں

کہے سعید مسیّب بیٹا پاک نبی فرماندے
مومناں دے روح برزخ اندر سیر کرن من بھاندے

جو مومن قرضائی ہووے وچہ قرض مر جاوے
اُسدا روح ہوائی اندر اللہ قید کراوے

جدتک قرض نہ اُترے اسدا جنت دخل نہ پاسی
ایہویں جو کوئی ہووے عاصی بن توبہ مر جاسی

کہے برار ہو جاون قیدی جو قرضائی مرے
اپنی تنہائی دا شکوہ پیش خدا دے کردے

جستے حق بیگانہ ہووے قید اوہ بھی ہو جاوے
جدتک حق نہ اترے اسنہیں جنت دخل نہ پاوے

بعضے آکھن قبراں اندر ایہ سب قیدی ہوندے
بعضے کہن بہشتوں باہر ہو محبوس کھلوندے

کافراں دے اتے منافقاں دے روح ستویں دھرتی ملے
وچہ سجین رہن اوہ قیدی بُرے ٹکانے ٹلے

ڈوویلے اوہ دوزخ لئے حاضر کیتے جاون
پتھر جلد اوہناں اسوچہ روون تے پچھتاون

النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا

تے جو اولاد انہاندے وچوں چھوٹے مرجاون
چار چوفیر بہشتاں دے اوہ پھرکے جھٹ لنگھاون

روز قیامت خادم ہوسن کارن اہل ایماناں
وچہ بہشتاں وسن کرسن اللہ دا شکرانہ

تے شیخ جلال الدین سیوطی رحمت ہووس خدائی
وچہ مکاناں ارواحاں دے اُس تھوڑی گل مکائی

جو مومن علیین جاون کافر وچہ سجّین
سیاروں وچ انہاں دے جائیں رہندے نال یقینے

تے وچہ حدیث برا ابن عازب پاک نبی فرماندے
روح سلامے پھر بدناں اندر دخل کیتے جاندے

یارب جسدن دنیا اتوں مرے پدیں تماناں
فضل کرم تھیں روح اسدے نوں وچ ایں نیک ٹکانا

بیان عقبہ سوم روز قیامت

پہلی گھاٹی وقت نزع دی دوجی وچہ قبر دے
ترجی گھاٹی روز قیامت مرسل جستھیں دردے

ایہہ وڈا سخت دیہاڑا اہنھیں کہیا پاک تعالیٰ
اس گھاٹی تھیں جو بچ نکلیا وڈے نصیباں والا

یوم عسیر تے یوم الحسرۃ جسنوں رب بنایا
یوم یفر المرء یوم عظیم تغابن آیا

یوم حساب تے یوم الفصل بھی یوم عقیم اہائی
یوم وعید تلاق تے مجموع غاشیۃ وحاقہ بھائی

یوم الجمع تے یوم الآخر یوم تناد خلود ول
محشر حشر خروج قیامت مشہود موعود ول

قمطریر عبوس تے حق بھی یوم الدین تے طامہ
خافضہ رافعہ رادفہ آزفہ سب داخل وچہ ناماں

صاخہ واقعہ غاشیہ قارعہ راجفہ آیا ملے
ایہہ سب وچہ کلام اللہ دے نام قیامت والے

ایسا اوہ دیہاڑا جسدے ایسے نام ڈرائیں
برکت پاک نبی دی سوکھا ہوسی اللہ بھاویں

لہ وَاَنَّ السَّاعَةَ اٰتِيَةٌ لَّا رَيْبَ فِيْهَا وَاَنَّ اللّٰهَ يَبْعَثُ مَنْ فِي الْقُبُوْرِ ؕ

ٹھیک قیامت آونوالی اسو چہ شک نہ کوئی
قبراں والے رب اٹھائے خبر قرآنوں ہوئی

کافر کرن خیال قیامت ہوسی کدوں وراڈی
رب کہے میں نیڑے آوندی ایساں خبر تساڈی

حضرت انسؓ روایت کیتی پاک نبیؐ فرمائے
روز قیامت تے میں دونوں ال ونیلے آئے

جیونکر دونہہ انگشتاں اندر فرق نہ ہووے کائی
اینویں روز حشر دے نیڑے ہیں ہو یاراں بھائی

بیان آثار قیامت

نشان قیامت دو قسماں نے ہک چھوٹے ہک وڈے
کہن عوام الناس جنہانوں آخر والے تھر ڈے

چھوٹیاں تائیں صغرا سدن کبرا وڈیاں تائیں
ایہہ عربی الفاظ انہانوں سمجھ دلے وچہ پائیں

تیک ظہور محمد مہدی جیہڑے باہر آون
اوہ نشان قیامت والے صغری سدے جاون

پھر اتھیں پچھے کبری سارے پہلے نفخہ تائیں
جیں پھوکوں ہو جاسی جگ تھیں ہر اک چیز فنائیں

پھر جسویلے دوجا نفخہ وچہ کرنا پھوکیوے
اُسو یلے پھر بندے ڈنگر ہر کوئی زندہ تھیوے

کہن قیامت جتنی مدت ہر شے ایکھا پھرنا
اتھیں بعد خلود دہتا ون پھیر نہ کسے مرنا

بیان علامات صغرٰی

سب تھیں پہلاں جان علامت پاک نبیؐ دا آنا
پھر انہاں نے رحلت کرکے دنیا تھیں لنگھ جانا

بھاریاں ایہہ علامتاں دونویں روز حشر دیاں بھائی
اتھیں تے پچھے ہور جو آیاں تنہاں شمار نہ کائی

دوجا یار رسول اللہ دا عمر خطابؓ نورانی
اکھے ہکدن بیٹھے ساں اسیں پاک رسول ربانی

آیا ہک اچانک اتوں مرد زیبائش والا
خوب سفید لباس تے نالے صورت دا متوالا

عمر جوان تے سوہنا چہرہ والاں اوپر سیاہی
شکل پوشاک تمامی اسدی ڈاہڈی سنہری آہی

دھوڑ نشان سفر دا اُستے مول نہ دسے کائی
اسدی طرفوں ویکھ اساں نوں بہت حیرانی آئی

نہ اوہ واقف کار اساڈا نہ پردیسی جاپے
التحیات دی طرح ہو بیٹھا پیش نبیؐ دے آپے

یعنے ہتھ پٹاں تے رکھے گوڈے ہو سندر نالے
یا حضرتؐ اسلام سکھا و منہ تھیں عرض گذارے

حضرتؐ وسیا کلمہ اسنوں جو توحید خدا دی
باہجھ خدا معبود نہ کوئی سچ محمدؐ ہادی

پھیر نماز سکھائی اسنوں نال زکوٰۃ سنائی
ماہ رمضان مہینے اندر روزے رکھیں بھائی

کیئنے بعض تعصب وّدھن ہر کوئی جھوٹھ الاوے
مرداں نال دُبر دے پاسوں مرد زنا کماون
بھی رناں نال جماع کرسن مرد دُبر تھیں کھائی
رناں مرد تمامی ہوسن چھوٹیاں عمراں والے
برسن مینہ وَدھیرا اودھر پر کھیت نہ جمّے کوئی
ذکر الٰہی کرے نہ کوئی ہووّن قرآنوں عاری
مومن نوں تکلیفاں دیون چھپ اُبھر وچارا
مال حرام دبانن اُسنوں حق حلال پچھانن
دین نبی وچ بدعت شرکوں اٹھّن نویاں گلاں
لڑکے حاکم بنن تے نالے رناں دی سرداری
اتنا گھاٹا مرداں سندا رنہا وچ ہو وسی
بھی پہلی رتّیں ڈٹّے جن ایویں ہووی دس جائی
عالم کرن ریائی مسئلے حق نہ کوئی الاوے
ٹھاہ مسیتاں راہ بناون رب دا خوف نہ کرسن
جیوں طاعون پیا آ ملکیں قہر نزول خدائی
امر الٰہوں ایسی کوئی گلٹی سخت اُٹھیوے
سیّاں وچّوں کوئی ورلا بچے جسنوں رب بچاوے
ہلک جھلاکے وچ گھائل ہوون سوہنے بانکے لاڑے
ایسے طور نشان قیامت اکثر ظاہر آئے
وچ مسیتاں گلاں چھیڑن گھتن گل دُنیا والے
سچے دا اُل کوڑی پاون جھوٹھے دا اُل ہیرا
جھوٹھیاں فتویاں تے لکھ بد مفتیاں علماواں
عالم نام سداون لیکن عمل نہ کر دے دائی
دینی علم نہ پڑھدا کوئی نہ کوئی مول پڑھاندا
علم قرآن حدیث جو حلی لوکاں دلوں بھلایا

منگن پنّن دُنیا اندر ہر کوئی کسب بناوے
ایویں عورتاں نال عورتاں کوئوں اپنی طلب مٹاون
گلیاں تے بازاراں اندر پھیلے گی بُریائی
اولاداں گھٹ جمسن ہوسن بہت گوئیے تالے
سچ دروغ شمارن ناہیں بُہت ہوسی بدخوئی
سُنت نبوی جانن ایویں اگلدی جیویں انگاری
لونبڑیاں دیاں بچیاں وانگوں پن چھپاون کارا
وانگ شیطاناں نیک کماں تھیں ہکدوجے نوں رانن
لُٹ لُٹ مال بیگانے لاون اوپر رنگ محلاں
مرد قلیل تے رناں بہتیاں جا کرن خواری
ڈیہ ڈیہ رناں دی نگہبانی ہک ہک مرد کریسی
جیونکر دوجی نزدیکی ہوسے ایہہ بھی پک نشانی
تے براستاون باؤسنوں جو کوئی علم حدیث کماوے
لماں دُکھ نہ دیکھے کوئی اجن جیتی مرسن
لاکھ کروڑاں اجن جیتی خلقت مار مکائی
جسنوں اثر ہووے کجھ اوسد لاوہ بیمار نہ جیوے
نہیں نال جس گھر داخل ہوئے تختہ پٹ اُٹھاوے
اس طاعوں پلیگ ودگاڑے کتنے شہر اُجاڑے
جویں حلال نہ ڈھونڈے کوئی کھاون مال پرائے
شرع لحاظ نہ کردے ہوئے رناں مرد مکلّے
اس سمے دیاں لوکاں کوں نوں منگ پناہ پذیرا
قاضی رشوت خواریاں کرسے کیہ آکھ سُناواں
کہے مسئلے لوکاں دسن آپ کرن ہمہ کائی
وانگ پذیر ناخواندہ ہر کوئی مولوی پھیر سداندا
مولویاں آن پڑھیاں جگو چہ آن فساد مچایا

کنجر پُنّاں جھاویں وو دھیا جیواں حضرت فرمایا
گاون اتے وجاون سندی سبھ نوں دو لگت آئی
واجے تے ہر مونہے گھر گھر وجدے عام خبر کے
نکلے ہور نشان عذاباں پتھر تراڑاں پیایں
بہت شتابی آون لگ پئے قہر عذاب بنوں
ایسے طور تمام نشانیاں ظاہر ہویاں بھائی
ہک نشان ہن رہ گیا باقی ویکھاں کسدن آوے
پر ایہہ بھی ہے موجود علامت جے تاویل کچھ ہووے
مسلمان سداون مونہوں واہڑیاں چھٹ کرالے
ایہہ تاویل نہ کافی ایتھاں جو بد فعل کماون
بھی قوم نصاری دُنیا اندر غلبہ کر کے آوے
شام اندر ہک حاکم ہوسی ظالم بو سفیانی
آل نبی دا دشمن ہوسی حاکم شہر مصر دا
پھر دو فرقے ہو جان نصاریٰ جتنی قوم تمامی
شام اندر آ جنگ کریسن لشکر شاہ چڑھاوے
آکھے کوئی نصاریٰ وچوں فتح اسانوں ہوئی
سُنکے ہک سپاہی بولے کڑک جواب سناوے
دین محمدی غالب ہویا ہوئی فتح اساڈی
اتنی بات ہووے جس ویلے پھر اوہ جنگ مچاون
نصاریٰ رل مل جاسن ساہن وماں شاماں
قوم نصاریٰ غالب ہووے ودھے دین عیسائی
اینویں آہستہ آہستہ ہر جا گہ لنگھ جاون
اہل اسلاماں نوں اس ویلے دل وچ حسرت آونے

نام اشراف سداوے ہر کوئی کم کنجر اندا چایا
کنجریاں تے کنجراں سندی لوڑ نہ رہ گئی کائی
جس گھر ناہ ہونیاں ہووے نہیں ہیس سدیندے
دُور دُور لُو اسفیا کتے زمیاں بھی دھس گیاں
کانگڑہ شہر تے ہور کوئی پنڈ غرق ہوئے بھچالوں
جیوں فرمان رسول اللہ دا فرق نہ رہیا کائی
قہر خدا دا بدکاراں تے یاں شکلاں آن وٹاوے
ایس زمانے اندر ویکھو ظاہر پئی ہو سیوے
بوزنیاں دیاں شکلاں کڈھیاں مچھاں طول ودھایاں
انشاءاللہ بدتر اتھیں صورتاں وگڑ جاون
کر کے جنگ قتال نہایت کتنے شاہ کھپاوے
نال ظلم دے قتل کریسی آل رسول باقی
جو کوئی ویکھے سیّد زادہ قتل اتھائیں کردا
ہک مقابل شاہ رومی دا وچ آہسی
اوڑک کر مقتول مخالف فتح انہاں تائیں پاوے
دین صلیباں غالب ہویا جھوکڑ کرے وڈیائی
چپ کریں بے ادبا جھوٹھوں شرم نہ تینوں آوے
اول آخر دین نبی نوں ہے امداد خدا دی
مومن بہت سنے شاہ رومی ترت شہادت پاون
وچ مدینے آ کر ہوسی مجمع اہل اسلاماں
مذہب تدوں نصاریاں والا پکڑے بہت لوکائی
عرب کنارے اپڑن جاکے خیبر نوں ہتھ پاون
آکھن کوئیں امام محمد مہدی رب ملاوے

ابتداء آثار قیامت کبریٰ کہ اول آں ظہور امام محمد مہدی علیہ السلام است

ایسے موقع تے پھر اللہ مہدی ترت لگائے
نام محمدﷺ مہدی اسدا اینہ اُسدی مائی
حضرت شاہ حسنؓ دی نسلوں ہوسی اوہ سہارا
سب اخلاق نبیؑ دے والگوں صورت فرق ضروری
علم لدنی ہوسی اسنوں خصلت پاک نبیؐ دی
چن سورج نوں گرہن لگیگا وچہ رمضان مہینے
ایہ خاص علامت مہدی والی پاک نبیؐ فرمائی
تیراںﷺ سو تے یاراں سن چہ ایہ بھی ہو گئی پوری
جسدن تھیں چن سورج تائیں خالق پاک اوپایا
وہ سبحان اللہ کیا رتبہ پاک حبیب خدائی
تیرہویں چن ستیویں سورج لگن گرہن دوہاں نوں
ماہ رمضان مہینے اندر ایہ سب واقعہ ہوسی
عین بعین برابر پوری ایہ گل واقعہ ہوئی
چالی برساں عمر مہدی دی ہوسی اوس زمانے
جدوں نصاریٰ شاہ رومی نوں کرن جھد نکالے
نکل شتابی اوتھوں حضرتؓ مکے طرف سدھاون
کتنی مدت رہن ڈھوڈیندے لوک انہاں دے تائیں
جھوٹھا دعویٰ مہدی والا کتنے لوک کریسن
ہرابدا اوتاد خدادا اسنوں پھیرے ڈھوڈیندا
اتنی خوشی کرن جیوں یوسف لبھیہ پیا گرواہاں
پھر سارے زور اوراں نہاں دے بیعت اُتھے کرن
جیوں جیوں سنس خبر انہاں دی جو ابدال گرامی
حضرت مہدی لوکاں لدھا کاں غم گئے دلگیراں
ہاتف غیبی آسماناں تھیں ایہ آواز پکارے
جو ایہ آکھے اسدے تائیں سب نوں کن بھرکے

قرعہ وتی جماں اُسدا ہوسی یمن وچالے
باپ ہوسی عبد اللہ اینویں کہیا رسول خدائی
حضرت آکھے میرے والگوں اُسدا اخلق نیارا
اُچا نک کشادہ متھا چہرہ روشن نوری
ستھلاں اوپر ہتھ مریسی اڑسی جیبھ ولیدی
ظاہر جدوں محمد مہدی ہوسی وچہ زمینے
وچہ حدیثاں سرور عالم پہلوں خبر سنائی
گرہن لگا چن سورج تائیں جیونکر امر حضوری
ایسا واقعہ وکھن اندر اگے کدیں نہ آیا
تیراں سو برساں جبن اگدوں پیشگوئی فرمائی
ایہ تاریخاں سرور عالم خود کہہ گئے اسانوں
تدوں امام محمد مہدیؓ ظاہر اُٹھ کھلوسی
سارے عالم اکھیں ڈٹھا شبہ نہ رہ گیا کوئی
جسویلے ایہ واقعہ سارا ہوسی وچہ جہانے
ہوسی تدوں محمد مہدیؓ وچہ مدینے پیارے
مکے تخت خلافت والا لوک میرے گل پاون
جے اوہ ملے خلیفہ کریئے ڈھونڈن جا بجائیں
سارے طمع نفس دے مارے سکے جھوٹھا اکھیسن
اور رکن مقام وچالے ملے طواف کریندا
جا میاں وچہ نیوں کردے اللہ دا شکرانہ
شام عراق یمن دے بندے آن خلیفہ پھڑسن
دوروں دوروں پاس انہاندے حاضر ہون تمامی
اہل اسلامی فوجاں اوتھے آون گھت وہیراں
رہدا ایہ خلیفہ مہدی اسنوں مینوں سارے
نال کرو اطاعت سدی صدق پکیرا کرکے

حضرتؐ مولیٰ چاہسن ایہ گل بعیت ہووے میری
ہک خزانہ بہت پرانا دولت نال پروِیا
تاج الکعبہ بولن اسنوں کعبے دلے درتے
چنگے خلق انہاں دے کولوں جگ وچہ دھماں پوسن
آوسے ہک منصور بہادر دور وراء النہروں
راہ وچہ کافر گھیرن اسنوں آکھن اوہر نہ جائیں
کئی ہزاراں قتل کریسی غالب کوئی نہ ہوسی
پر اوہ بوسفیاں حرامی آل نبی دا ویری
کرکے جمع تمامی لشکر گھروں کراوے دھائی
آوچکار مدینے مکے اترن ہیٹھ پہاڑاں
اس لشکر دے وچوں سارے دو بندے بچ رہسن
ملک وِنج حضرت مہدی تائیں کرے مبارکبادی
دوجا وِنج سفیانے تائیں دسے جو گل ورتی
جاں ایہ خبر نصاری پاسن سب جمع ہو جاسن
اسی جھنڈے جوڑ کرہن لشکر ہنہ پھڑاون
کمراں بنہ تمامی آون کارن جنگ لڑائی
مہدی اچراں مکے طرفوں لشکر ٹور لیاوے
بعد زیارت شام ولایت کرے دمشق تیاری
فوج محمد مہدی والی ترن ٹوٹے ہو جاوے
اوہ دائم دوزخ رہن انہاں دی توبہ رد الاہول
نال شہید احد بدر دیاں دوجے تہاں مساوی
لڑن نصاریاں نال برابر تیغ بیدھڑک چلاون
کرسی پھیر محمد مہدی فوج اکٹھی ساری
آپس وچہ سوگنداں کرسن اک سارے اتفاقی
کرسن جنگ نہایت آخر بہت شہادت پاون
پر اوہ زور دھگانے کہسن ہوئی خلافت تیری
بیعت اٹھ دے بوہے اگے ہے اوہ ویہا ہویا
کڈھ محمد مہدی اسنوں مسلماناں نوں چہ ورتے
دور دراڈیوں سنگ بندے کرن زیارت آوسن
فوجاں کٹک حمایت کارن آون اپنے شہروں
پر اوہ تھوڑیاں رہسی ناہیں مارے کافر تائیں
اوڑک وِنج کریگا حضرت مہدی دی پابوسی
کرکے ظلم بچا یوسی لگے ہن نہ جاسن خیری
مہدی نوں جا قتل کرانگا دلوں صلاح پکائی
ترت اچانک چہ زمیندے گھر وچ دب شہزاداں
چنگی مندی خبر انہاں دی جو نچھے وِنج کہسن
غرق ہویا اوہ لشکر سارا ہوئی مدد خدا دی
لشکر نیر اسن اسباباں نگھر گیا وچہ دھرتی
نیڑے دوروں جو رسالے لشکر کٹک چڑھاسن
باراں ہزار جوان جو جنگی ہر جھنڈے سنگ آون
حضرت مہدی اوپر سارے حملہ کرسن بھائی
پاک نبیؐ دے روضے سندی آن زیارت پاوے
اوتھے جاوے تا بھی اگوں لیسن گھیر نصاری
ٹولہ ہک نصاریاں کولوں ڈر کے نس سدھاوے
دوجا ٹولہ شہادت پاوے اجر ملے درگاہوں
تریجا ٹولہ وڈا بہادر دیوے نہیں ملاوی
حکم خدا دے نال شتابی فتح انہاں تھیں پاون
کفار اندے مارن کارن کرسی جنگ تیاری
خارجیاں دے مارن کارن کسر نہ چھوڑن باقی
مہدی شاہ دی فوجوں بندے کجھ اندر رہ جاسن

دوجے روز کرن پھر اونویں پکے عہد تمامی
کچھ قلیل لیائے ڈیرے مہدی اپنے سنگی
قسماں چاون عہد پکاون مارے باہجھ نہ ہٹناں
فجری اُٹھ کریسن دھائی طرف کفار پلیداں
ورے ورلے رہن بچے جو تنہواں دے راکھے
اَج ہن عون اخیر اساڈا کرساں خوب تلا
ہتھ ہتھیار کریسن رلمل جیچھے روز چڑھائی
اگّوں سوہاں نہ نکلے کوئی کڈ وِچّوں سب پاری
نسّن بھجّن کافر سارے مول نہ پھیرے کوئی
غالب اوّن اُپر انہاں دے دل دی بھڑک کڈھیسن
اوہ وچہ پہاڑاں جنگل جاڑاں اپنی جان لکاون
نال غنیمت مال ہزاراں مومن لوٹی پاسن
حضرت مہدی اوہ سب دولت لشکر وچہ ونڈاوے
مسلماناں نوں اس دولت دی خوشی نہ ہوسی کائی
آکھن پائے اوہ جیوندے رہندے ہوندا نال سچھایا
سو وچوں اک رہیا کوئی باقی سب شہید ہوئے
فوت ہوئے سب سنگی ساڈے اساں بھی کدن مرنا
اتنھیں بعد کریسی مہدی بندوبست اسلامی
بھی سامان لڑایا نوالے جنگاں دے کارخانے
ہر اک چیز آمادہ کرکے لشکر شاہ چڑھاوے
یہسی آپ سرے دریا دے فوج اگیرے کرسی
قوم بنو اسحاقوں لیسی جنگی ستر ہزاراں
پہلے استنبول شہر نوں جا کر گھو کراون
جد آوازہ تکبیراں دا شہر دوالے سارے
کر قتل عام کفاراں تائیں شہروں باہر کڈھاون

اُسدن بھی پھر بہت شہادت پاون گے اسلامی
راتیں بیٹھ کرن منصوبہ اوہ بہادر جنگی
پکے سر لگے سب انتھائیں بکے انہانوں بھٹناں
اورل پان شہادت اوہی رلسن سنگ شہیداں
اوہ بھی قسماں چاون رلکے ہر کوئی ایہ گل آکھے
پڑھ بسم اللہ نکلن فجرے جیہڑی کرسی اللہ
گھیرن وچ کفاراں تائیں کارن جنگ لڑائی
شیر الٰہی گجن رن وچہ کھلے ونگارن غازی
مومن پکڑن جان نہ دیون ہووے مدد خدائی
جو لدھا سو قتل کریسن کوئی قلیل چھوڑیسن
رن وچہ مول نہ لبھے کوئی ایسی قلت پاون
سب اسباب تے سونا چاندی آکھے ڈھیر لگاسن
اہل اسلاماں اوپر ونڈے جو کوئی ہتھ آوے
سبہ ارمان شہیداں والا دل وچہ کرسن بھائی
پھٹے پیا ہن باہجھ انہاں دے کس کم ایتھ آیا
کیہڑی خوشی انہانوں جیہاں اتھے ساتھ لدا دے
سجناں باہجھ پیارے فقیرا دولت نوں کیہ کرنا
سب طریقہ جاری کرسی پاک رسول گرامی
فوجاں لشکر گھوڑے جوڑے سبھ ہتھیار شہانے
کفاراں دے مارن کارن روم ولایت جاوے
سب اسباب جو لشکر والا بیڑے پائے دے وچہ بھرسی
بیڑا پاندیوچہ چاہڑ انہانوں بھیجے طرف کفاراں
اللہ اکبر اللہ اکبر نعرے فتح الاون
اوسے وقت فصیل شہر دی کھا لرزہ پھٹ جاوے
ملک تمامی قابو کرسن اپنا حکم چلاون

عدل اتے انصاف طریقہ پورے طور کماسن
پہلوں پہل جدوں مہدی دی بیعت لوک کراون
استنبول شہر جسویلے قبضے اہناندے آوے
جا اوہ دجال نکارا کافر جگ وچہ ظاہر ہویا
حضرت مہدی دس بندیاں نوں کر جاسوس بھجائے
اوہ جاسوس اجیہے ہوسن پاک نبی فرمایا
رنگ اوہناں دیاں تازیاں دی خود پاک رسول پچھانے
پکیاں خبراں لیکر آون اوہ جاسوس نشانی
حضرت مہدی دوہیں ہتھیں دولت نال لٹاوے
ہر شے عام ہووے وچہ دنیا کمی نہ رہسی کائی
مینہہ برساون دیوچہ لتے ذرہ دریغ نہ کرسی
تدوں زکوٰۃ قبولن والا ہرگز کوئی نہ لبھے
اسویلے دجال مکاری ظاہر ہوسی بھائی

ظلم ہٹاسن کفر ونجاسن دینی پرہاں جاسن
اسلام تقیں تا اسلام تائیں چھ ست سال ہاون
جھوٹھی خبر دجالوں کوئی آکھیں بعد ہولائے
اسے شوروں ملک تساڈے فتنہ اُٹھ کھلویا
کر کے کوچ اوہناں تقیں پچھے فوجاں شام لیاوے
سیتھیں افضل اس زمانے وچہ حدیثاں آیا
سن ولادت تام جا سو سال سرور عالم جانے
اجے دجال نہ نکلیا کوئی ہلتے جھوٹھ جہانی
اہل اسلاماں رونق دوھے جگ وچہ عدل کماوے
کھیت اگاون دیوچہ دھرتی گھٹ نہ کرسی بھائی
دولت مالوں اللہ صاحب ہر مومن نوں بھرسی
لینے والا کوئی نہ ہوسی دینے والے سبھے
جسویلے وچہ ایسی سوکھی وسے خلق خدائی

بیان خروج دجال لعین

ہر پیغمبر خبر دجالوں اُمت نوں پہنچائی
وچہ بخاری مسلم فاطمہ قیس ولیدی جائی
اِک گھروں ہیں اوسے ویلے مسجد طرف سدائی
جدوں نمازوں فارغ ہوئے پاک رسول الٰہی
چلہے ہر شے نوں اپنی جگہ نماز نہ چھوڑے
پھر کہیا بھاجانوں کیوں ہیں کیتا جمع تسانوں
تا حضرت کہیا قسم اللہ دی مطلب ہور نہ کائی
جو ہک مرد نصرانی آہا نام تمیم سداوے
ایسی گل دجال مسیح دی مینوں اُس سنائی
یعنے جویں تسانوں اس ایہہ قصہ سمجھاندا

ہُن اوہ وچہ جزیرے مشرق جڑیا ہویا بھائی
آگے ہکدن سُنیاں جویں بانگ نبی فرمائی
نا جناب رسول اللہ دے آن نماز گذاری
منبر تے چڑھ بیٹھے حضرت ہسکے بات الائی
یعنے سول نہ کلے کوئی لوک تمامی ہوئے
آکھن رب رسول پچھانن بہتر علم جنہاں نوں
ایہہ اس گل کارن کیتا جمع تسانوں بھائی
باہجھ میرے آ مسلم ہویا گل عجیب سناوے
جو نال بیان میرے دے او ٹھیک موافق آئی
اوہنیں وانگ برابر مینوں اوہ بھی گیا سناندا

کھیس وچہ جہاز ہکی دِن چڑھیا سی اوہ بھائی
وِچہ سمندر انہاں لوکاں جدوں جہاز چلایا
اِک مہینہ پورا اوتھے ہرج اونہاندا ہویا
سورج چڑھدے پہنچے اوتھے کشتی ہور چلائی
پھر ملے انہانوں شکل جناور ہک مکار زنانی
گاھڑیاں والاں والا جسنوں اُلٹ سیدے پیا جاوے
لوکاں پچھیا کون ایہن توں اے کمبخت نکارے
چلو اس شوالے توڑی پھیر اونہانوں کہندا
کہے تمیم جدوں اس سانوں نام جنے دا پایا
چلے پھیر شتابی ایہیں جا اپڑے اُس جائی
اس جیڈا مخلوق اساں تے ہور نہ ڈٹھا کوئی
دونویں ہتھ گلے وچہ بدھے جیونکر مشکاں باہیں
پچھیا اساں جوا ے بدبختا کون ایہیں دس سانوں
پر اپنی حالت اول ہیتوں تسیں بتاؤ جھب دے
اُپر جہاز سواری کرکے وچہ سمندر آئے
لہراں وچہ مہینہ پورا رہیا جہاز ڈولاندا
پھر چھوٹی کشتی دے وچہ بہکے ٹاپوئے وِچہ آئے
پچھیا کون ایہیں توں آکھے ہک جساسہ آہاں
ہک بندہ چاہ مند تساڈا رہندا ہے اس جائیں
بولیا اوہ بیساں شہر وچہ کھجیاں آہیاں عالی
اساں کہیا جو پھلن اونویں تا اس بابت الائی
طبرستان والے دریا دی کہندا خبر بتاؤ
جو وچہ اسدی کجھ پانی ہے کہ ہتھیام پھلیے
پھر پچھے زغر جو شام ولایت تے اُسدا حالا
پانی ہے کجھ اسدے اندر کھیتیاں لوک کریندے

خم جذاروی قوموں لیکے تریہہ بندے ہمراہی
لائے موج سمندر اگوں لہراں گھیرا پایا
اوڑک ہک ٹاپو دے نیڑے ڈنج جہاز کھلویا
اُس کشتی وچہ چڑھکے آئے وچہ جزیرے بھائی
شارح آکھے وچہ اصل دے آہا اوہ شیطانی
کثرت والاں تھیں کجھ اُسدا اگ پچھ نظر نہ آوے
اگوں کہے جساسہ یعنی ہاں جاسوس پکارے
ہک جنا مشتاق تساڈا اس گنبد وچہ رہندا
مت شیطان ہووے ایہ کوئی خوف اساتوں آیا
اپن جیت ڈٹھا ہک بندہ وڈا قد اور بھائی
نال زنجیراں بدھا ہویا ہر شے جکڑی ہوئی
نال لوہیدے کڑیا ہویا گوڈیاں گٹیاں تائیں
آکھے حال میرا ہو جاسی معلم سبہ تسانوں
لوکاں کہیا ایہیں تمامی آہاں ملک عرب دے
اگوں آن سمندر سانوں کھمن گھیرے پائے
اوڑک اس ٹاپو تک سانوں کھچ سمندر آندا
ڈٹھا ہک جناور جسدے وال گھنے وسیائے
پھر کہیں جو اس گنبد تک چلو ذرہ چپلا ناں
تاں پھر دوڑ تمامی ایہیں آئے نیڑے تائیں
پلدیاں ہیں اجے اوہ وسو حالت انہا نوالی
یاد رکھو جو جھب اونہانوں پھل نہ لگسی کائی
اساں کہیا کیہہ خبر سنائیے کہندا ایہہ بتلاؤ
اساں کہیا جو پانی بہتا کہندا جھب سکا جاوے
اساں کہیا کی پچھاویں آکھے پانی والا
اساں کہیا جو پھر وگدا کھیت تے تھیں لیندے

پھر پچھن لگا نبی عرب دی کیہا کجھ حال وہایا
پھر پچھدا جو عرباں کیتی ہے اُس نال لڑائی
پھر کہندا جو اُنہاں دوہاں دی کیونکر حالت رہی
عرباں تے اوہ غالب ہویا خلق مطیع بنائی
اساں کہیا جو آہو تا اوہ کہندا پھیر اسانوں
ہن میں اپنی خبر تسانوں ساری کھول سنائیں
جلدی حکم ہو ویگا مینوں تاں میں نکل دوڑاں
گراں چالی راتیں اندر پہنچاں ہر ہر جائی
انہاں دوہاں نوں میرے اوپر رب حرام بنایا
جاں میں قصد کرانگا اگوں اک فرشتہ آڑے
ہر رستے پر بیٹھے ہوسن چوکیدار فرشتے
پھر حضرت نے عاصا اپنا منبر تے ٹکرایا
یعنے ایہو مدینہ جسو چہ دخل دجال نہ پاسی
ابوہریرہ کرے روایت پاک نبی فرماوے
تا جو احد پہاڑوں پچھے جسو یلے لہہ آوے
حضرت کہیا پیش دجالوں کال رہے ترن سالاں
دوجے سال نہ بارش ہوسی دو ترایاں اُتے
تیجے سال نہ ہو جاوے دور الساری دھرتی اُتے
مر مر جاون مال بیچارے خلقت عاجز آڑے
اسدے لشکر اندر ہوسی ہر تھے عام ہزاراں
پچھیا کسے نبی تھیں تا پھر مومن کیونکر جیون
جیون اوہ کجھ نہ کھاون سوان پڑھ تسبیحاں رجدے
عبد اللہ فرماوے کہیا پاک رسول ازیاے
تے ہو ویگا دجال نکارا کانا ڈیلے والا
واگر انگور دسے اُٹھیا ہویا آیہ اوپر سے نورا

اساں کہیا جو نکل مکے تھیں وچہ مدینے آیا
اساں کہیا جو آکھو بھائی ایہ بھی بات وہائی
دتی خبر اساں جو اُسنے وڈی بہادری کیتی
کہن لگا جو ٹھیک مقرر ہے ایہ بات وہائی
تابعداری اُسدی اہی چنگا کم انہاں نوں
نام میرا دجال جو کرساں سیر تمامی جائیں
سبھ زمین اسیر کریساں کوئی گراں نہ چھوڑاں
مکے اتے مدینہ میں تھیں رکھسی رب بچائی
یعنے مکے اتے مدینے دخل نہ مینوں آیا
ہتھ ننگی تلوار تے مینوں شہروں دور ہٹاوے
اندر جان نہ دیسن مینوں اوہ سب نیک فرشتے
ایہو مدینہ ایہو مدینہ ترن واری فرمایا
کرسن دور فرشتے اُسنوں جسو یلے اوہ آسی
کر کے قصد مدینے دا دجال شرق تھیں آوے
شام ولے منہ کرسن فرشتے اوتھے ہی مر جاوے
پہلے سالوں ثلث زمیندا رہسی خشک کمالاں
فصل نہ ہو وسکان نہ لبھے نبی سنیہے دتے
بھکھے لوک پھرن کرلاندے کائی واہ نہ چلے
اسو یلے دجال زمین وچہ آکن گھمنڈ مچاوے
من ڈالے اسدے سارے کرسن موج بہاراں
حضرت کہیا واہگ فرشتیاں صابر شاکر تھیون
ایہو میں مومن ذکر الاہوں رہن کر کر سجدے
رب تساڈا کانا ناہیں ایہ گل ہر کوئی جلنے
اکھ سجی وچہ ظاہر اسدا اوسدا اپیا مکا لا
تے لفظ کفر دا متھے اوسدے لکھیا ہویا پورا

وکھو وکھ حروف تمامی لکھے اللہ سائیں
مخفی مول نہ رہسی کسے تے ایہ اُسدی بُرائی
دوہیں ٹھیک شہادتاں لکھیاں تا پتہ قدرت والے
پچھنا مول نہ پوسی کسے نوں ہر کوئی تکھسی آپے
ہور بھی ہور علامت ہوسی گدھے دی اسواری
رنگ بدن دا سوہا ہوسی وڈے فریب کماوے
بنے پیغمبر بدنی اوٹھے ہوسی جھوٹھ حرامی
فر اصفہان ولایت اندر وچ فساد جگاوے
ہر نوں بندگی دسے اپنی اوہ مکار خرد دی
جس پنڈوں وچ گذرے اسدے سب دیکھ بلاوے
وانگ مداریاں کر دکھلاوے اوپریاں کہی باتاں
اک ٹولے نوں جا کر آکھے میں ہاں رب تمہارا
اوہ ٹولا ایمان لیاوے رب جانے اس تائیں
حکم کرے آسماناں تائیں چھم چھم مینہ برساون
گھاہ انگوری جو کجھ آکھے جلدی ترت اگاوے
پھر ہوری قوم کولوں وچ لنگھے اوپر انہاں الاوے
مال مویشی سبھ انہاں دے ہو جاون ویرانہ
دھرتی سبھ خزانے مخفی باہر ترت لیاوے
کچے مومن ہن اسنوں کرسن اُس دی پوجا
انہاں گلاں وچ حکمت ربی جو اوہ کر دکھلاوے
تے جہڑا مرد حقیقی اسدے راہوں ہٹ کھلوسی
اک دوزخ اک جنت ہوسن اوس بنائے ہوئے
باغ اپنے نوں جنت کہسی لوکاں تائیں سنائے
دوجے پاسے اگ کھلائے جسنوں وچ دکھیندا
حضرت کہیا جنت اسدا ہوسی دوزخ ناری

پڑھیاں آن پڑھیا ہر کوئی پڑھ لیسی اس تائیں
اکھیوں کانا پچھ پرانا دعوے کرے خدائی
اک کافر تے دوجا کانا پک نشان دجالے
سنے تے جعلی کافر والی کانا ہیوے سنجھاپے
وال ہوون کجھ اُسدے قدر دراز مکاری
شام عراق اندر وچ اپنا لقب مسیح کہاوے
کرسن بہت حمایت اسدی لوک یہود تمامی
آکھے میں معبود تساڈا جگ وچ شرک سکھاوے
دیوس مردو اکٹھے ہو کے ستر ہزار یہودی
کر بد ذات خدائی دعوے لوکاں نوں پیا رلاوے
جکر ٹورگا وچہ زمیں دے پھرسی چالی راتاں
نال میرے ایمان لیاؤ منو حکم ہمارا
خوش ہووے تے بخشے اونہاں دولت مال عطائیں
ایہوں جو کجھ کہے زمیں نوں کھیت سبھ جم آون
کھاں مویشی اوس لیندے دیون دودھ سوائے
پر اوہ مومن پکے ہوسن کوئی ایمان نہ لیائے
پھر اجڑی دھرتی لنگھے جا کے آکھے کڈھ خزانہ
انہاں گلاں تھیں لوکاں تائیں بہت تعجب آوے
تے بخشے آکھسن اکو مولا ہور نہیں کوئی دوجا
ویکھاں سدیاں گلاں پچھے کون ایمان کھڑاوے
وچ خوارق دجالے دی ایہ آزمایش ہوسی
باغ لگائے ہوئے تے اگیار بنائے ہوئے
جو کوئی میری تابع ہویا اسنوں وچ موجاں ملسے
آکھے اسدے وچ سٹساں اسنوں جو کوئی نابر میرا
تے دوزخ اسدا وچہ اہل دی جنت باغ بہاری

جو کوئی اُسدا کہیا منّے دوزخ وچہ سٹیسی
تابعداراں اپنیاں تائیں جنت کرے حوالے
اہل ایماناں تنگی دیسی کال وبال پہنچاوے
اس گلوں اوہ بہت ہنووے ہر کوئی رب پکارے
سُست ایمانا نہالے اکثر کرسن اُسدی یاری
دُکھاں تائیں تکے جلدی ہووے بھُل نکالو
کہیا اوسدا ہوڑن تائیں جو ڈنگر چو پائے
ہور فریب بنائے کاناں کانوں بتلاوے
تا جھیڑے مر گئے تساڈے ماں پیو بھیناں بھائی
شیطاناں نوں کہے انہاں نے جلدی سانگ اتارو
اوسے وقت شیطان تمامی شکلاں ترت وٹاون
بہت گھٹ ایمانا نے لے ویکھ یقین لیاون
تاک یمن وچ پہنچے ایہویں کردا کتنیاں کاراں
بیت اللہ دا کرے ارادہ جا کر پہنچے مکے
چوکیدار چو پھیر مکے دے ہوسن ملک ربانے
پھر کرکے قصد مدینے جاوے اوہ حرام جیتا
شہر مدینے دے اُسویلے ست دروازے ہوسن
کراں کس کھلے ہر رستے چوکیدار خدائی
ترن دن کنّے سخت بھوچال زمیں پیٹ والی
جا ملسن دجالے تائیں بنسن اسدے گولے
نکلے اک مدینیوں باہر کھری جوانی والا
اُسّا تائیں ہیں ملنا چاہندا ایہی پچھاں کجھ بالا
کون کوئی بے ادب جیہا پکڑو اسنوں یارو
سب اساڈے حاکم دی تاکید اساں نوں ہوئی
القصہ دجالے اگے جا کر چغلی کھاون

پر اوہ دوزخ اوس مومن نوں جنت دا کم دیسی
اوہ جنت بیشک انہاں نوں دوزخ دا اگوں جالے
تے اپنے لشکر دے وچہ ہوندی ہٹے سنّی لاوو
چھوڑن دین طمع دے پچھے کئی کرماں دے مارے
اُٹھیا نے وچہ بیشک ہوندی کلفت دی سرداری
اوسے وقت نکالن ہوسے رب دے حکم کماوو
اسدے اکھیاں ٹُٹے ہوون لون دھوہ سمائے
وچہ خدائی پھیری دے جے تساں یقین نہ آوے
زندے کر دکھلاواں جیکر تاسوں کے بھائی
بہ انہاں دیاں شکلاں بنکے حاضر ہووو یارو
اپنے اپنے ساکاں تائیں قبروں نکل ملاون
دین ایماناں خارج ہوون اُسدا سنگ دواون
پھر طرف عرب دی جاوے لیکے مخلوقات ہزاراں
اگوں ملک ڈراون اسنوں اندر وچ نہ ٹکے
نسّے ڈردا ویکھ انہاں نے ہیبت والے پانے
اودھے بھی کوئی وڑن نہ دیوس کھیا وچہ جدیاں
تے تلواراں ہر دروازے دو دو ملک کھلوسن
شہر وڑن دیاں اسدے تائیں کچی نہ لیسے کائی
بچے مومن ڈرکے اوتھوں نکل بھجن نے الیاں
خوف بھوچالوں ڈرکے رلسن جترائے دجالے
لشکر تھیں اگے کدھر گیا دجال مکانا
منداجان گل اُسدی نوں اوہ ہووے بد اٹاں
ہکّی ہکھن اول ایہ گل وچہ اسدے کارو
تو پھیر سانوں آکھے باہجوں قتل کرنا کوئی
اگے پیش کرو اسنائیں جلدی پکڑ لیاون

وچ کچہری سامنے اُسدے جس ویلے اوہ آوے
وچ حدیثاں حلیہ تیرا لکھیا لّٰے کہندا تا
اُہیہ گل سنکے غصّے ہوسی بولے نال غضب دے
نوکر چاکر کرسن اسنوں ڈاہڈی مار کوٹائی
اوہ شیر خدا دا پھر بھی اسنوں اوہو بات الاوے
توں کافر دجّال نکارا اسو چہ شک نہ کوئی
دوناروہ چڑھے پھر اسنوں غضبوں کڈھ لاٹاں
سامنے اُسدے چیرن اسنوں سرتے رکھ آری
تابعدار وکیھو ہن ہیں اسنوں پھیر جوا واں
آکھن اگے صدق اساڈے نال تساڈے بدھے
دولویں پاسے اکٹھے کرکے کافر پھیر الاوے
خیریں جیہوں اٹھ کھلوسی کلمہ پڑھے نبیؐ دا
ہن کجھ شبہ نہ رہے تیرا وچ ٹھیک تینوں آزمایا
پھر سامنے اُسدے آکھے مومن ہرگز ذرہ نہ جھکے
لیعنے جو کجھ کرتا اہیں اوہ سارا کر چکا
لشکر نوں پھر آکھے کافر تیغاں پکڑ لیاؤ
پکڑ لیاون تیغاں کافر آکھے گردن مارو
کس کس تیغاں مارن سارے کجھ تکلیف نہ پاوے
جد سارے واہاں لالا تھکن وال نہ کٹیا جاسی
اوہ دوزخ اسدا مومن کارن باغ بہشت ہو جاوے
کول کھلوتا ویکھے کافر بہت ہووے شرمندہ
اس مومن دے حق وچ حضرت پاک نبیؐ فرمایا
پھر دجّال ارادہ کرکے شام ولایت جاوے
ہوسن اگے محمد مہدی وچ دمشق شہر دے
تا جو جامع مسجد اندر بانگا بانگ الاوے

سگویں سب نشان دجّالے دیکھے تے فرماوے
توں اوہا دجّال حرامی پتنیاں نال پچھاتا
سچ مچ ایہو کوئی دشمن میرا مارو اسنوں بھیدے
پھر دجّال کہیگا جلدی میری من خدائی
کاناہو کے رب سداویں شرم نہ تینوں آوے
سبھ احوال تیریدی سانوں خبر نبی تھیں ہوئی
لگھے کلوترا اسنوں پھیر کرو دو پھاڑا
دو ٹکڑے ہو جاوے تا پھر کہے دجّال مکّاری
تا پھر بہتا اسنوں تینوں قدرت عجب وکھاواں
پر ایہہ قدرت دیکھلگے تا ہور عقیدے ڈھے ہے
ہو جا زندہ تا پھر اسنوں اللہ پاک جواوے
آکھے ٹھیک پچھاتا تینوں ہیں توں اُوہا پلیدا
جیوں نڈھ ہیتوں مار جوایا ایہنوں نبیؐ بتایا
ہن ایہ کافر ہول کسے نوں مار جوا نہ سکے
دُنیا تھیں ہن ایس کافر دا داہ پانی مُکّا
اجے نہ سدھا ہویا اسدی اچھی بھگت پکاؤ
جلدی ذبح کرو اس تائیں افن میرے یارو
حکم اللہ تھیں گردن اُسدی تانبے دی بن جاوے
اوڑک غصّے ہوکے اپنے دوزخ وچ وگاسی
خچہ خلیلے وانگوں اللہ ساری اگ بجھاوے
اس تھیں پچھے اسدے کولوں کوئی نہ ہوسی زندہ
سبھ شہیداں ناکوں اس دا بہتر درجہ آیا
پاس دمشق سنے سپاہاں ڈیرا ونج جماوے
کارن جنگ دجّال پلید سے فوج اکٹھی کرے
وقت عصر دا ہوسی ہر کوئی پڑھن نمازاں اوے

حضرت مہدی بھی وچ مسجد طلب جماعت آہی
اجن جیت منارہ شرقی سوہنی چمک کھائے
جد کرکے غور تکن تا ہوسی عیسےٰ نبی خدائی
زلفاں اسدیاں ترم ترم کرسن جیوں قطرے شبنم دے
اوپر سفید منارے شرقی فلکوں اُتر بلاوے
باعزت پڑ سانگ رکھیسن حضرت عیسیٰ لہسی
وقت نماز عصر دا حضرت کرو امامت ساڈی
حضرت عیسیٰ مہدی تائیں ہو رضی فرماوے
اُمت نبی محمدؐ دی توں ملیہاں ایہ براتاں
حضرت عیسیٰ مہدی تائیں پیش امام بنائے
پھیر سلام کریسن دونویں آپس دے وچہ گلاں
چل کرو سامان تمامی کارن جنگ دجالے
کیتا اج تساڈے تائیں فوجاں دا سر کردا
آپ تسیں خود میرے نالوں واقف کار جنگیرے
میں اس تائیں قتل کرانگا کہسّاں اُسدی شاہی
تا حضرت مہدی سبھ لشکر دا بھار اپنے سر دھرسی

اگے مخلوقات بے اوڑک وچہ مسیتی ہوسی
کیا ویکھن جو آسماناں تھیں چن چھلکدا آوے
دومد کاندھیاں کھنباں اُتے زرد پوشاکی لائی
جاں سر چاوے چھم چھم برسن موتی باغ ارم دے
لے آؤ پڑ سانگ شتابی لوکاں نوں فرماوے
کر تعظیم محمدؐ مہدی ناں ادبے کہسی
تسیں ہو پیغمبر بھیجے رب دے عزت وڈی تساڈی
ایسا کم امامت والا تینوں اج سوہاوے
رلمل ہکدوجے دے پچھے پڑھدے پنج صلواتاں
آپ پڑھیگا پچھے اسدے مہدی شاہ پڑھاوے
حضرت مہدی کہسی چلو لشکر خانے چڈاں
لشکر دی تجویز جو ساری ہوئی تساں حوالے
حضرت عیسےٰ کہسی اگوں ہیں ایہ کم نہ کردا
اپر قتل دجال مسیح دا ہویا ذمے میرے
ہیں بن کوئی نہ ملسے اہنوں اینویں حکم الٰہی
اینویں باتاں جیتیاں دے وچہ رات گذشتہ کرسی

قتل کردن عیسےٰ علیہ السلام دجالؔ لعین را

فجری ویلے حضرت مہدی لشکر سب نکلے
ہتھ وچہ نیزہ وڈا تر کھا گھوڑے اُپر سواری
حضرت عیسیٰ جس کافر نوں تیز نگاہ چلائے
دم عیسیٰ دا کافراں تائیں چھر اتفنگ اہوسی
بو عیسےٰ دی پہنچے اوتھے جتھے نظر سدھاوے
ڈاہڈی سخت لڑائی ہوسی دوہاں دھراں وچہ بھائی
سُنے دجال جو حضرت عیسیٰ آیا ہے آسماناں
حضرت عیسیٰ ویکھے اسنوں ڈر کے نٹھا جائے

بن مریم بھی نکلے باہر کارن قتل دجالے
رلمل حملہ کرسن سارے اُتے فوج کھاری
وچہ کلیجے لگے اسنوں اوتھے ہی مر جاوے
پھر لگ مرے اوہ کافر جسنوں اسدی گولی پوسی
مومناں تائیں راحت دیوے کافراں نوں کھا جائے
کافراں نوں تھرتھل پویگا نسن کنڈ ولائی
ڈر کے نسے کو آجیو نکر نس دا تیر کماناں
نگرے مگر شتابی عیسیٰ گھوڑے نوں دڑاوے

شام ولایت ہے اک جگہ باب لُدّ سد اُتے
پڑھ تکبیر رسول اللہ دا اگروں مارے نیزہ
خون اسدا پھر حضرت عیسےٰ لوکاں نوں وکھلاوے
ایہو سی مکار جو لوکاں کر کے مکر پھاندا
ایہو سی جو لوکاں تائیں آرے اُتے چراوے
ایہو سی جھوٹھ خدائی دعوے کردا رہندا
اہل ایمان کریسن حملے اوپر قوم کفاراں
کئی نسن کئی چھپن غاراں وچ وڑسن
جس غار وچ چھپنا چاہسن غار اگوں بل جاوے
چھپن دی کوئی تھاؤں نہ پاون اوڑک پکڑے جاون
ہکدن پاک نبی دے پاسوں یاراں حال الایا
چالی روز دجال رہیگا اُتے شر اُٹھاوے
دو چار روز مہینے جیڈا ترجا ہفتے جیتنا
جتنے اج کل جیڈے ہوسن باقی ڈینہہ سارے
پھر اصحاباں عرض گذاری پاک نبی دے تائیں
حضرت کہیا اٹکل اوپر پڑھیاں جان نمازاں
بن عربی فرمائے جو نکر چھوٹے روز لوکائی
پھر عیسےٰ اتے محمد مہدی رلکے کرسن شاہی
اہل ایماناں مظلوماں نوں دیون مال ہوائے
بہت تسلیاں انہاں تائیں حضرت مہدی دیسی
حکم کرے پھر حضرت عیسےٰ اہل ایماناں تائیں
ہور تمام کفاراں تائیں کرکے قتل اڈاؤ
قتل کراوے ہر کافر نوں جو یہ مول نہ چاہسی
کفر شرک دی بیخ جہانوں آخر عیسےٰ کڈھے
سب مخلوق تونگر ہوسی مفلس لبھے نہ کوئی

لُدّ پہاڑ ایہی وچ اوتھے ملکے سانگ چلاوے
ونداں بہارسٹے کافر نوں ہوئے ریزہ ریزہ
ایہو سی دجال حرامی جیہڑا رب سداوے
ایہو سی جو پوجا اپنی لوکاں تھیں کروندا
ایہو سی جو لوکاں کولوں اپنا حکم سُناوے
ایہو سی جو شام ولایت مرسل ہک ہک ہندا
ہٹے ناس یہوداں سندا وڈھ وڈھ کرن نہالا
ہکتی جان بچاون کاران اوپر درختاں چڑھسن
ایہوئیں ہر اک رکھ انہاں نوں ڈھکے قتل کراوے
پاٹے فتح محمد مہدی دینی جھنڈے لاون
کتنی مدت دجال زمیں وچ رہسی نبی بتایا
پہلا دن اس سال برابر پاک نبی فرماوے
باقی دناں دا اندازہ ہوسی پورا اتنا
تے اسے طرح دجالوں دوجھسن پہلے تن دیہاڑے
حکم نمازاں طول دناں دا یا حضرت فرمائیں
سال مہینے ہفتے جنیاں گن کے تال نمازاں
پڑھن نمازاں اٹکل اوپر ایہوئیں پڑھسن بھائی
رائج کرسن دنیا اندر دین اسلام الٰہی
ظلم اتے نقصان جنہاں نوں سن دجال پہنچائے
آکھے فکر نہ کریو کوئی مولا فضل کریسی
صلیب نصاریاں والی توڑو کروائیں
مسلم ہوون تاں نہ مارو نہیں تاں مارو بچاؤ
بوزنیاں خنزیراں وچوں کوئی نہ باقی رہسی
ظلم نہ رہسی عدل کماسی بیدیناں نوں وڈھے
دنیا دی کوئی چاہ نہ رکھسی حرص دوراڈی ہوئی

لوکاں وچہ صلح صفائی دشمنیاں اُٹھ جاون
اِک دوجے نوں دوست سمجھن بخل نہ مول کماون

سپ اٹھوئیں ڈنگ نہ کرسن زہر ایذا نہ دیوے
لوکاں تھیں نہ کھاوے جاسن اتنے لگن میوے

اِک سٹا انگور رجاوے سارا ٹبر کھاوے
اِک انار جماعت وڈی کھاوے تے رج جاوے

حیواناں نوں شیر درندے کجھ نہ کہسن ڈردے
بکریاں تے بھیاڑ اجاڑیں رلکے پھرسن چردے

جنگ جدال نہ کرسی کوئی گھوڑیاں قدر نہ رہسی
بیلاں قدر زیادہ ہوسی ہر کوئی ہل واہیسی

پُر پُر زمیں زراعت کدلوں کھیت ہوئے ہرجائی
کال وبال جہانوں جاسی سکھی سب لوکائی

جاں حضرت مہدی ظاہر ہوسی کہیا نبی حضوری
چالی برساں دی تد ہوسی عمر انہاندی پوری

برساں ست وچالوں اوہ اپنا حکم چلاوے
اٹھویں سال جاں نکل دجال فتنہ آن اٹھاوے

عیسٰے دی خوشوقتی اندر ناواں سال گذرسی
انوتجہ برساندا ہوکے کوچ جہانوں کرسی

پچھلا امر خلافت والا عیسٰے نوں کہہ جاوے
عیسٰے کرے جنازہ اُسدا با عزت دفناوے

اس تھیں پچھے ہووے جگوچہ عیسٰی دی سرداری
شرع مطابق کرسی اپنا حکم سیاست جاری

عمل قرآن حدیث کراوے نیک طریقہ دسے
پھیلے دین رسول اللہ دا ہر کوئی کفروں نسے

خبر کردن وحی بہ عیسٰے علیہ الصلوٰۃ والسلام بخروج یاجوج ماجوج

اِکدن وحی خدا دی طرفوں اچن چیتی آوے
حضرت عیسٰے روح اللہ نوں ایہہ پیغام سناوے

ڈکی پئی ہک قوم زور آور کہیا رب متوالی
ہن اوہ تاں اجازت میری باہر آون والی

ڈاہڈے سخت لڑاکے غالب اسنکانوں لگ بلائیں
نال اوہناں دے زور کرن دا زور کسے وچہ ناہیں

اِک اِک مرد انہاندے وچوں ہاتھی چیر سٹیندا
شیر پلنگ وہناں دے اگے دم نہیں کوئی مریندا

اوپر طور پہاڑ شتابی قوم اپنی لے جائیں
لیجاوے پھر عیسٰے اوتھے مومن لوکاں تائیں

تا پھر قوم یاجوج ماجوجے قیدوں باہر آوے
کرکے گل ایہہ باں وانگوں نت پیا پاجاوے

حضرت نوح دا بیٹا آہا یافث نام سداندا
اُسدی ایہہ اولاد تمامی لیکن سب انہاندا

پربت ہفت اقلیموں باہر ہک پہاڑ ہے بھارا
سردی سخت ہوون تھیں اسدا پانی ڈاہڈا گاڑھا

کشتی چل نہ سکے اسوچہ ایسا گاہڑا پانی
وڈے پہاڑ کٹے دا اسوچہ حکمت نال ربانی

بہت طرفوں وچہ انہاں دے ہیسی بہت جدائی
تے دکھن طرفوں نیڑے نیڑے پہتی وکھ نہ کائی

اُچے بہت حسابوں باہر اِک بھے اِک ہندے
یاجوجی ماجوجی تے انہیں پہاڑیں ہندے

نکل پہاڑوں آدمیاں نوں موہندے قتل کریندے
اک دن شاہ سکندر اوتھوں جا کر لنگھیا بھائی
سن لے شاہ سلامت ایہہ چوراشک قوم نکاری
جو بندہ یا ڈنگر ساڈا ہتھ انہاندے آوے
کر تجویز انہاندے تائیں ڈکو وچ پہاڑاں
ڈگے باہجہ انہاندے سانوں ہرگز چین نہ آوے
اوسیویلے شاہ سکندر لوکانوں فرماوے
فوجاں اتے رعیت ساری جلدی شاہ لگائی
وچ معالم سولھویں پائے دہ فرسنگ لمبائی
اُسویلے دے ڈگے ہوئے اس دیوار وجلے
فرقوں فرقی قد انہاندے اک قد اور بھلے
اکناندے کن ایڈے لے جسو یلے اوہ سوندے
بہت وڈی اولاد انہاندی ہرگز گنی نہ جاندی
اتنے بچے جنے انہاندی عورت ہندوں ہی آوے
جیہناں نال اجے تن ساراکندہ سکندر والی
وقت نبی دے دو انگشتاں جھری اُتہاں بنائی
جدوں انہاندا باہر آونا اللہ مالک بھاوے
رات ہی ہن چلے سالے کل فجرے پھر آون
فجری ویلے ساریاں تائیں پھر اوہ آن لگ دے
نال وچوں جیوں کیڑے نکلن اینویں باہر آون
ڈنگر بندہ مال زراعت چھوڑے چیز نہ کائی
اوتھے ہک چشمہ جینوں طبری کہن بحیرہ
پانی اُسدا اوڑہ نہ چھوڑن چکرھی جیٹ جاون
آکھن اسوچ شاید اگلیں وقتیں پانی ہو یا
پھر سبہ زمیں تے پھیلن موذی ظلم کرن ہر جائی

جشے لبھے گھٹ نہ کرڈے کھسب سبھے اجڑ پیندے
اس جاگہ دیاں لوکاں شاہ نوں آفریاد سنائی
جیوں حل خیرے سانوں کریں حمایت باری
لٹن مارن کھاون اسنوں وقم نہ ماریا جاوے
ڈرشے نالے اساں تھیں ملیاں وچ اجاڑاں
تا بچیاں تے راہ انہاندا بند کرایا جاوے
لوہا تانبا گال شتابی کندھ اُساری جاوے
انہاں پہاڑاں جتنی اچی محکم کندھ چڑھائی
چوڑی گز پنجاہ تے اُچی دہ سو گز بنائی
باشک ناگ پہاڑ لنگھے اوہ کھان خوراک مکائے
اکناندے قد بالکل چھوٹے گٹھاں چار سپائے
اک کن اوپر کرڈے دوجا ہیٹھ وچھاکے پیندے
دہ سو پورا ہنڈا جنی اک اک رات اونہاندی
وانگوں پھل انگور انہاندا انت حساب آوے
رات پوے تا پھیر برابر کردا اللہ والی
محنت روز کریندے اجتک راہ نہ بنیاں کالی
اک دین انہاندا راہیں ایہ الفاظ الاوے
انشاء اللہ نکلن کار ان رستہ آن بنا واں
برکت انشاء اللہ دی تھیں اوہ رستہ کھلجاوے
جو شے لبے انہاندے تائیں بھائی بیٹی جاون
اینویں طبرستان ولایت آ کر پہنچن بھائی
دس کوہ لماں دس کوہ چوڑا پانی رہے کثیرہ
پچھلیاں صفاں انہاندیاں لنگن بالکل سکا پاون
اینویں آپسو وچ پچھلے رلمل کرسن گویا
شام ولایت جاکے کہسن چیز نہیں ہن کائی

اپنے باہجوں دُنیا اندر اساں نہ چھڈیا کوئی
پھر احمق اکو آسماناں وَل تیر چلاون لگسن
ویکھ کہسن مخلوق فلک دی قتل تمامی ہوئی
اوپر طور پہاڑ ہوویگا عیسیٰؑ ربدا پیارا
کھاون پیون مارن اوتھے چیز نہ لبھے کائی
لوک تمامی اللہ اگے رو رو آہین بھرسن
بڑا رحیم خداوند باری سنے انہاندی زاری
اوہ پھوڑا سخت ہوویگا عیسیٰؑ ربدا پیارا
لوتھاں سبھ نہاندیاں تر کن گند اٹھیوں بھارے
کرن دُعایاں یارب سایاں ایہ مردار ونجائیں
اوہ جتنا کھاسکن کھاجاون باقی اُٹھاون
اُستھیں پچھے چالی روزاں اللہ مینہہ برساوے
سبزہ نہین ہووے تر و تازہ کھیت چمن پا کیزہ
نوکاں دیچہ صلح صفائی حسد بغض ہٹ جاون
ہرہر جگہ پھیلے جگ وچہ دین محمدؐ والا
تیر کماں یاجوجی مدت خلقت بالن بالے
چنگے عمل کماون سارے مومن نیک اداہیں
ست برساں تھیں پچھے پھر کجھ جاسی بدل زمانہ
برس پنتالی حضرت عیسیٰؑ دنیا وچہ لنگھاوے
دنیا اندر عدل کماوے آخر لد سدھاوے
پھر ہیموں خلیفہ عادل اُستھیں پچھے آوے
ابو ہریرہؓ کرے روایت پاک نبیؐ فرمایا
مہدی وانگوں عادل ہوسی زہد عمل اُتھیں کرسی
اُستھیں پچھے کتنے حاکم دُنیا اندر ہوسن
دینی علم نہ پڑھسی کوئی جہل سبھو کئی چھاوے

چھاڑا بنایا سارا دھرتی خالی ہوئی
نال لعوف ہوا آلودہ تیر اٹھاندے ڈکسن
دھرت فلکو چہ ساڈے ہور نہ رہیا کوئی
نالے اہل اسلام تمامی کرسن تنگ گذارا
اِک ہزار دیناروں وکسی گائے دا سر بھائی
عیسیٰؑ کرے دعائیں مومن آمین آمین کرسن
اوپر قوم یاجوج ماجوجاں بھیجے اک بیماری
نالے اہل اسلام تمامی کرسن تنگ گذارا
اُس گندوں پھر گلے پوسن مومن بڑے بیمارے
کوہ قافوں مڑ بھیجے اللہ سیمرغاندے تائیں
وچہ دریاواں سٹن جاکے صاف زمین کرجاون
خوں انہاں مرداراں والا اس بارش نہیں جاوے
کمی نہ رہسی چیز کسیدی ہوسے عجب لذیذہ
سکھی وسن لوک تمامی مرضاں چھوڑ سدھاون
نہ کوئی کافر مشرک رہسی نہ کوئی بدعت چالا
نے نیزے پر چڑھے چھتاں اوپر لوک جڑین بالے
ایسے طور آرام رہیگا ستاں برساں تائیں
آنفانی گلاں نکلن ظاہر وچہ انساناں
کرسے نکاح زنانی اسنوں بیٹے رب وکھاوے
پاک نبیؐ دے روضے اندر قبر بنائی جاوے
ہوسی قحطاں نسلوں انجاہ نام سداوے
رہوسی نہیں قیامت قائم جدتک اوہ نہ آیا
جتنی مدت کرے حکومت خوب عدالت کرسی
ہولی ہولی کفر شکدیاں رسماں اٹھ کھلوسن
نویں سروں پھر اگلی حالت کفروں دھماں پاوے

بیان خسف ثلثہ وظاہر شدن دُود

وچہ زمین دے تنی جاہیں اُترسے قہر خدائی   اچن چیت زمین دے ٹکڑے نگھر جاسن بھائی
اک لہندے تے دوجا چڑھدے تیجا عرب وچالے   قدریئے تقدیروں منکر ہوون غرق مکانے
پھر اسمانوں ظاہر ہوسی ڈاہڈی دہواں دھاری   طرف زمین دے جلدی اُٹے کجی دھرتی ساری
ڈرسن لوک نہایت اتھیں کنبن تنجے دل ہردا   دھند وکار اندھار غباروں پتہ نہ لگسی گھر دا
مسلم لوکاں نزلے لگے بند دماغ ہو جاون   کافر اتے منافق ڈاہڈے بیہوشی وچہ آون
ہکنی ہکدینہ پکڑے رہسن اس سختی وچہ بھائی   بعضے دو دن بعضے تن دن ہوسی پھیر رہائی
اُہو ہی حالت اوپر ہر کوئی قائم تکیسوے   چالی روز زمین فضاواں جاوے تا آسمان دسیوے

بیان طلوع آفتاب از مغرب

بھاری اہہ نشان قیامت وچہ حدیثاں آیا   مغرب طرفوں سورج چڑھسی پاک نبی فرمایا
جس دم قید ہوون آسمانے وچہ ذوالحجہ مہینے   لمی رات نہایت کالی ہوسی اوپر زمینے
دوراتیں جن قید رہیگا سورج بھی تن راتیں   کھل آون لوک تمامی اٹھ اٹھ پاون جھاتیں
ٹکے بالے رووَن پکن شور کرن چوپائے   تناں راتاں جیڈی ہکو رات بنائی جائے
ہر یک بندے کیتے تعجب رات ہوئی کیوں لمی   ہڑ ہڑ جاگن اٹھ اٹھ ویکھن اکھن اجے نہ دھمی
کی ہویا اج سورج تائیں وقت ہہن سب ہنجے   توبہ توبہ پکارن ڈرکے کیا چنگے کیا مندے
ککڑ صبح اذاں دیکاں خلقت ڈاہڈی اکی ہوسی   اچن چیتی مغرب طرفوں سورج نکل کھلوسی
نکیا گا کم صورت ہوکے سورج چھنیاں ہویا   اگلا زیب نہ ہوسی اسدا کو ہچا ہنبیا ہویا
غیبوں اک آوازہ آئے ہوئے حکم الاہول   وچ گیا در توبہ والا اللہ دی ڈر کا ہول
اوہا اوہ آوازہ ہوسی ہر اک جگہ سنیوے   اتھیں بعد کسے دی توبہ ہول قبول نہ تھیوے
سنکے اوہ آواز کافر کل ایمان امیسن   اہپر اوہ ایمان اونہاں نفع نہ ہرگز دیسن
دفتر مقبولیت والا ایں دم بند ہو جائے   پھر ور خواست پذیر فقیرا ہرگز کم نہ آوے
توبے دے دروازے دی تفصیل نبی فرمائی   جنت وچ یاں فی الاں تھیں اوہ بھی ہک دروازہ بھائی
[illegible] ہیرے اسدے تائیں ایہا لگے ہوئے   لعل جواہر ہیرے موتی اوپر جڑے ہوئے

ستر سال دا پوہا رستہ ہے اُسدی چوڑائی ‏ لہندی طرف اہی اوہ بھائی خوبی حد نہ کائی
اس دروازیوں لنگھے جا کے خالص توبہ سچی ‏ تے کیتی جائے روا نھایوں جسدی توبہ کچی
حضرت کہیا نصوحی توبہ اوتھوں لنگھنا پاوے ‏ کہیا معاذ نصوحی توبہ کس نوں بولیا جاوے
تاں پاک نبی فرمایا ایسا عیبوں باہر آوے ‏ جیونکر دودھ تھناں تھیں نکلے پھیر نہ اندر جاوے
ایہہ توبہ مقبول نصوحی اسنوں کہیا جاندا ‏ اوس دروازے وچوں اسنوں اللہ پاک لنگھاندا
اُس دن اُس دروازے تائیں جبرائیل مریسی ‏ دو لوہیں طاق اکٹھے کر کے ڈاہڈے سخت بھریسی
جاں کجھ وقت نہ رہے دوہاں وچ کہسی ملک ربانا ‏ توبہ دی مقبولی والا ویلا اج وہانا
جد سوا پہروں اُچا آوے پھر پچھاں ہٹاسی ‏ اتھوں بعد ہمیشہ وانگوں سورج چڑھداسی
نور برابر ہوسی اُسدا جیونکر اگے ہوندا ‏ اتھیں تیکے دیکھو دابہ زمیوں باہر آوندا

بیان ظہور دابۃ الارض و کیفیت آن

صفا پہاڑ جو کول مکے دے جاسی پھٹ دو چالو ‏ تاں اوہ دابہ باہر ہوسی ربدے حکم کمالوں
اتھیں اگے بھی دو واری چرچا اسدا ہوسی ‏ پہلے یمن ولایت اندر ظاہر نکل کھلوسی
پھر کجھ مدت گم ہو جاوے خبر نہ کوئی پاوے ‏ دوجی وار نجد وچ نکلے پھر جلدی چھپ جاوے
پھیر صفا پہاڑوں دابہ نکلے ترجی واری ‏ سر اپنے تھیں مٹی چھاڑے دیکھے خلقت بھاری
صورت اُسدی پاک نبی تھیں ابن زبیر سناندا ‏ سر اُسدا ہے گائیں دا انگوں چہرہ آدمیاندا
شتر مرغ دے وانگوں اُسدی گردن لمی بھائی ‏ سینگ شتر دے رنگ بدن دا چترے وانگ ایہائی
ہتھ اوسدے دو باندر وانگوں پیر مثال اوٹھاں دے ‏ جُسّے اُپر پشم نہایت قد دراز بہتاں دے
اکھیں تیز تے چال تکھی بات فصیح الاوے ‏ چلن لگیاں اوپر زمین دے چاہے پیر لگاوے
سنگ اسدے دو گوتن وانگوں کن ہاتھی دکھائی ‏ دوہاں سنگاں اسدیاں اندر تن کوہ وتھ ایہائی
ترن دہاڑے رہے نکلدا دابہ زمینوں باہر ‏ ترجا حصہ جسہ اسدا اجے نہ ہوسی ظاہر
جس ویلے اوہ چلن لگے چلے وانگ ہوائی ‏ پہنچ نہ سکے اسدے تائیں کوئی خلق خدائی
ہتھ اوسدے وچ عصا ہوسی حضرت موسیٰ والا ‏ نالے مہر سلیمان والی بخشے رب تعالیٰ
مومن دی پیشانی اوپر عصا اوہ لگاوے ‏ اتھیں چہرہ مومن سندا اجل دانگوں کھر جاوے
مندری شاہ سلیمان والی اوہ جو نال لیاوے ‏ کافر دے نک اُپر اسدی مہر لگاندا جاوے

شکل کفاراں پھڑے اتھیں رنگ سیاہ منہ کالے
مومن کافر نکھڑن سارے آپو آپ عیانے
ایہ نکھیڑا کرکے دابہ جدوں فراغت پاسی

ڈاہڈے خجل ہوون اس جھڑوں کفر کماونوالے
چھپیا مول نہ رہسی ہرگز کوئی وچہ جہانے
حکم اللہ تھیں دنیا اتوں پھر غائب ہو جاسی

بیان وزیدن باد سرد در دنیا و فوت شدن اہل ایماناں

داہیوں پچھے دکھن تھیں اک جھلسی واؤ ٹھنڈی
مسلماناں نوں بغلوں تلے درد کمال اٹھیوے
نیکوکار تے چنگ چنگیرے اول مار کھپائے
اہل ایمان نہ دنیا اندر ڈھونڈھیاں لبھے کوئی
اس تھیں پچھے لوکاں تائیں ہلن شیطان مکاری
پتھر رکھتے ہو رجیا ور کرن کلاماں سارے
پھر حبشی لوک کریسن آگے جگ اندر سرداری
بیت اللہ دی کرن بے ادبی کعبہ توڑ گراون
قرآن مجید دے حرف تمامی ورکاں تھیں اڈ جاون
حافظ قاری کوئی نہ رہسی نہ کوئی ذکر کماوے
راہاں وچہ زنا کریسن رناں مرد نکارے
جو کوئی کہسی ایتھوں ہٹ کے کریوایہ برائی
حضرت کہیا جویں تسانوں چہے ابوبکر شہارا
لمی رہے اولاداں اندر کرن جماع بتھیرے
شہر ہوون برباد تمامی پنڈ الوانگ ہوجاون
لٹن کھسن کسب بناون قحط پوے جگ سارے
کھاون جو گا اَن نہ لبھے کال اجیہا پوسی
اکثر بندے چھوڑ گھراں نوں شام دے ول مرجاون

قتل کریسی ہر مومن نوں اوس واؤ دی سردی
کجھ ایمان بھی ہوسی جیوں چہ اوہ بھی مول نہ جیوے
باغاں وچوں پھل جیونکر باد خزاں اڈاوے
بیدینی تے بے ایمانی جگ وچہ بہتی ہوئی
بت پوجاون شرک کماون کرن پلیدی بھاری
بندیاں وانگوں گلاں کرسن کہیا نبی سہانے
حاکم بن کے حکم چلاون اوپر دنیا ساری
ظلم کماون فتنے پاون ستیاں کلاں جگاون
خالی ورقے رہن پچھے نہ کوئی پڑھن پڑھاون
اللہ اللہ کرنے والا نظر نہ کوئی آوے
کتیاں وانگوں ہر بندے نے شرم حیا اتارے
وڈیاں نیکاں دے وچہ اتھوں لوک گنیسن بھائی
اینویں وڈیاں شرباں والا اسنوں سمجھن یارا
عدل نہ رہسی حاکماں اندر کرسن ظلم گھنیرے
تے پنڈ تمامی اجڑے بجھرے ٹھٹھے نظری آون
نالے سخت وبا ملک وچہ آگے پیر پیارے
اے پر شام ولایت اندر ہر شے سستی ہوسی
اوتھے ہی ہو جمع کرن بسیرے اپنے وطن بھلاون

بیان ظاہر شدن آتش از طرف جنوب

پھر یمن دے ول اک آتش نکلے لوکاں مار بھجاوے
خلقت سب گھراں تھیں نکلے چھوڑ چلی جائیں
جتول نسن آتش مگرے ڈاہڈی بھاجڑ پوسی
پچھلا پہر ہووے تا آتش پھر لوکاں نوں دھاوے
راتیں بھی تھم جاوے آتش لوک بھی ڈیرے لاون
جاں اوہ آتش شام ولایت لوکاں نوں پہنچاوے
اتھیں پچھے خلقت اندر بہت ہوسی آبادی
چار ورہے باجھ نہایت خلقت عیش کریسی

لوک اگے اوہ پچھے دوڑے جھکی جھکی جاوے
ڈاڈھی دہشت ہیبت اتھیں دسے لوکاں تائیں
تھکن لوک دوپہر انوالے اگ بھی بھڑک کھلوسی
لوک اگیرے نسن اس تھیں رات اگوں منہ آوے
فجری فیر نسائے اینویں شام ولایت جاون
تدوں انہاں اچھا چھوڑے لوک گھراں نوں جاوے
کال وبال سبھے ہٹ جاون لوک کریسن شادی
تا پھر اسرافیل فرشتہ وچ قرنا پھوکیسی

بیان نفخہ صور یعنی دمیدن اسرافیل بحکم رب الجلیل در کرنا

اچن چیتی ہک آوازہ سنسی خلقت ساری
روز جمعہ تے فجر ویلے دن عاشورے بھائی
لماں تے باریک نہایت ہک آوازہ آوے
نیڑے دور تمام زمیں تے ہکو جیہا سنیوے
پھر بدلاں وانگوں کڑکن لگو رعد جویں اٹھ جاوے
بندے طرف جنگل دی نسن چھوڑ مکاناں تائیں
سخت پوی تھرتھل زمیں وچ ڈگن محل منارے
حملاں والیاں حمل سٹیسن ایسا زلزلہ آوے
شور پوے دریاواں اندر مارن جوش اچھالا
دھرتی ساری پاٹن ڈھکے ست انبر بھی نالے
سب پہاڑ اڈائے جاسن وانگوں ریت غبارا
دھند وکار کھلے چوطرفوں جگ انھیری چھادی
سب مخلوق فناہ ہو جاسی باقی رہے نہ کوئی
ابیر ہک ابلیس نکارا پھرسی جان لوکاندا
ہاٹھہر زمیں و نجھ چھپے موذی چوڑیوں کر لدہیسن

چن محرم دا تدوں ہوسی ہنگل واری
اپنی کمیں کا جیں شاغل ہوسی کل لوکائی
ساری خلقت وچہ سنیوے زدم ودہدا جاوے
خلقت نوں حیرانی بہتی اوس آوازوں تھیوے
سارے عالم نوں اسو ویلے ڈاہڈی دہشت آوے
تے بھاگ جاڑوں شہریں آون جنگل یاں ہلائیں
اودم جن جناور وحشی تھرتھر کنبن سارے
دودھ پلانا بچیاں تائیں ماواں نوں بھل جاوے
کنڈا نظر نہ آوے کوی سن آخر دیاں گلاں
ٹلے ترٹ زمیں تے ڈگن پربت چلن والے
ٹکڑ جہاں تھیں ذرہ ذرہ پھیلن وچ سنساراں
ہوں تیوں اوہ آوازہ کڑکے دونا ہوندا جاوے
زمیاں تے آسمان نہ رہسن ہر شے فانی ہوئی
ملک الموت فرشتہ اسنوں ہر جا پچھے ڈھوندا اندا
گنوراں ہک فرشتے اسنوں پھر دیوچہ مریسن

جتنی سختی جان کنداں دی کل خلقت نے پائی
اس تھیں پچھے کل سب فرشتے مرجاون گے بھائی
لوح قلم تے دوزخ جنت ہور ارواح تمامی
بعضے آکھن ایہی لحظہ فانی ہوسن بھائی
لحظے پچھوں پھیر انہاں نوں قائم کیتا جاوے
لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ پکارے غالب حکم الٰہی
کہاں گئے جو دنیا اندر مارن دم شہاں نے
کوئی جواب نہ دیسی اگوں نہ کوئی حاضر آوے
لِلّٰهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ جو ایہی ملک خدائی
جسدی شاہی اندر کوئی خلل فساد نہ آوے
کتنی مدت باجھ خدا تھیں ہر شے فانی رہسی

اتنی سختی کرکے کڈھن روح اُسدے نوں بھائی
اٹھاں چیزاں باجھوں قائم چیز نہ رہسی کائی
بھی قرنا نہ فانی ہوسی کرسی عرش گرامی
كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ ویکھ کلام خدائی
جاں کوئی چیز نہ رہسی جگ وچ اللہ خود فرماوے
یعنی اج دا ٹے اندر ہے کسدی بادشاہی
جھوٹھے دعوے بہت زبانی آخر لدسد ما نے
تاں اللہ مالک آپے آکھ جواب سُناوے
اوہ اک اکلا غالب ہر تے ہور شریک نہ کائی
اوہ سچا شہنشاہ حقیقی کدیں زوال نہ پاوے
نویں سروں پھر خلقت کرنی اللہ مالک چاہسی

بیان اعادہ مخلوقات از سر نو و آغاز روز حشر

سب تھیں اول پیدا ہوسن ملک مقرب چارے
پھر آسمان کھلارے جاسن اچے وچہ ہوائی
نہ دریا سمندر ہوسن نہ ایہ رُکھ پہاڑاں
عجب الذنبہ ایہی یک ہڈی بندیاں کمر وچالے
اوہ قبراں اندر بھرے نہ بھجے ثابت رہے مدامی
بحر حیات ایہی ہک چشمہ ہیٹھ عرش دے جاری
اس چشمے دا پانی اللہ مینہ وانگوں برسائے
یاراں گز برابر اُچا چڑھ جاویگا پانی
اسرافیل فرشتے نوں پھر حکم کرے رسنائیں
داخل کرکے قرنا وچہ پھوک فرشتہ مارے
اپنے اپنے قالب داخل ہوسن حکم خداوں
بیت مقدس والی جائے اسرافیل کھلوسی

بعد اوہناں تھیں زندہ ہوسن ہور فرشتے سارے
صاف زمین کرے رب پیدا حد حدود نہ کائی
وستی شہر نہ ہوسی کوئی ہوسن کل اجاڑاں
اس ہڈی تھیں آدمیاں نوں پاک اللہ جوالے
روز قیامت اوس ہڈی تھیں بنے وجود تمامی
وانگ منی دے پانی اُسدا کیتا اللہ باری
چالی روزاں رہی برسدا سب زمیں بھر جاوے
ماس چڑھے سب ہڈیاں اُتے بُت بنے انسانی
روح سبھے قرنا وچہ پلکے پھوک شتاب چلائیں
اُڈ اُڈ پہنچیاں بدناں دے وِل نکل دوڑ کے سارے
جتنے روح ہوونگے کتنے ہوسن قبراں وِل
مسلماناں بندیاں روحاں اُتے نور چمکدا ہوسی

تے کافراں دے روح کالے نیلے ہوسن رن دہاڑے — شکل ڈراونی ہنگے دوزخ جیاندیوں سارے
جاسی پھٹ زمین تاں مُردے زندہ تھیون — دہشت دے برلاندے ہوئے کھبا نوں لگ اُٹھیون

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُم مِّنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنسِلُونَ ۞ قَالُوا يَا وَيْلَنَا مَن بَعَثَنَا مِن مَّرْقَدِنَا ۜ هَٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَٰنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ

اسرافیل جدوں قرناں وچہ دوجا پھوک چلاوے — ابہر داہے اٹھ قبر تھیں ہر کوئی رب وَل دوڑ آوے
کافر ہوار ہائی کہسن سانوں کس جگایا — ہائے افسوس اساڈے تئیں قبروں کس اُٹھایا
کہن فرشتہ ایہ اوہ وعدہ جو کیتا رب باری — تے سچ پیغمبر گئے کو کہندے اُٹھسو وچ جیواری
پہلے نفخے نوں جد مدت چالی برساں ہاوے — تا ایہ دوجا نفخہ وجے تا ایہ رب جیواوے
ننگے پنڈے قبراں وچوں اٹھسی سب لوکائی — پہلوں کفن نہ ہوون پھر لہسن اک روایت آئی
جیونکر پیٹ مائی تھیں جمے اینویں اُٹھسن سارے — دُنیا وچ زبان جو ہوتے سانت رب اُتارے
اندہا کانا ٹوہاں منڈا او تھے کوئی نہ ہوسی — داڑہی مچھاں ختنے باجھوں مرکوئی اٹھ کھلوسی
جس عمر دا مرسی کوئی اوسے عمراں جیسی — تے پہر اشغل کریندا ہوسی اوسے شغل اُٹھیسی
حاجی تلبیہ پڑھدے اٹھسن جو وچہ تلبیے موئے — تے وچہ نمازاں اٹھسن جیہڑے فوت نمازی ہوئے
قرآن شریف دی منزل پڑھدا جو کوئی مومن مرسی — اوسے حالت دیوچہ اسنوں اللہ پیدا کرسی
ہوئے شہید جو راہ اللہ وچہ خون اونہاندا وگے — خوشبوئیں دے نال آون جیوں کستوری لگے
وچہ جہاد جو مویا مومن لڑدا نال کفاراں — پڑھدا تکبیراں اٹھسی اونویں کیدا مار و ماراں
جو کوئی وچہ نشے دے مرسن پیکر مد پیالے — اوسے طرح اٹھیواں سدن سر گرداں و کالے
وچہ بیہودہ کردی مرسی جیہڑی رن مکالی — کنجتی بنکے بھونکدی اُٹھسی دوزخ جاونوالی
ایہ مداح پذیر وچارا پاک نبی سرور دا — انشاء اللہ اوٹھسی قبروں مدح رسول کردا

بیان برخاستن مخلوقات از قبور وروانہ شدن بمیدان حشر

سب تھیں اول پاک محمد اُٹھسی حشر دہاڑے — بہشت بہار کہان کرے تے سر تھیں مٹی جہاڑے
پیش براق بہشتاں وچوں جبرائیل لیاوے — زین سنہری اُس اُس کردی ناز کریندا آوے
منہ اُسدا کرہ بالہ سوہنا سبز زبرجد والا — لال بیادے لگے تچھے زینت زیب کمالا
اوسدے اوپر کرن سواری پاک حضرت سائیں — واگ پھڑی رضوان فرشتے چلے چائیں چائیں

اوٹھاں پر کرن سواری جس طرح حسین شہزادے
سوہنی صورت بنکر آون عمل جو نیکو کاراں
تے ڈاہڈی کوہجی شکل بناون عمل گنہگاراں والے
اوپر انہاں دے چڑھکے جاون جس ڈاڈھے بھارے
کراماً کاتبین بھی ہوسن ہر بندے دے سنگی
آکھن کجھ نہ ڈر وجھکو غم ونجا ہو سارے
تے کافراں تائیں آکھن چلو دوزخ دوڑ شتابی
ڈاہڈی سوہنی خوشبو چھوڑن مومن نیکاں دی
وضو والے انگ تمامی چمکن وانگ بدر دے
ہکناں تائیں نور ہوویگا جیوں سورج آسمانی
ایہ نور ایماناں موجب ملسی ٹھیک انصاف خدا دا
صدقے تے خیرات جو کوئی بندہ خاص کماوے
حافظ دے ماں پیو نوں سر پر تاج پہنایا جاوے
بھی کلمہ توحید قیامت ڈھال عذابوں ہووے
بھی چنگے عمل زیادہ جس دے چنگیاں سنگ کھلووے
وکھو وکھرے بنکے ٹولے وچہ میدان کھلوون
وکھری صف بنا کر آون بہترے لوک نمازی
سوہنا اک نشان ہووے جا جیاں لوکاں تائیں
ایویں بریاں عملاں والے وکھرو وکھرے آون
جو ال قرآن انکار لیاون شکل بنن خنزیراں
جو ال ظلم دے ال یتیماں کھاون دوزخ جاون
سود بیاج دے کھاون والے اٹھن نر حشر دے
ڈگ ڈگ پوسن اٹھدے ہوسے جس دے ڈھڈ کھلارن
ایہ ایویں دسن ناجے لوکاں نیکیاں والے
... انہاں دے

مومن نیک بھی چڑھکے جاسن ناہی پیر پیادے
مومن اوپر انہاں دے چڑھکے رلسن سنگ سواراں
تموں کلماں کافروں جاون گھیر دوالے
کافر بیٹھ انہاں دے ہنس چلسن چھٹ پنگھارے
اہل ایماناں نوں اسویلے دیہن بشارت چنگی
ملے بہت تساں ڈے تائیں ہوسن پار اتارے
لا بشریٰ اج مول تساں نوں نہیں کوئی فسادا ہی
ایویں روزیداراں کولوں خوشبو آوے تازی
فرقوں فرقی نور ہوویگا ہکناں وانگ قمر دے
ہکناں جویں ستارے نوری چمکن مکھ نورانی
جیوں جیوں مومن پختہ ہوسی تیوں تیوں نور زیادہ
روز قیامت اس بندے نوں بنکے ڈھال بچاوے
تے شان حافظ واحد وں باہر جیکر عمل کماوے
الٹوں جیوں جیوں کھبیوں کرکے اوٹ کھلووے
تے منہ دے عمل یعیوں جس دی شکل بدن ادہ
بریاں کماں والے وکھو زیادہ علیحدہ ہوون
سخیاں نہ بھی ٹول علیحدہ جدا کھلووے غازی
تے ذاکر شاکر صابر وکھرے ٹولے نیک بنائیں
چغلاں ظالماں ٹھگباز اندیاں شکلاں وکڑ جاون
باندر شکل نمیمت والے آون گھت وہیراں
سخت انگارے آتش والے منہ اندر وچہ پاون
جیوں جناں دے بنے ہوئے اٹھن فتنہ گر دے
بنن پہاڑ بیاجی رقماں اٹھ اٹھ ٹکراں مارن
تیاں ہیٹھ لتاڑے جاون بہت ذلیل وچارے
مار تمامی اوڈا ہو یا ڈھڈ جس دے دسیا ...

له یعنی آکھن گے دلیندیں ۱۲
له یعنی آکھن گے لا بشریٰ ۱۲

ناحق خون کرن دے کولوں لعنت غضب خدائی
دوزخ وچہ عذاب ہمیشہ ہوسی نہیں رہائی

تھک کھنگار سٹے کوئی بندہ منہ قبلے ول کرکے
اوہا تھک موہیں پر ہووس جدوں اٹھسی مرکے

جو دو ناندا خاوند ہوکے اکو جیہا نہ جانے
اوہ ثابت اوسی اوہا جکڑیا اندر قہر ربانے

اگدیاں دو جیبھاں بلسن شخص دوگلے تائیں
جو پچھو کنڈی گلہ کریندا منہ تے کرے ثنائیں

جو ناحق بندہ نال ظلم دے دھرت بیگانی کھسے
ستّ زمیندا اتنا ٹکڑا گل اُسدے وچہ پھسے

دنیا وچہ حیوان کسیدا جو چوری کڈھ کھڑسی
روز حشر اوہ ڈنگر اسدی گردن اُپر چڑھسی

لے لے نام بلاوے ڈنگر سائیں اپنے تائیں
لبھ پیا ایہ چور اساڈا آ تینوں پکڑائیں

باہجہ ضرورت چاوڑ کرکے محل پواوے کوئی
روز قیامت اُٹھسی ماڑی سر پر چکی ہوئی

قال اللہ تعالیٰ الذین یکنزون الذہب والفضۃ ولا ینفقونہا فی سبیل اللہ فبشرہم بعذاب الیم یوم یحمیٰ علیہا فی نار جہنم فتکویٰ بہا جباہہم وجنوبہم وظہورہم ہذا ما کنزتم لانفسکم فذوقوا ما کنتم تکنزون

جو سونا روپا جمع کرن تے ربّے راہ نہ لاون
مال زکوٰۃ نہ دیہن تنہاندے مال تپائے جاون

میخاں وانگ تپائے اُسنوں متھے دے وچہ مارن
جو وبھ سوالی تھاوندے ایہ دُکھ اُنہاں کارن

پھر دوہاں پاسے وکھیاں دے وچہ تتی سیخ چبھوون
جو وبھ بیچاریاں محتاجانوں پاسہ پھیر کھلوون

پھر کنڈ دے وچہ مارن اسنوں میخ جو تتی بلدی
مسکیناندی عرض نہ سنداکنڈ کریندا جلدی

جو ڈنگراں مال زکوٰۃ نہ دیوے ڈنگر اُسپر چاڑن
ہیٹھ لتاکھلوڑے وانگوں سُنباں نال لتاڑن

سُم اُنہاندے تیز کٹاروں جُسّے دے وچہ وُسن
اوہ بھجدے بھجدے رجن ناہیں انج تمامی جسن

جو دُنیا وچہ سردار سداوے عدل نہ ہول کماوے
دونویں ہتھ گلے وچہ بدھے یکڑیا جکڑیا آوے

جو پڑھکے علم نہ مسئلہ دسّے حق چھپاون والا
منہ اُسدے وچہ دتا جاسی آتش دا کڑیالا

بھی جو بندہ معنی مصحف پڑھکے دلوں بھلاوے
ایہو تاں ہو ویگا اُسدا دوزخ دھکے کھاوے

بیفرمانی ماں پیو سندی جیہڑے لوک کریسن
روز قیامت اندر سارے انھے کیتے ویسن

رشوت خوراں روز قیامت شکل بنے جیوں خوکاں
تے پیر فریبی ڈوڑے گنگے کوئی نہ سُنسی کوکاں

غیبت والیاں کھچ کڈھیسن جیبھ کپاڑی والی
دند شرابیاں سگاں وانگوں اگے ٹرسی تلواں

پنجاہ ہزار ورہیدا ہوسی روز قیامت بھائی
نیکاں نوں معلوم نہ ہوسی بُریاں شامت آئی

ساریاں امتاں اپنیاں اپنیاں نبیاں کول اکٹھیاں
ہر فرقے دی ہوو علامت لوئے جدے ہوون

دہشت ناک نہایت بجلی آسماناں تھیں کڑکے
سنداں ماریکا جسے تقریریں ہوسی بھڑکے

سورج آن کھلو دے سر تے دھپ قہر دی سارے
گرمی دی کوئی حد نہ رہسی چو چوپوں پنکھلے

فرقوں فرقی چلے پنگھارا ہر بندے دے تائیں
خاصا نہوں پیراندیاں تلیاں اوہ بھی جھسن ناہیں

تے عام ہیچ وچہ پنگھلے گٹیاں تیک کھلوسن
بعضے پنیاں گوڈیاں تائیں بعضے لک لک ہوسن

تے بعض گناہیں سینے تائیں بعضیاں گل گل کر
بعضے عاصی منہ تک آون کافر ڈب ڈب مرسن

ڈکھ پیاسوں اسدن بندے عاجز آون سبھے
تے کفاراں فرن کھاون جو گا ہرگز کجھ نہ لبھے

مومن خاک زمینوں لیکے منہ وچہ پھکے مارن
اوہ مبدا امٹھا کرے آہی اہل ایماناں کارن

حلیے والگوں لذت دیسی اوہ مٹی من بھانی
ترے لگے تاہیوں مومن حوض کوثر دا پانی

بیان حوض کوثر در حشر گاہ

عن عبد اللہ بن عمر قال قال رسول اللہ حوضی مسیرة شہر وزوایاہ سواء ماءہ ابیض من اللبن
وریحہ اطیب من المسک وکیزانہ کنجوم السماء من یشرب منہا فلا یظمأ ابدا متفق علیہ

حوض میرا ہے اتنا چوڑا پاک نبی فرماوے
اک مہینے اندر جتنا پینڈا کیتا جاوے

تے گٹھاں سب برابر اُسدیاں بہت فراخ کشادہ
پانی اسدا چٹا اہی دودھوں وی زیادہ

مشک اتے کستوری نالوں دہ اسدی خوشبوئی
وانگ ستاریاں بھانڈے اسدے چمک عجائب ہوئی

دُنیا نیوچ ایسا پانی کدی نہ پیتا لوکے
جو کوئی ہووے اسنوں کدی پیاس نہ لگے

برف نالوں اوہ بہتا ٹھنڈا ماکھی نالوں مٹھا
شب معراج رسول اللہ نے اپنی اکھیں ڈٹھا

مرجان تے یاقوت زمرد اسدی دھرتی ساری
جنت تھیں دو نہراں اس وچہ رہن ہمیشہ جاری

اُمت تائیں سرور عالم اسدیوچوں پلاوے
تے شاہ علی رضی اللہ عنہ بن ساقی ورتاوے

بھی ہور انبیاء سبھے یار نبی دے مومن نیک ایمانی
بھر بھر جام پلاون اسدن حوض کوثر دا پانی

ایہو جیہے ولی جو دوست رب دے کمراں بنھ کھلاسن
صالح نیکوکار تمامی حوضوں کنڈے ہوسن

دوجیاں امتاں والے بندے جو سنوں نبی سناوے
غیر کسے دا اوتھے جیویں کر اوٹھے چک لنگھاوے

عرض کیتی اصحاباں حضرت پاک نبی دے اگے
تسیں امت اپنی کوئیں پچھانوں حضرت دسن لگے

اُمت میری تائیں ہوسی ظاہر ایہہ نشانی
منہ ہتھ پیر انہاندے ہوسن وضوکنوں نورانی

کالیاں گھوڑیاں تھیں جیوں گھوڑا پنجکلیان سنجاپے
ایویں اُمت میری اُسدن نکھڑ کھلوسی آپے

بے اصحاباں دنیا تائیں کوثر جام نہ ڈھیوسے
بھی جو بندہ دنیا اندر بدعت شیطانی بیوسے

آرہسن تول دین دے والے جان برابر سانے
بھی جو خمر اٹھا لیجاسے سب محروم نکالے

حضرت سہل روایت کیتی کہے رسول خدا دا
جو کوئی میرے پاسوں لنگھے اوہ اُس تھیں پیوے
البتہ کجھ قوماں میرے ول آون حوض کنارے
پھر دھتکار اوہناں نے میرے پردہ ڈالیا جاوے
جو نویں نویں کرتوت انہاں نے میرے بعد بنائی
دین وگاڑن والیاں نوں پھر میں پھٹکار لائیں
بدعت والے لوک تمامی حوضوں رہن کنارے
فاسق لوک جہنم اندر جد بدلے بھر رہسن
ہر پیغمبر نوں رب ڈکھرا حوض عطا فرماوے
ایسی شدت گرمی سندی ہوسی حشر وچالے
دہ سے سال برابر خلقت ایسے حال کھلوسی
اوپر حوض ہووانگا اُس دن میں سردار تساڈا
تے جو بکواری ہوسی اُس تھیں پھیر نہ تسا خفیوے
جاں لوال میں انہاں نوں اوہ میتھوں جان سارے
میں کہساں اوہ میرے آہے حکم اگوں ایہ آوے
تینوں اوہ معلوم نہ ہرگز جو وچہ دین رلائی
حوض میرے تھیں پیون سندا حکم انہاں نوں نا ہیں
رہن پیاسے اس دن اندر کافر مشرک سارے
اُس ویلے اوہ پیون اُس تھیں کل پیاساں رہسن
ایہ پاک محمد جیہا حوض نہ کوئی پاوے
ہانڈی دانگوں ابلن لگن مغز خلائق والے
واللہ عالم رب نوں معلم کون سہاگن ہوسی

بیان شفاعت کبریٰ سید المرسلین خاتم النبیین صلی اللہ تعالیٰ علیہ وعلیٰ آلہ واصحابہ اجمعین

مومن ہو کر جمع تمامی کرسن ہک اصلاحاں
جسنوں اسیں شفیع بنائیے پیش خداوند باری
کرسن غوض انہاں نے اگے توں مقبول خدا دا
مائی باپ بناں تدھ تائیں اللہ پاک وپایا
ویکھے علم تینوں بیچہ اللہ مکاں کنوں دوہایا
وچہ بہشتاں ملی تینوں جاگہ وسن والی
پھر بخشی رب پیغمبری تینوں پہلا نبی بنایا
پاس تیرے کر آس تمامی آئے اسیں بچارے
تھر تھر کنبے خلقت اج دن بدے قہر عذابوں
حضرت آدم کہے انہاں نوں کیا طاقت میں تائیں
مینوں اپنا فکر دلیو چہ میں قصور کمایا
اوس گندم دا دانا کھاون بدلے چین گیا اج دل دا
آکھن کوئی شفاعت والا بندہ اسیں ڈھونڈہاں
اوڑک حضرت آدم دیول جاوے خلقت ساری
کہن تسا ڈیتا ہیں کل خلقت دا دادا
ساری دھرتی وچہ خلیفہ تینوں رب بنایا
پھر کل فرشتیاں کولوں سجدہ تیرا پیش کرایا
کل خلائق دے وچہ تینوں ملے مراتب عالی
جنت وچوں باہر آکے جگ وچہ دین کھنڈایا
کرو شفاعت ساڈی حضرت ہووان پار اتارے
تینوں لاج اساڈی حضرت بخشش منگ جنابوں
کراں شفاعت اوگنہاراں خلقاں نوں بخشائیں
وچہ بہشتاں حکمے باجھوں گندم دانہ کھایا
خبر نہیں اُس تقصیروں کیا ہن بدلہ ہاں دا

ایہ کم شفاعت والا بھارا ایں اتھیں شرماوے
نوح نبی ول جاؤ تسیں خلقت نوں فرماسی
کرسن ونج سوال اُنہانوں کرسے گریہ زاری
آدم والا رُتبہ تینوں رب عطا فرمایا
شاکر بندہ رب دا تینوں ملیا لقب خداوں
چلو شفاعت کرواساڈی وچہ جناب خدائی
ہیں اک سوال خدادے اگے کیتا سی میں تھاواں
پُت اپنا ہیں ڈیدا اڈ ھا رحم میرے ول آیا
رب کہیا اوہ اہل نہ تیرا خبر نہیں کجہ تینوں
جاؤ طرف خلیل اللہ دی حضرت نوحؑ پکارے
نال نیاز اوتھاندے اگے خلقت عرضاں کری
توں دوست خاص خدادا تینوں خلیل بنایا
نار ہوئی گلزار تیرے تے ایہ درجے تدھ پائے
ابراہیم اُنہانوں کہسی ہیں ایہ کم نہ کردا
پیش خدادے جدن مینوں لیکھا بھرنا پوسی
اوہ ترِن جھوٹے جو دنیا اندر ابراہیم الائے
قوم جو ابراہیم نبی دی پوجے بتاں تائیں
ہکدن عید اونہاندی آہی خوب پوشاکاں لایاں
بتخانے دے بوہے تائیں پکے قفل لگائے
ابراہیم نوں آکھن لگے چلو باہر چلائیں
ایہ پہلا جھوٹھ انہاندا ایہہ جے تاویل کچھوے
چھوڑ خلیل اللہ نوں گئے طرف اجاڑاں چلے
گِن کوہاڑا حضرت جلدی بتخانے وچہ آئے
کیا کیا عجب تساڈے اگے نعمتاں اوہ رکھ جاندے
کیوں جوانے دینارے گلدا شامت کیا تسانوں

وچہ جناب الٰہی کیونکر ایہ مُکھ لے کے جاواں
تاں پھر اوتھوں خلقت ساری نوح نبی ول جاسی
سُن فریاد اساڈی حضرتؐ مہر کرو اک واری
ساری خلقت تیرے کولوں نواں ظہور اپایا
کفاراں نوں غرق کیتا رب تیری خاص دعاؤں
حضرت نوح اُنہاندیتا ہیں ایہ گل کہسی بھائی
الٹی جھڑک حضور ول آئی اوس گلوں شرماواں
ہیں کہیا ایہ اہل میرے تھیں رکھیں بار خدایا
جاہل کرکے رب بلایا اوہ ڈر آوے مینوں
تا ابراہیم نبی نوں جائیں گے سارے
ہر حالت وچہ تیرے اُتے رحمت ربدی برسی
بلدی آتش تھیں رب تینوں امن امان بچایا
تسیں شفاعت کرو اساڈی سختی رب وِنجاوے
دنیا تے ترِن کوڑ الائے اوس خوفوں دل ڈردا
خبر نہیں کی حالت میری اوس ساعت وچہ ہوسی
اوہ تاں تاویلاں جھوٹھ نہ بندے عاقل نکتہ پائے
تے ابراہیم خلیل انہانوں ہوڑے سدا سدائے
بتاں اگے ونج رکھیوے حلوے تے مٹھایاں
جنگل دے ول جاون کارن سبھناں قصد اٹھائے
حضرت کہیا ہیں آزاری باہر آؤندا ناہیں
جو باہر جانا سی بیماری تاں ایہ جھوٹ نہ تھیوے
پچھوں ابراہیم نبی نوں لدھے بُت اکلے
توڑ یا جندرا بتخانے دا بُتاں نوں فرمائے
کیا قصیدا انہانوں چہ ڈٹھی تسیں نہیں کیوں کھاندے
مار کوہاڑا ٹکڑے ٹکڑے کیتا گل بتاں نوں

سارے یاندے سر پیر اڈاے بھن تروڑ ونجائے
سبھناں نھیں جو وڈا آہا چھوڑ دتا اُس تائیں
پھر مونڈھے رکھ کوہاڑا آپ اوتھوں ٹر آئے
کرکے عید جدوں اوہ کافر مڑ آئے بُت خانے
آپس وچہ اکٹھے ہوکے لگے کرن وچاراں
ایسے نیت تھیں اوہ باہر ساڈے نال نہ آیا
رقوّرت ہو آکھن لگے ایہ کی غضب کیتوئی
ابراہیم کہیا کیوں مینوں ورتسیں ہو دیندے
سچ پچھو تسیں انہاندے کولوں کس ایہ فعل کمایا
اس گل وچہ بھی حکمت آہی جھوٹھ نہ آہا ایہ بھائی
ابراہیم جے کہیا برحق جانوں تسیں انہانوں
اوہ بُت مٹی دے بول نہ سکن نہ اوہ سمجھن ایں
ترکیا جھوٹھ سناواں تینوں راوی دا فرماناں
بجراں شہر گیا گھر چلچے ڈیرہ ونجہ لگاوے
صورت اوس حسابوں باہر صفت نہ کیتی جاوے
پھر چاچے نال سودا نہ رہیا کوچ اوتھوں بھی کیتا
سنّ بی بی پھر کرکے ہجرت شہر مصر نوں آئی
جس ہتھے دی عورت ویکھے سوہنی صورت والی
خاوند اُسدا نال ہووے تاں اسنوں قتل کریندا
کول مصر دے پہنچے حضرت خبر تدوں ایہ پائی
نال چلاکی پچھن لگے کیا لگدی ایہ تیری
جان بچاون کارن حضرت بھین موہوں فرمائی
بھی مسلم سارے بھینا بھائی جھوٹھ نہ آہا کوئی
القصہ جد بی بی تائیں گھیڑا پکڑ کفاراں
یا اللہ تُوں بی بی میری کافر کنوں بچائیں

نال تسلی پُرزے پُرزے کرکے خاک رُلائے
ایہ پر نک تے کن جو اُسدے کیتے وڈھ ازائیں
ماریا بوہا تنخلے دا او نویں قفل لگائے
ڈٹھا حال بتاندا آکے دل وچہ فکر پیائے
آکھن ابراہیم ہووےگا جس ایہ کیتیاں کاراں
پھر نال غصے دے سب کفاراں ابراہیم سدایا
تُدھے بھنّے بُت اساڈے ہور نہ بھندا کوئی
گھر وچہ چور تساڈا اہنویں باہر پھر و ڈھونڈیندے
اوسے دی ایہ شامت ہوسی جس کوہاڑا چایا
کفاراندے زچ کرن دی سی ایہ بات بنائی
تا پچھو سچ انہاندے کولوں دین وس تسانوں
اوہ پچھن اوہ دسّن ناہیں ہووے زچ انہائیں
ویس اپنے تھیں ہجرت کرکے جدوں خلیل رہا نال
گھر اسدے ہک بیٹی آہی سارہ نام سداوے
نال خلیل دے چاچا اوسدا عقد پڑھاوے
چاچا اوسدا کافر آہا کفر پیالہ پیتا
اوتھے سی اک حاکم ظالم کیدا ظلم سوائے
بند اکھس اوسے تھیں ظالم ابہو اسدی چالی
ہور ہووے کوئی ساک تا اسنوں بھینی دولت دیندا
اچن چیتی اوس ظالم دے لدے آن سپاہی
حضرت کہیا او نہاندیا تائیں بھین اہی ایہ میری
بھی ساکوں سچ مچ بھین انہاندی سی جا چیدی جائی
ایہ پچھوں پاک نبی نوں بہت حیرانی ہوئی
ابراہیم خداوند لگے لگے کرن پکاراں
اوسے وقت خلیل اللہ وباں بیان قبو ادعائیں

دور ہوئے سب پردے اگوں قدرت نال الٰہی
ابراہیم خلیل اللہ نوں سب کجھ رب وکھایا
ست نہ رہیوس جتّے اندر تُرت نستا ہویا
گل نوں گھوٹ ٹلیوس ڈاڈھا بولیا مول نہ جاوے
دوتن واری انویں ہویا جاں اوہ قصد اٹھاندا
اوڑک ہو شرمندہ موذی نوکر نوں سمجھاوے
جاؤ جھب سنواتا اوہ حضرت پاس لیاوے
ابراہیم خلیل اللہ نے بی بی نوں فرمایا
ایہہ تن جھوٹھ خلیل الٰہی اُسدا ن عذر لیاوے
تا پھر حضرت موسیٰ دیول کل مخلوق سدھاوے
وتی رب پیغمبری تینوں رہبر بنیوں ہردا
ید بیضا تساڈ دیتا ہین بخشیا اللہ باری
بھیجی رب توریت تیرتے کافر غرق کرائے
بدن تیجے لشکر ڈُبیوں رب بچاوے
اج کرو سوال اساڈ پکارن وچ جناب خدائی
حضرت موسیٰ لوکاں تائیں ایہ گل آکھ سناوے
کیوں جو میں ہاں قبطی ناحق جگو چہ مار ونجایا
حضرت عیسیٰ دیول جاؤ آکھو اُسدے تائیں
کرسن عرض تساڈے اگے رب تینوں وڈیایا
کئی ہزاراں معجزے تینوں رب عطا فرمائے
بھی انجیل تیرتے اتری خاص کتاب خداوی
حضرت عیسیٰ کہسی اگوں سنکے بات اوہناندی
جاہل قوم میری سی مینوں رب دا پُت بناوے
جاؤ طرف رسول محمد اکھو وچ اوہناں نوں
تا پھر پاک محمد دیول جاسی خلق تمامی

شیشے وانگوں ہویا اوہ کوٹھا جسوچہ بی بی آہی
بند ہویا ساہ اوس کافر دا جاں اوہ نیڑے آیا
لنگا باہاں مارن لگا جیوں مویا کے مویا
ہٹ کے جیدوں پچھیرے آوے تدوں خلاصی پاوے
جان لباں تے آوے اُسدی ڈاہڈا پکڑیا جاندا
ہے ایہہ جادوگری کوئی ساڈے کم نہ آوے
بی بی قصد کیتا جو اپنا حال احوال سنائے
حال تیرا ایہہ ذرہ ذرہ مینوں رب وکھایا
جاؤ پاس کلیم اللہ دے خلقت نوں فرماوے
آکھن کرو شفاعت ساڈی سختی رب ہٹاوے
اللہ نال وسیلے باہجوں رہیوں کلاماں کردا
معجزیوں تدھ سپ بنایا عاصا کتنی واری
عاصا مارکے پتھراں وچوں چشمے تدھ چلائے
من سلویٰ آسمانی کھانا کھاون نوں بھیجاوے
تا جو بخشے رب اسانوں سختی کنوں رہائی
وچ جناب سوال کرن تھیں شرم مینوں اج آوے
اُس خوفوں دل ڈردا میرا ہن تک چین نہ آیا
سارے لوک اکٹھے ہوکے جاون پھیر اودائیں
باپ جنہاں دا تیرے تائیں دنیا وچہ اوپایا
آکھے تدھ سو جا کہے کیتے ہوئے لوک جولائے
پاس تساڈے آئے آہیں کرو شفاعت اساڈی
اج غضب الٰہی حد نہ کوئی غرض نہ کیتی جاندی
اس گلوں اج عرض کرن تھیں ونج مانہو آوے
کرنی عرض خداوند اگے لائق اج جنہاں خدا
صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم صاحب شان گرامی

کر فریاداں حضرتؐ تائیں کہسی خلقت ساری
عرض تیری مقبول خدا نوں توں محبوب ربانا
تینوں ربّ معراج کرایا اوپر عرش نورانی
وچہ آسمان زمیناں تیرا ثانی ہور نہ کوئی
اج بخشو لک شفاعت اُتے ہو شفیع ہمارے
تا آرے کہسی پاک محمدؐ کر و تسلی بھائی
جبرائیل نبی دی خاطر پھیر بُراق لیاوے
ساری خلقت ویکھے دیکھے پاک نبی سر وردے
لیجاون تشریف مبارک پاک رسول گرامی
اوتھے ہک مقام نورانی اللہ پاک بنایا
ایسا ہور مقام نہ کوئی ہر ہر صفتوں عالی
وچہ کلام الٰہی وعدہ آپ خدا فرماوے
کرسی ہک عجائب ہوسی اوس جگہ وچہ نوری
صفت نبی دی کرسن اوتھے اول آخر والے
اُس جگہ وچہ کہسن حضرتؐ جلوہ ذات الٰہی
ویکھدیاں ہی سرور عالم سجدے وچہ دھرسن
حکم کرے رب تیرے تائیں راضی اج کریساں
کراں قبول شفاعت تیری منگ جو کجھ دل تیرا
جسنوں توں بخشاں چاہیں اوسے نوں بخشیساں
سجدے وچوں پھر سرور عالم سر اپنے نوں چاوے
حکم کرے رب حضرتؐ تائیں رکھیں یادا
طرف زمیں توں چل پیارے وعدہ کرساں پورا
کل خلائق وائیں آ کے آپ حساب کریساں
تا پھر اوپر زمیں آوے پاک رسول سہارا
حضرت کہسو نہ جلدی تے رب آپ تجلی کرسی
نام خدا دے یا نبی اللہ کرو اساڈی کاری
کل نبیاں تھیں چُنیا ہویا اللہ دے من بھانا
تیرا درجہ کسے نہ پایا نبیاں دی سُلطانی
تیرے اُتے یا نبی اللہ ختم رسالت ہوئی
تیرے باجھ نہ شافع کوئی پچھ پچھ تھکے سارے
ہیں آپ شفاعت کراں تساڈی فکر نہ کریو کوئی
سرور عالم کرے سواری پیر رکابیں پاوے
ملک نورانی اگے پچھے جھلمل جھلمل کردے
عرش مُعلّیٰ تے جا کے ہوسن وچ مقامی
نام مقام محمود وہے اُسدا جیوں اللہ فرمایا
وسیلہ اتے فضیلہ ہے اوہ جگہ شفاعت والی
روز قیامت حضرتؐ نوں اوہ جگہ دیوائی جاوے
اوس کرسی دے اوپر چڑھ کے بیٹھن نبی حضوری
تک تک کہسن پاک نبی نے واہ واہ شان نرالے
اوپر عرش جمال الٰہی نظری آوے بھائی
ست دہاڑے سجدے اندر حمد ثنائیں کرسن
سر سجدے تھیں چا محمدؐ جو منگیں سو دیساں
قول اپنے تھیں مڑاں نہ ہرگز سچا وعدہ میرا
جس گلے توں راضی ہوویں اوہا گل کریساں
اوہ وعدہ وَلَسَوفَ والا جنوں یاد دلاوے
ہیں تینوں اج راضی کرساں وعدہ سچ ہمارا
میں بھی اوپر زمیں دے اپنا کرساں آن ظہورا
عملاں موجب ہر یکس نوں آکر دے ولیساں
کیا کجھ حکم ہویا درگاہوں آن پچھے جگ سارا
لیوے حساب خلائق تھیں سب عملاں موجب جی

فضلوں آس پذیر فقیر اہور نہ کائی ڈھیری | کرسی پاک رسول محمد ﷺ آپ شفاعت تیری

تجلّی فرمودن خدا تعالیٰ بر زمین و تفصیل ہفت گروہ کہ زیر سایہ عرش معلّٰی باشند

اجن جیت اسماناں تھیں ہک نور خدا اُتارے
ہیبت ناک آوازے اُس تھیں سنسن بندے سارے

اوہ آواز ہوسن تسبیحاں ملکاں غل مچایا
خلقت پچھسی اسدے اندر ربّ اساڈا آیا

بولن ملک خدا اوہ نہیں پاکی اسیں فرشتے بھائی
وچ پہلے اسمان اساڈی جاگہ رب بنائی

خلقت نوں پھر اتہاندی صف بنائی جاوے
تا جو ہور آوازہ وڈا اسماناں تھیں آوے

دیکھن نور عظیم نہایت پچھن لوک دوبارہ
دسو سانوں اسدے اندر آیا رب ہمارا

پھر بھی ملک جتاون اینویں پاکی ربّا تیں
اسیں فرشتے دوم فلک دے اوتھے ساڈیاں جائیں

پڑھ تسبیحاں اوہ بھی سالے صفاں بنا کھلوون
کل فرشتے ہفت فلک دے اینویں نازل ہوون

کر کے صفاں کھلوندے جاون دھرتی تے آ جڑسن
ہالد وچیرے اگے پچھے وکھریاں صفاں بناسن

پھر کل فرشتے اُترن جیہڑے رہندے عرش دوالے
اُپر زیندے شوکت شانوں صفاں بناون والے

پھر اسرافیل فرشتہ نفخہ وچ قرنا چلاوے
اوسے ویلے خلقت ساری ہوش حواس بھلاوے

تا پھر اوپر عرش منور کرسی ربّ تجلّے
دھرتی اوپر عرش اُتار و حکم کریسی اللہ

اٹھ فرشتے چاون اُسنوں اُپر زمین لیاون
اِک اِک پاوا اچّر عرش دا دو دو ملک اٹھاون

جتھے ہے ہن بیت مقدس اوتھے آن رکھیسن
ست گروہ عرشدی چھاویں اُسدن امن کریسن

اول شاہ جو دنیا اندر عدل کماوے بھائی
دوجا جس جوانی اپنی بندگی وچ لنگھائی

تریجا جو وچہ ذکر نمازاں کردا شب بیداری
چوتھا اپنیاں عیباں تھیں جو بہت کریندا زاری

پنجواں جو کوئی لوکاں کولوں خفی صدقہ دیندا
چھیواں جیہڑا نال کسے دے للہ حب رکھیندا

ستواں جس بندے نوں کوئی سوہنی رن بلاوے
اوہ مول نہ جاوے نیڑے اُسدے خوف خدا دا کھاوے

ہاہے اینہاں تھیں ہور بھی ہوسن پاک نبی فرمایا
روز قیامت وچ جنہاں نوں ربّ عرشدا سایا

جنہاں یتیماں ترس کماون رکھن خوف الٰہی
وچ تعلیم کلام اللہ دے جنہاں عمر لنگھائی

جو ساکاں نال نہ توڑن ناہیں لوکاں خلق لجاون
حضرت کہیا ہیٹھ عرش دے ایہہ سب جگہ پاون

تنگ ہووے قرضائی جیہڑا بخش دیوے اس تائیں
یا اوہ مہلت دیوے پاوے ہیٹھ عرش دی جائیں

پھر آ رب ہیٹھ عرش دے لگن تنبو عالی جاہاں
ہور اسباب قناتاں جیہے طور جو شاہنشاہاں

زینت ناکی ہزاراں پردے تاں عزت والے
پھر اسرافیل بجاوے نفخہ ہر کوئی ہوش سہاوے
جن فرشتے صورت عملاں سبھ کجھ آوے اگے
عرش الٰہی دسن لگے ظاہر وچہ لوکایاں
چن سورج بے نوری ہوسن نور نہ رہسی کوئی
چپ کراہو خلقت تائیں حکم اللہ فرماوے
جاں کرکے چپ کھلوسن سارے کہسن اللہ باری
میں نال تساڈے دوو دوستی دنیا تے پہنچائے
پاس میرے اوہ لکھے ہوئے عمل تمام تساڈے
جینوں چنگا بدلہ ڈٹھوسے شکر بجا لیاوے
بُرا نہ آکھے ہوں کسینوں جیں نے دکھ اٹھایا
میں عادل عدل کماون والا ظلم نہ ہرگز کردا
جاں ایہ حکم شہنشاہ والا سنسی خلقت ساری
سر بر چشم قبولے ہر کوئی جیوں اللہ فرماوے

چوکیدار ہزار فرشتے پھرسن عرش دوالے
ہر بند ہوں مخفی چیزاں اللہ پاک وکھاوے
حکم اللہ تھیں خلقت تائیں ہر شے دسن لگے
ہیبت خوف الٰہی اُس دن جگو چہ دھماں پایاں
نور الٰہی تھیں وچہ محشر ہر جا روشن ہوئی
پھر ساری خلقت تائیں اوتھے چپ کرائی جاوے
دھرکے کن تمامی خلقت سنیو بات ہماری
جو عمل تساڈے چنگے مندے اوتھوں لکھ لیائے
اج اونہاندے موجب کرساں سرانجام تساڈے
تے مندیاں کماں والا پاوی اپنا کیتا پاوے
ویکھے اپنے عملاں دیوں کیتا اگے آیا
نیکاں جنت بریاں دوزخ بدلہ دیساں ہردا
عذر نہ ہرگز دھرسی کوئی رہیدی ہیبت طاری
ساری خلقت ہیبت کولوں گوڈن ہیٹھ جھکاوے

حاضر شدن جنت دوزخ در محشر وما یتعلق بہا

فر دسی حکم فرشتیاں تائیں اللہ خالق باری
اوسے ویلے دوڑ فرشتے جنت نوں لے آون
پھر دوزخ نوں لے آسن جا کے آتش قہر خدائی
ستر ہزاراں سنگل گھت کے دوزخ نوں لے آوسن
ڈاہڈی ہیبت ناک آوازوں دوزخ بجے کڑکے
وانگ محلاں دسے اُچا بہت بلند اراوے
اوپر کفاراں بدکرداراں حملے کر کر آوے
کتھے گئے اج کافر ظالم فاسق فاجر سارے
کتھے گئے جو دنیا اندر نال تکبر دے

دوزخ جنت دی کیفیت حاضر کرو ساری
نال ہزاراں زیب غضب دے سجی طرف ٹکاون
کیہی طرفے عرش دے سنگوں لیجاونگے بھائی
اک اک سنگل نال فرشتے ستر ہزاراں کھچسن
سے برساندے راہوں دسے ایسی آتش بھڑکے
اُوٹھاں جیاں قطاراں چلن جاں اوہ چلکر آوے
آکھے کتھے گئے منافق جیہڑے ناحق باڑے
کتھے گئے اوہ سرکش جنہاں ٹیڑے حکم وساندے
کتھے گئے جو مومن بن کے صوم صلوٰۃ چھڈیندے

کتھے گئے بدمذہب جنہاں نوں طریقے بھوے
کتھے گئے اوہ چور اُچکے بُریاں کماں والے
سے برساں دے راہوں اسدی کر لک سینوں ہاری
ستر نبیاں جتنے جگ وچہ جیہڑا عمل کماوے
ایسا جوش خروش اُسدن دوزخ بھڑکاں مارے
وچہ سورۃ الفجر کہے ربّ اُسدن دوزخ آندا جاسی
لوے نصیحت اُسدن بندہ پچھلے روز سمھالے
کر افسوس کہیگا ہائے میں گھلدا کجھ کمائی
جیوں جیوں دوزخ ہیبتا نوں گجلے سخت بولائے
تھر تھر کنبے خلقت ساری وکھ قہر دیاں بھاہیں
اوّل سدا نماز جو پڑھدے وچہ اُنہاں اسپالے
ترجا روز قیامت نوں جو حق امنا کردے
پنجواں جنہاں گناہ نہ کیتا اندر عمراں ساری
ستواں جو نہ توڑن وعدہ قول قراروں بچے
نانواں جیہڑے نمازاں وچ کرن غفلت پوری
دوزخ نال غم اٹھاندا اوہ اُنہاں بولاوے
ستر سال دے رستے تائیں آوے اوس بدبوئی
حکم ہووے اک ایسا بندہ ڈھونڈ لیاؤ کوئی
نعمت اتے فراخی اندر رہیا بہاراں کردا
تے دوجا شخص غریب نہایت حاضر کیتا جاوے
فاقہ فقر تے تنگی اندر اس دی عمراں بیتی
پھر دوزخ وچ لیا دو اُسنوں بس فرشتے جائی
اوہ کر لے دوزخ والے اک ساعت کھلاون
فیر حاضر ان کھلوشے تاں پھر پچھیں اللہ سائیں
آکھیں ہیں یاد نہ کوئی کھل گیاں سب موجاں

کتھے گئے اج مشرک جاہل بدعتیاں دے ٹولے
کتھے زانی اتے شرابی ہور پلید موکالے
سُن سُن گجاں گوڈیاں پرنے ڈگے خلقت ساری
اوہ بھی اسدن اینویں سمجھے جاں جہنم آوے
یا نبی محمد نفسی نفسی ہر اک نبی پکارے
ویکھ جہنم تائیں بندہ اوسی نے پچھتا سی
تاں جلیگا سچے آہے متیں دیون والے
کیوں نہ عمل کمائے چنگے ضائع عمر گوائی
تیوں تیوں اپنیاں عملاں نوں ویکھے تے پچھتائے
نو فرقیاں نوں دوزخ اسدن ہول بلاوے ناہیں
دوجا جیہڑے ظاہر باطن صدق دیون والے
چوتھا خوف عذاب قبر تھیں رہن ہمیشہ ڈردے
چھیویں جیہڑے دنیا اندر کرن امانتداری
اٹھواں سچ گواہی کولوں جیہڑے کدی نہ جھکے
وچہ بہشتاں جاون والے ایہ ٹولے مغفوری
سنہ بھر اکھیں ہوون دوزخ گلاں کرداوے
تے لکھ کوہاں تک گرمی پہنچے اسدی حد نہ کوئی
ساری عمراں اندر جسنوں کدی نہ تنگی ہوئی
پر اوہ بد احکم نہ منّدا کوئی پھڑیا راہ کفر دا
جس ہرگز سکھ نہ ڈٹھا کوئی رنج دکھاندے ناہے
ایہ پیغمبر ماتی رہدی کدی نہ ہرگز کیتی
جس دنیا اندر کل حیاتی سکھاں وچہ لنگھائی
وچہ میدان حشر دے اسنوں الٹ پھیر لیاون
کیا کیتیاں عیشاں دنیا اندر ملیاں تیرے تائیں
چار چوپھیر تپوں چہ ہیاں ہیٹوں آن عذاباں فوجاں

بھل گیاں سب پیڑاں زہراں جاں دوزخ نوں ڈٹھا　　سختی دے منہ آئی جندڑی کجھ نہ لگدا اٹھا
پھر دوجا شخص جو دنیا اندر رہیا غریب وچارا　　کول بہشتاں اک پل اسنوں آن کھلارن یارا
پھر عزت نال لیاون اسنوں محشر دے وچ بھائی　　پچھے رب جو دنیا اندر کیا سختی تدھ پائی
آکھے سختی دنیا والی یاد نہ آوے کائی　　بہت خوشی اسو پلے مینوں رگ رگ وچ سمائی
بھل گئی اوہ میرے تائیں جو دکھڑے سی جھاگے　　خوشیاں ہتھوں وار نہ آوے بھاگ اساڈے جاگے
پھر سوہنیاں سوہنیاں شکلاں بنکے آون کل نکویاں　　وچ کچہری رب مجیدی آن سلامی ہویاں
حج زکوٰۃ نمازاں روزے ہور جو نیک کمایاں　　کیا کجھ حکم اساڈے کارن آکھن سچیا سایاں
حکم کرے رب ٹھہر وا ایتھے حکم ایہو سرکاری　　نمبر وار بلائے جا سو آپو اپنی واری
لینے اپنے عامل نوں اج دوزخ کنوں بچا سو　　وقت ضرورت انہاں تائیں بہت نفع پہنچا سو
پھر اسلام کریسی عرضاں الٰہی رکھیں اج میری　　ہوسی حکم جناب اوہیں راج عزت رکھساں تیری

پریدن نامہائے اعمال و رسیدن در دست یمین مومنان و یسر کافراں را

اس تھیں پچھے ملکاں نوں ایہہ حکم خدا فرماوے　　دفتر جو اعمالاں والا حاضر کیتا جاوے
کل خلقت دے عمل تمامی اسو چہ ہوسن بھائی　　دنیا اندر کیتی جو کجھ نیکی تے برائی
حکم ہووے ایہہ پرچے سارے اڈن وچ ہوائی　　وانگ طیوراں اڈن جاکے کرسن والیاں تائیں
اہل ایماناں نوں اوہ پرچے سجے ہتھ وچ ڈھہیوسن　　تے کفاراں کن کھبے ہتھ وچ روز ازل تھیوسن
پھر ہوسی حکم تمامیاں تائیں پڑھکے ویکھو چھیتے　　ہر کسے دے کرتب اپنے اپنے اکھیں ڈٹھے
سجے ہتھ جنہاں نوں ملسی اوہ چھٹی سرکاری　　لوکاں نوں سد کہسن آؤ پڑھو کتاب ہماری
جس لکھے دا میرے تائیں فکر ہمیشہ رہیا　　صاف حساب ہویا اوہ میرا ایہہ خط مینوں ڈھیا
اوہ نال خوشی دے جنت جاوے نیکی بدلے پاوے　　رنگ برنگی میوے اوتھے جو چاہے سو کھاوے
تے جسنوں ملسی کھبے ہتھ وچ نامہ عملاں والا　　کہسی ہائے ہائے ایہہ خط مینوں کدیں ملدا نالا
اس لکھے دی دنیا اندر مینوں خبر نہ کائی　　ہائے افسوس دوبارہ میں کیوں پھیر حیاتی پائی
آوندی موت اجیہی مینوں اکا کردی فانی　　بھٹھ پئی اوہ دولت میری بھٹھ پئی سلطانی
پکڑو جکڑو گھتو سنگل دوزخ وچ وگاؤ　　ایہو نال خدا ایمان نہ لیائے حکم ہوسی درگاہوں
جداہیں دی ذلت ویکھن کافر سخت عذابوں ڈرسن　　نامے لیون کارن کھبا ہتھ نہ اگے کرسن

تاں زور و زوری انہانوں ملسن کھبے ہتھ نوشتے — چھاتی چیر کڈھسن گرزوں کھبا ہتھ فرشتے
ہو لاچار قبولن لیسن نامے عملاں والے — لکھ لکھ حسرت کرسن کافر اپنے ویکھ مکالے

وَیَقُوْلُوْنَ یٰوَیْلَتَنَا مَالِ هٰذَا الْکِتَابِ لَا یُغَادِرُ صَغِیْرَةً وَّلَا کَبِیْرَةً اِلَّا اَحْصٰهَا
وَوَجَدُوْا مَا عَمِلُوْا حَاضِرًا وَلَا یَظْلِمُ رَبُّکَ اَحَدًا

کہسن ہائے افسوس ہویا کی اس نامہ وچ آئیں — چھوٹا وڈا عمل اساڈا کوئی چھوڑیندا ناہیں
آپو اپنے عمل تمامی ہر کوئی حاضر پاوے — ربدی طرفوں ہول کسے تے ہول نہ کیتا جاوے
شیشے وانگوں ویکھے جو کجھ جگ تے پیا کمایا — چنگا مندا عمل جو ہر اک پیش اکھیں دے آیا
ہاں جیہ مطالعہ پڑھسن نامے حکمت خاص الٰہی — ساری عمراں دی کھٹی وٹے اک نکا ہوں
یارب فضل تیرے تھیں ہر دم عاجز کرے دعائیں — نامہ عمل پھڑیندیوں سجے ہتھ پھڑائیں

سوال باعتاب از بارگاہ احکم الحاکمین رب العالمین درحق کفار بدکردار از شرک و توحید و انکار ایشاں از شرک و کفر

کافر کل اکٹھے ہوسن وچ جناب خدائی — نال عتاباں رب انہانوں ایہ فرماسی بھائی
اے بے انصافو یاد کرو وہ دنیا والیاں باتاں — کیا کیا دتیاں اساں تساں نعمت عیش براتاں
دولت مال حیاتی صحت سبھ کجھ میں تھیں پایا — تے پوجا کیتی غیر میریدی ایہ تساں شکر کمایا
رزق تسانوں میں پہنچایا میں نوں تساں بھلایا — اے بے قدرو قدر اساڈا تساں نہ ہرگز پایا
بتاں دی وچ پوجا کیتی عظمت میری چھوڑی — نال سوالاں ویر تسانے رکھیا مردیاں توڑی
حکم میریدی تابعداری ہرگز تساں نہ کیتی — آخر نال بیان نہ آندا دلیں بھری بدنیتی
سن ایہ حکم الٰہی کافر سب ہوون انکاری — آکھن اساں نہ کیتی ہرگز دنیا تے بدکاری
خبر نہیں ایہ لکھنے والے کتھوں لکھ لیایا — چنگا عمل نہ لکھیوس کوئی جو اساں پیا کمایا
واحدانیت تیری باجھوں اساں نہ پوجیا کوئی — وچہ نمازاں روزیاں ساڈی عمر گذشتہ ہوئی
نام تیرے تے صدقے دتے کئی انبار اجاڑے — کتھوں آہے یار خدایا عمل اساڈے مارے
پھر حکم کرے رب قطعہ زمیں دا دیوے آن گواہی — جس غیر خدا دی اسیں نے پوجا کیتی آہی
اوہ قطعہ زمیں دا آن کہے اس ایتھے شرک کمایا — کافر کہسی ایہ کم میرے خواب خیال نہ آیا
پھر اسمان گواہی دیسی کافر کدھ چھپ جاسی — کس ویلے تدھ میرے تائیں کردا شرک ڈٹھا سی

تاں پہلے آن گواہی دیسن بھی دن رات مہینے
جو بیشک شرک اساڈے اندر کیتا اوس کمینے

تاں بھی کافر ذرہ نہ منسی کہسی کر بدخوئی
ایہہ سارے جھوٹھ الاون ربا ہیں وچ دوش نہ کوئی

کراماً کاتبین فرشتے تاں پھر رب بلاوے
اوہ آن گواہی دیسن تاں بھی سُکا مُکر جاوے

آکھے ایہہ بھی دشمن میرے ہیں ایہہ بدی نہ کیتی
نال عداوت لکھ لیائے کر کر کے بدنیتی

جھوٹھی ایہہ تحریر انہاں دی ہیں تسلیم نہ کردا
مینوں اوہ معلوم خدایا جو ہیں تیں تھیں ڈردا

تاں پھر اوہ جیبھ کفاراں لگسی مہر خدائی
تاں جو بول نہ سکن کافر بند زبان کرائی

پھر ہوسی حکم تمام اعضاں نوں دیون اگواہیاں
نال جنہاں دے اوہناں کفاراں ایہہ بدیاں کیتیاں آہیاں

وَيَوْمَ يُحْشَرُ اَعْدَآءُ اللّٰهِ اِلَى النَّارِ فَهُمْ يُوزَعُوْنَ حَتّٰى اِذَا مَا جَآءُوْهَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَاَبْصَارُهُمْ وَجُلُوْدُهُمْ بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ۝ وَقَالُوْا لِجُلُوْدِهِمْ لِمَ شَهِدْتُّمْ عَلَيْنَا قَالُوْا اَنْطَقَنَا اللّٰهُ الَّذِيْ اَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَّهُوَ خَلَقَكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَّاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ

تاں اکھیں کن تے چہرہ سارا بولیگا ہر ہر دا
جو نال اساڈے ایہہ بُریایاں رہیا ہمیشہ کردا

ہر اک عضو جدا اوسے جسموں کل حقیقت کہسی
ہتھ تے پیر گواہی دیسن چھپیا کجھ نہ رہسی

پھر جھڑکن اپنیاں عضواں تائیں آکھن سب بچارے
سانوں تسیں جیہا ڈٹھا ایہہ کیوں عقل تساڈے مارے

اساں تساڈے بچنے کارن سو سو عذر بنایا
اوہ کیتا کتریا کم اساڈا سارا تسا بوڑایا

اسیں تساڈے کارن جھگڑے تسیں ہوئے اقبالی
آپ عذابیں گھسو نالے ساڈی ترٹی گالی

کہن عضو کفاراں تائیں کاوڑ کرو نہ بھائی
یاد کرو کرتوتاں اپنیاں سانوں دوس نہ کائی

دنیا وچہ ماتحت تساڈی سانوں جس بنایا
اوسے حکم کیتا ہن سانوں قدرت نال بلایا

کیہا جاں اساڈی اوتھے ذرہ جھوٹھ الاواں
جو کرتوت تساں نے کیتی ویسا حال سچاواں

ربدی بے فرمانی وچوں دسو کی پھل پایا
اپنا بھرم گوایا نالے ساڈا ناس کرایا

تاں پھر کافر ہو شرمندے من لیون بُریایاں
تد اقرار کرن جو اساں بدیاں پیاں کمایاں

پھر جوڑن کوڑ ہیاتے آکھن بُرا نہ کیتا دسی
حق باطل دیاں ساڈے تائیں خبر نہ کسے دسی

نہ وحدانیت تیری سانوں ہول کسے سمجھائی
نہ شرکوں باز رہن دی اسانوں خبر کسے پہنچائی

نا معلوماں ساڈے کولوں شرک ہویا وچہ جگے
کسے نہ دسیاں انہاں دیاں گلاں بکڑاں ہوسن اگے

رب فرمائے جھوٹھ نہ بکیو وچہ درگاہ ربانی
بولن جوگا رہیا نکوئی چھوڑو عذر بہانی

کتنے مرسل دنیا تے میں طرف تساڈی گھلے
پر آپے تساں سرکش ہو کے راہ کفر دے ملے

میں کئی پیغمبر بھیجے جو توحید سکھاون والے — کر کر کوشش جنہاں تسانوں میرے حکم دسالے

میں بھیج کتاباں ہور صحیفے عذر تساڈے بھنے — پھر بھی شرک نہ چھڈیا تساں میرے حکم نہ منے

ایہ گل بھی جد سنسن کافر کہسن یار خدایا — نہیں نہ کوئی پہنچا سانوں حکم نہ کسے سنایا

منی صحت کرن کفار انبیاء علیہم السلام گواہی دون امت محمدیہ تصدیق انبیاء و تکذیب کفار

پھر ساریاں امتاں نوں انہاں دے نبی بلاون — پہلوں حضرت نوح پیغمبر امت نوں فرماون

میں کتنی مدت حکم خدا دے رہیا تساں سمجھاندا — نو سو برس تساڈے کولوں رہیا ایذائیں پاندا

سب تکلیفاں سہ کے جھلیاں جو کجھ حالت بیتی — پر حکم الٰہی دسنے اندر ذرہ نہ غفلت کیتی

اندر وڑ کے دسیا مینوں باہر کھول سنایا — ظاہر باطن حکم الٰہی واضح کر سمجھایا

وچ فلانے روز تسانوں میں ایہ گل سمجھائی — گھڑی فلانی جگہ فلانی تساں نہ منی کائی

وٹے پتھر کھا کھا حیران رہیا تاکیداں کردا — ایہ تساں زور دھکانے پھڑیا راہ کفر دا

پھر نال دعا میری دے اللہ غرق تسانوں کیتا — ہن کیوں مکرو اللہ اگے جاسی بدلہ لیتا

حضرت نوح کفاراں تائیں ہر چند کرے بتیری — پر کافر ایہہ نہ من آکھن شکل نہ ڈٹھی تیری

خبر نہیں توں کتھے رہیا نہ نظری اساڈی آیا — حکم الٰہی ساڈے تائیں کدی نہ تدھ پہنچایا

تاں پھر حضرت نوح نبی تھیں شاید رب پچھائے — امت احمد شاہد میری نوح نبی فرماوے

تاں امت پاک نبی نوں اللہ حکم گواہی کرسی — تاں پھر امت پاک نبی دی آن گواہی بھرسی

یا اللہ اس نوح نبی نے سب احکام پہنچائے — ایہہ اسیں کہندے اتے کافر نہ صدق لیائے

اس کھا کھا ماراں دسے ہر نوں تیرے حکم الٰہی — پر کافر الٹ اوہناں کیتا قسمت منددی آہی

کافر عذر لیاون آکھن یا رب سچیا سایاں — اسیں اگے ایتھے ہوئے کیونکر خبراں پایاں

تاں سورۃ نوح سنائے پڑھ کے امت حضرت والی — وچ قرآن تساڈیاں خبراں سچ بھیجیاں اللہ والی

کفر شرک دا حال تساڈا اسانوں معلم سارا — دس کے گیا اساڈے تائیں پاک رسول ہمارا

تاں حضرت پاک رسول محمد آپ شہادت کرسن — جو امت بھری آکھی ایہی سچ گواہیاں بھرسن

پڑھیا اتھاں کلام الٰہی باقی حال سبھی دا — ویکھن نالوں ودھ انہاں دا پختہ ہویا عقیدہ

تاں کافر ہچ تمامی ہوسن کوئی جواب نہ دیسی — ایہو جیہا ابراہیم نبی دی امت جھگڑا ایسی

بھی قوم جو صالح ہود نبی دی لوط شعیب تمامی — ایہو جیہا نبیاں جھگڑا کرسن اوہ حرامی

ہوندے چاہے کوئی نہ ہرگز منسی بات کفر دی
اوڑک عذر کریسن کافر ایہہ بھل بخش خدایا
کریں عذاب اہناں نہ ساہئیں بدلے اس گمراہی
تاجو اسیں عبادت تیری کریئے نیک کمایاں
حکم کرے رب عذر تساڈا ہن نہ کوئی سینوے
اگے بہت تساں نوں وتی فرصت دنیا والی
ہن اوہ وقت گذشتہ ہویا عمل کماون والا

امت پاک رسول اللہ دی بھی گواہی ہر دی
وڈیاں گورواں پیراں ساں نوں دنیا وچ بھلایا
تے پھر کھواری دنیا اتے ساں نوں بھیج الٰہی
جے پھر بی نافرمانی کیتی کدیں نہ بخشیں سائیاں
ہن اس جگوں دنیا اتے کوئی نہ واپس بھیجے
اتنی مدت اندر تساں ہن آ ہوش سنبھالی
آیا اج تساڈے تائیں سدا جہنم حالا

برباد رفتن اعمال کفار بدکردار و امتیاز مومنین از کفار نوصد و نود و نہ (۹۹۹) و نصف شدن از ہمہ مخلوقات امت محمدیہ در جنت

نیک اعمال کفاراں والے کل اڈائے جاون
جو للہ عمل کماون جگو وچ پر ایمان نہ لیائے
تے جیہڑے غیر اللہ دے کارن عمل کماون بھائی
اڈ جاون گے عمل کفاراں دھوڑ جویں اڈ جاوے
صدقے تے خیرات جو کجھ نام خدا دے دیندے
حضرت آدم نوں پھر اللہ کرسی حکم پیارے
تا حضرت آدم اللہ اگے کر کے عرض سناون
ہوسی حکم ہزار بندے تھیں ہک بہشتی ہووے
جو وبھال کون نصیبا نوالا وچ بہشتاں جاوے
وچ مشکوۃ حدیث نبی دی ابوسعید بتاوے
حملاں والیاں حمل سٹیسن لڑکے بڈھے تھیون
عرض کیتی اصحاباں حضرت پاک نبی دے تائیں
تے کیہڑے لوک ہوسن جیہڑے جنت جاون والے
ہووے ایہہ خوشخبر تساں نوں حضرت نے فرمایا
قسم خدا دی وچ بہشتاں تیسیں ہوسو چوتھائی

عوض اہناں دی روز قیامت کجھ ثواب نہ پاون
اجر اہناں دے اہل کفر نے دنیا اندر پایا
اوہ دوہیں جہانیں کم نہ آون اوگت گئی کمائی
فجعلنٰہ ھباءً الخ وچ قرآن بتاوے
اسدے بدلے دنیا اندر نعمت دولت پیندے
جو دوزخیاں نوں کل خلقت تھیں کر کے وکھ کھلارے
جو کتواں حصہ دوزخ والا وکھرے کیتے جاون
باقی سارے دوزخ وسن سن خلقت ہولیوے
ساری خلقت ایہہ گل سنکے ہول دلاں وچ کھاوے
جو ایہہ گل سنکے خلقت تائیں ڈاڈی ہیبت آوے
قایم رہے نہ ہوش کسیدی خلقاں مرجیون
کون ہون اوہ دوزخ والے یا حضرت سمجھائیں
نبی کہیا یاجوج ماجوج جاں دوزخ وچ ڈھلے
اوہ جنت جاون والا ہک تساڈا پوچھوں آیا
تاں نال خوش ہوندے سب اصحاباں پڑھ تکبیر سنائی

پھر فرمایا تریجا حصہ ہوسو تسیں پیارے تاں اللہ اکبر اللہ اکبر کہیا اونہاں دوبارے

تریجی واری سرور عالم کہیا پھیر اونہانوں تسیں اوہے ہوسو جنت اندر ہے امید اسانوں

یعنے اوہے تسیں تے اوہے باقی خلقت ساری تاں نال خوشی تکبیراں یاراں پڑھیاں تریجی واری

پھر سرور عالم ختم نبیاں مولیٰ سخن پروندے جیوں بیل سیاہ دے پنڈے اُتے وال چٹے کجھ ہوندے

اینویں امت میری ہوسی وچ انبوہ کفاراں اوہ کافر سارے دوزخ سڑسن تساں بہشت بہاراں

جو کجھ نے مومن وانگ پہاڑاں عیب گناہ لیاون اوہ اوپر یہود نصاری ڈالن مومن بخشے جاون

نازل شدن حکم باریتعالیٰ الحق مشرکین باشند او معبوداں خویش وبیزار شدن معبوداں آنہا از عبادت ایشاں و انداختن ایشانرا بدرکات جہنم

اس تھیں مگر پیچھے اہل شرک نوں کرسی حکم الٰہی جنہاں اللہ باجھوں ہور کسے دی پوجا کیتی آہی

غیر انہوں معبود ٹھہرایا اللہ ولوں بھلایا دیو پری یا بت چن سورج اپنا رب بنایا

یا پیر پرستی کیتے جیہڑے پوجن قبراں تائیں ساریاں تائیں سد اکٹھا کرسی اللہ سائیں

جاہو اج اونہاں دے اگے کرو حال دہائی دنیا اندر تساں جنہاں دی پوجا سی کمائی

آکھو وچ انہاں نوں اج اسانوں تسیں چھڑاؤ جویں انہاں دے کولوں اس جگ مراداں چاہندے آہو

او ہن اج معبود تساڈے واہر آن کریسن اوس پوجا کرنے بدلے تسانوں آن جزائیں دیسن

لیلے نام بلاون مشرک اپنیاں گرواں تائیں جیوں جیوں پوجا رہے کریندے اوہ مردود بلائیں

جے نبی ولی اوہ آہا کوئی بندہ نیک خدائی کر کر پوجا جس دے اگے مشرک عمر گوائی

مشرک تائیں اوس آن کہسی اوہ مقبول خدا دا ہٹ پلید اتیرے کارن دوزخ پیا آماده

تدھ غیر اللہ دی پوجا کیتی ہو جا دُتکارے ہیں تینوں ایہ شرک دسیا منہ منہ جُتیاں مارے

قوم یہوداں حاضر آوے وچ میدان حشر دے کہسن اسیں عزیر نبی دی آہے پوجا کردے

بہتا بیدا چاہلے اُس نوں قوم یہوداں والی تاں اک فرشتہ شکل عزیروں دیسی آن وکھالی

اوہ جانن رب ساڈا آیا سانوں آن چھڑاوے پکڑ فرشتہ ترت انہانوں دوزخ وچ دُگاوے

اینویں قوم نصاریٰ اُس دن عیسیٰ رب بتاوے تاں بنکے شکل عیسیٰ دی جلدی اک فرشتہ آوے

ڈاہڈی تنگ پیاسوں اُس دن قوم نصاریٰ جاوے کہے فرشتہ چلو تسانوں پانی دنا جاوے

دوڑ بھجن اوہ جانن ساڈے رب قضیئے کٹے پکڑ فرشتہ سبھناں تائیں دوزخ وچ سٹے

پھر شیطان بناون شکلاں جیوں جنت ستارے
اپنیاں اپنیاں معبوداں نوں مشرک دوڑن سارے

جا کر سن فریاد انہاں نوں شکل کھلو ساڈی
اسیں تساڈوں آئے ٹلے کرکے آس تساڈی

پانی جھب پلاؤ اساں نوں کرکے مہر عطائی
کنوں پیاس اساڈی اج ہن جان لباں تے آئی

تا دوروں چمک اگے دی تکن جیونکر شور دسیوے
پانی جھلوبے دوڑن سارے مت پانی اوہ دیوے

اگوں اوہ النبے ہوسن آتش سخت قہاری
چھک لیجاون اہل دوزخ دی قوم جو ہوسی ساری

اک ہور النبا گردن وانگوں دوزخ وچوں اگے
جیوں پکھیرو دانے چگن تویں کفاراں نوں چگے

کافر مشرک دوزخ وچوں جو باہر رہ جاون
ملک انہاں نوں پکڑن اگے دوزخ وچ وگاون

سر دیوالوں پھڑن کسے نوں ٹنگوں پکڑ دھرین
متھیوں پکڑ کسے نوں سٹن پئے عذابیں جیکن

اکناں تائیں منہ دے پرنے چھک گھسیٹن بھائی
الٹا کرکے دوزخ سٹن جیسی واہ نہ کوئی

یا رب آتش دوزخ دی تھیں سانوں بخش پناہ
سنے پڈیر تمامی مومن رکھیں وچ نگاہاں

بیان درجات عالیشان مومنان در محشر و فرقہ فرقہ ایستادن ایشاں و تفصیل اقوام عاصیان

اہل ایماناں نوں وچ محشر ملسن درجے بھاری
اپنیاں اپنیاں عملاں مع جب عزت پاون ساری

جو حب عداوت اللہ کارن دنیا وچ رکھیسن
سبھے پاسے عرش دے او سدا نوری منبر بیٹھسن

حضرت کہیا بعضے مومن ایسی فضلوں تھیسن
جو مرسل اتے شہید بھی سدا رشک انہاندی کرسن

یاراں پچھیا کون ہوسن اوہ ایسے شان جہانے
حضرت کہیا آپس وچ جو بعد یاری لاندے

جے نال کسے دے ویر کرن تا اوہ بھی اللہ کارن
دنیا نال پیار نہ رکھن ایویں عمر گذارن

جو ہر کم وچ توکل کردے تکیہ غیر نہ دھردے
روز قیامت لکھ انہاندے چمکن وانگ بدر دے

جو دیہاں روزے رکھن راتیں کرن شب بیداری
باہجھ حساب بہشت انہاں نوں بھیجے اللہ باری

بھی صابر شاکر ذاکر جاون جنت باہجھ حسابوں
اشرف الناس خطاب انہاں نوں ملسی خاص جنابوں

جو عابد کرن عبادت رب دی ہر دم باہجھ ریاؤں
رنگا رنگ انہاندیاں ملن درجے خداؤں

ہر اک نوں علیحدہ کرکے صفاں بنا کھلوسن
غازی اتے نمازی وکھرے سخی علیحدہ ہوسن

خوش خلقاں تے حلیماں تائیں ہوسی وکھ نشانی
تے کنوں شہیداں آوسی وکھرے خوشبوئی من بھانی

سچے وکھ کھلوتے ہوسن جھوٹھ نہ جہاں بولے
جو للہ خدمت کرن فقیراں وکھ انہاں دے ٹولے

جو حق بیان کریندے واعظ للہ وعظ سناون
پاس عرش دے جاہ جلالوں منبر نوری پاون

جت رضا الٰہی جگوچہ جو کوئی علم پڑھاوے
داہڑی سوہنی شکل بنا کے علم او نہاندا آوے

جو جاہل عام حیاتی اندر جنہاں علم نہ پایا
کر کے وکھ اُنہاندا فرقہ محشر وچہ کھلوایا

اینویں حد اکھلوسن اوسدن ٹولے اوگنہاراں
زانی اتے شرابی وکھرے ٹولے بدکرداراں

جو ظالم ظلم کماون جگوچہ رہزن ہور لٹیرے
حُدا کھلوون خوتی سارے چور انڈے وکھ ڈیرے

رشوت خوار بیاجی وکھرے اوسدن ہوسن علیحدہ
تے وکھ کھلارے جاسن جیہڑے پورا کرن نہ وعدہ

عاقل وا وکھ ٹولہ ہوسی تارک وکھ نمازاں
جو مال زکوٰۃ نہ دیون وکھرے ٹولے جوئے بازاں

خائن وکھ کھلوتے ہوسن جنہاں خیانت کیتی
تے وکھرا ٹولا نہاندا ہوسی جو کردے بدنیتی

اینویں کئی ہزاراں ٹولے ہوسن رنگو رنگاں
میں للہ چنگے ٹول کھلواں اسدن ایہ رب کولوں منگاں

عَنْ اَبِیْ سَعِیْدٍ عَنِ النَّبِیِّ اِنَّہٗ قَالَ لِکُلِّ غَادِرٍ لِوَاءٌ عِنْدَ دُبُرِہٖ یَوْمَ الْقِیٰمَۃِ (رواہ مسلم)

ابو سعید روایت کیتی پاک نبی فرماوے
ٹھگبازا نہوں مقعد اُتے جھنڈا گڈیا جاوے

جھنڈیاں نال پچھاتا جاسی اوہ بندہ مکاری
ساری خلقت اندر اوسنوں ہوسی ڈاڈھی خواری

جو بنکے پیر ٹھگاون لوکاں لاون کالی بانے
تا جو خلقت پیا ڈیہتا ئیں ولی خدا دا جانے

ٹھگن کارن مکر بناون لوک کرن پابوسی
تو نبٹر گدڑ شیر ہوجاون ایہ گل کدے نہ ہوسی

ایہ نال فریباں ٹھکدے پھرتے دنیا آن اُجاڑی
تے دس دس مسئلے اُلٹ قرآنوں خلقت بہت وگاڑی

بھی پیر مریداں اگے مارن لاف گزاف ہزاراں
جو ایہیں مریداں تائیں اپنے جھنڈے ہیٹھ کھلاراں

اپنے جوگ نہ طاقت رکھن لوکاں کردے سایاں
مردے بے ایمان تے قبراں اُچیاں گنج بنایاں

ایہ اوس جھنڈا پیدا دنیا اندر مان تے چا ور کردے
جو حضرت کہیا ہر اک ٹھگ نوں ہوسی پاس فریردے

مومن سبہ اعوذ پکارن اُس جھنڈے ولے اہوں
پاک نبیدا جھنڈا اسانوں لبسی پاک الٰہوں

ایہ سارے پیر جو شرع مخالف ہوسن حال فریلاں
تے اہل شریعت ہوسن اُسدن صاحب شان جلیلاں

ظاہر شدن شوق بے کیف باریتعالٰی و بسجدہ در آمدن اہل ایماناں و محروم ماندن منافقاں از اں سجدہ و رواں شدن مخلوقات سوئے صراط و حاصل شدن مر مومناں را زوے بہرہ ماندن منافقاں ہم جبات حاصل شدن

جاں دوزخ وچہ وگلے جاون کافر مشرک سارے
تا پچھے رہسن محشر دے وچہ مومن ربدے پیارے

پچھسی رب او نہاندے کولوں تسیں نہ گئے کیوں اگے
سارے لوک روانہ ہوئے ونج ٹکانے لگے

مومن کہسن انہانوں اپنے بے معبود سدائے
رب کہے معبود تساڈا تساں پچھاتا ہویا
جے اوہ سامنے ہووے ساڈے جاں آل اس تائیں
تاں پھر ظاہر کرے الٰہی بے مانند تجلّے
ننگی ہووے ساق ربانی شعلہ نور جنابی
لکڑی وانگوں آکڑ جاون اہل نفاق نکارے
کنڈی منکے سخت ہو جاون اُٹھن نہ ول اٹھاہاں
اوہناں دنیا وچہ نہ سجدہ کیتا ہرگز پیش الٰہی
ہُن کیونکر اوہ ساجد ہوون وچہ جناب الٰہی
جو مومن پڑھن نماز نہ ہرگز دُنیا وچہ نکارے
پھر ہوسی حکم فرشتیاں تائیں دوزخ جھب لیاؤ
تے پلصراط اوس دوزخ اُپر سدھی چھک کھلارو
پھر طرف بہشتاں پنیاں اپنے نال رلاون
کل پیغمبر امتاں اپنیاں اپنے نال رلاون
ہک دھندوکار ہنیرا ڈاہڈا رستے اندر آوے
تے جسدے ہتھ وچہ ہوسی ناہیں اوہ مشعل نورانی
اہل ایماناں فرقو فرقی ملسن نور مشالاں
اکناں نوں دو مشعلاں ملسن اک پچھے اک اگے
اکناں نور انگوٹھے روشن بہت کرے رشنائی
جو بہت ضعیف انگوٹھوں اوہ بھی ہاون کجھ چمکار
اہل نفاقاں نور نہ کوئی وچہ انہیرے ورسن
کہسن سدا اوہناں دیتا ئیں رناں مرد تمامی
مومن آکھن جانن ساڈا نفع نہ تساں پہنچائے
اہل نفاق نہ سمجھن ایہ گل اصلی بھیت نہ پاون
اگوں رستہ ملے نہ اُنہاں جاں اوہ پرت ڈھونڈیندے

ساتوں بھی معبود اساڈا جد آوے لیجائے
آکھن کدیں نہ ڈٹھا ایپر دل تھیں جاناہویا
چھپا رہے نہ ساڈے کولوں اللہ واحد سائیں
مومن لوکاں دُنیا اُتے جیونکر منیا اللہ
توہیں رب اساڈا کہکے سجدہ کرن شتابی
رہیا سن محروم منافق اس سجدے تھیں سارے
کل منافق کنڈیں پرنے ڈنگ ڈگ پون پچھاہاں
کدی نہ سیس جھکایا رب نوں دل وچہ آکڑ آہی
اوہا آکڑ دنیا والی پیش اوہناں دے آئی
اوہ بھی وانگ منافقاں اُس دن آکڑ جاون سارے
محشر اتے بہشت وچالے اسنوں آن ٹکاؤ
اوہ والوں بہت باریک ہو وسگی تیز ہوسی تلوارو
تے اہل نفاقاں سنگھ کوئی ڈگدے ڈھہندے جاون
تے اہل نفاقاں سنگھ کوئی ڈگدے ڈھہندے جاون
جسدے کول مشال نورانی وگدا وہندا جاوے
انھیاں وانگوں پھرے ہمیشہ راہ نہ لبھے جاتی
بھی فرقو فرقی جانن ہوسی موجب نیک اعمالاں
اکناں تائیں ہو کافی رستہ پُر پڑ وگے
ایہ ہلوین درجے والے مومن مشعل ملے نہ کائی
وانگ ٹٹانے نور انہاندا اہل پل گھتیاں مارے
جانن ویکھ مسلماناں دا قدم اگیرے دھرن
ساتوں بھی کجھ جانن بخشو بنو اساڈے حامی
جاہو پرت لیاؤ اوتھوں جتھوں اسیں لیائے
جانن گتے ونڈیدا ہوسی دور پچھاں اجاون
وچہ انہیرے انھیاں وانگوں ٹکراں پھرن مریندے

کہن چلیئے پھیر اونہانوں ٹال گئے اوہ سانوں
اُسٹوں ہک دروازہ ہوسی مومن لنگھ سدھاون
اوس کندھ ہول اندر رحمت ربدی باہر قہر الٰہی
سانوں بھی کجھ چلو بھائی باہر چھوڑ نہ جاؤ
دُنیا وچہ رہے اکٹھے رل کے عمر لنگھائی
دیہن جواب اُنہاں نوں تائیں اہل ایمان سوہاوے
چرہیں عبادت رب سچیدی خالص رہے کماندے
ظاہر تسیں اساڈے دوست بن دیناں زباناں
مویاں تورڑی دل اپنے تھیں کفر نہ تساں ہٹایا
ساڈی عمراں دنیا اندر کیہے جنہاں ندے لگے
ایتھے اج فریاد تساڈی سُنی نہ جاوے کوئی
ویکھو اوہ الٹے آتش بنے تساڈے کارن
باہجوں صدق دلیدے ایتھے کوئی چیز نہ تردی
ناں مخلوق اگ الٹے دوزخ اہل نفاقاں بھڑسن
چنگا نور انہانوں ملیا منگن کارن آئے
جو کالی راتیں مومن مسجد طلب جماعت جاوے
جو نیکو کار نابینا مومن نور ملے اُس تائیں
جو پڑھدے سورۃ کہف ہمیشہ روز جمعہ دے بھائی
جو مومن تائیں دنیا اندر سختی کنوں بچاوے
کرے پذیر دعائیں ہاں رب سبھے فیقاں تینوں

اگے اک دیوار کھلوتی آوے نظر اونہانوں
تے کل منافق رہسن پچھے رستہ مول نہ پاون
اہل نفاق کرن فریاداں آئی پیش تباہی
اسیں تساڈے سنگی آہے کجھ تے ترس کماؤ
ہن اوکھے ویلے پکڑو ناہیں کرو مزاحاں بھائی
جو بیشک اساں تساں نے اوتھے چنگے دن گذارے
تے تساں خدا دے حکم نہ منے جیونکر منے جاندے
تے باطن دے وچہ نال کفاراں رکھیا تساں یرانہ
کیا ہویا جو نال زباناں کلمہ ہے پڑھ الایا
رد ہو وہن کو کو سارے ونجہ اوتہلدے اگے
جا کر رہو سنگ انہاں دے دوزخ ملسی ڈھوئی
ایہ گل سُنکے سب منافق آہیں ڈھائیں مارن
پھوکی بڑ بڑ دنیا والی اس جا کاٹ نہ کردی
ستویں دھرتی تھلے دوزخ کھچ انہانوں ٹھرسن
لگے جالوں دگڑے الٹے دوزخ دھک دگائے
اوہ بھی اوس انھیرے اندر نوری مشعل پاوے
جو کرن جہاد کفاراں نال رن ملن نور جزائیں
بھی صابر لوکاں ملسی اُسدن مشعل دی روشنائی
جو کلمہ پڑھے بازاروں لنگھدا مشعل نوری پاوے
نوری مشعل اوس جاگہ وچہ کریں عنایت مینوں

رسیدن مخلوقات بکرانہ جہنم و صفت پلصراط و گذشتن مومن از پلصراط بسلامتی و تعجیل و بجہنم افتادن منافقان

کٹ منافقت ایماں والی کر کر بیٹھے بھلے
کھلا نہ جاسی کھول کسے تھیں تک و تو خدیاں لاہاں

اُپر کنارے دوزخ والے جا اپڑن گے سارے
ویکھ پچھاواں ہٹن سارے خلقت وچہ ترفاٹاں

کل پیغمبر ہیبت کولوں نفسی نفسی کہسن
پھر پل دے اتوں لنگھن کارن خلقت جمع کیجیوے
ترتن ہزار برس دا رستہ اوہ پل ہوسی بھائی
تے اک ہزار برس دا رستہ پورا ایدھر اہو سی
چک لیاون خلقت تائیں اس پل دے منہ اگے
ساری خلقت نوں اسویلے حکم سنایا جاوے
نا اکھیں میٹ کھلووے ہر کوئی ہوی جگ گندیاں
اس تھیں پچھے لنگھسن سارے اہل البیت پیارے
بعضے مومن بجلی وانگوں پل تھیں ترکھے جاون
بعضے ڈنگ کھیرو بعضے وانگ شتر سواراں
بعضے تیز پیادیاں وانگوں جاون تیر کمالاں
بعضے اڑ جاون اپر ہولی ہولی آوسن
جو لبہ کم کرے مسکیناں اسدا قدم نہ ڈولے
جو دلوں بچاوں راضی ہوکے منے حکم الٰہی
جو دنیا وچہ قربانی دیون بیل دنبے اٹھ بکری
جیوں جیوں کثرت نال کسے نے خالص عمل کمائے
تے جیہڑے لنگھسن بجلی وانگوں یا مانند ہوائی
جو دنیا اندر رب سانوں وعدہ سی فرمایا
اوس پل توں لنگھسی سارے جدوں بہشتیں جاسو
ہوسی حکم جو لنگھے تسیں اوسے پل دی راہوں
بعضیاں تائیں دوزخ کہسی جلی پل تے ہن بھائی
دو تن چھوٹے بال جہناں دے دنیا اندر مردے
جو مومن کسے مومن تائیں کافر کنوں چھوڑاوے
بعضے کہن حساب خلائق الحشر وچہ رب کرسی
اوس حساب موافق بندے پل تھیں پار سدھاون

پر سرور عالم ختم نبیاں امت دا غم کھاسن
کر واکٹھا لوکاں تائیں حکم فرشتیاں تھیوے
اک ہزار چڑھائی اوسدی اک ہزار لہائی
اس پل اتوں تلکیا جیہڑا اوچہ جہنم پوسی
فاطمہ بنت رسول اللہ دی پہلوں لنگھن لگے
کل لوکائی اکھیں میٹے بی بی پار سدھاوے
گوشہ جگر رسول اللہ دے گذر چلے تھیں کیتا
پھر لنگھن اپنیاں عملاں مع جب مومن رب دے پیارے
بعضے تیز ہوائے وانگوں لنگھ مراداں پاون
بعضے گھوڑیاں وانگوں دوڑن لنگھن بنہ قطاراں
بعضے جیوں رفتار سیانی چلن سوہنیاں چالاں
تے بے ایمان منافق جیہڑے دوزخ ڈگ ڈگ پوسن
بھی صحیح سنتا جان بہشتیں اہل سنت دے ٹولے
اوہ اپنویں لنگھسی جیوں اس تے تیز سواری آہی
اوہ بنے سواری پل دے اتے دیدن والیاں کھری
تیوں تیوں پل زیادہ اسنوں چوڑی ہوندی جائے
اوہ آپس وچہ بہشتاں اندر دوزخ اکھیسن بھائی
ہیں دوزخ تے پک پل بنائی نام صراط ٹکایا
اوہ پل اساں نوں ٹھاٹھا شاید لنگھے ہوندے پاسو
پر دوزخ سرد ہویا اس ویلے پتہ نہ لگا تائیں
لنگھ تساں بزرگا میری آتش تدھ بجھائی
اوہ مومن بھی پل صراطوں لنگھن خوشیاں کردے
اوہ نال اسانی لنگھ صراطوں وچہ بہشتاں جاوے
تے بعضے آکھن پلڑے اتے ہر کوئی نیکیاں بھرسی
بھی پلڑے اوپر ترازو مومن عمل تولائے جاون

پختہ دامن پکڑ پڑھ یارا پاک نبی سرور دا | انشاءاللہ پلصراطوں لنگھیں خوشیاں کردا

بیان ہفت عقاب پلصراط وتفصیل حساب ہر ہر عقبہ ووزن شدن اعمال نیک وبد خلائق وموجبات گرانی پلۂ نیکی

راوی کہیا پل اُتے ست منازل ہوسن | ہر منزل تے بیٹھا ہوسی ہر جا لوک کھلوسن
وکھو وکھ سوال ہووݨگے ہر منزل انسانوں | پہلی منزل اندر جاکے ہوسی پچھ ایمانوں
دوجی وچہ اعمال پچھیسن جو وچہ عمر کمائے | تریجی وچہ نماز نے چوتھی روزہ پچھیا جائے
پنجویں حق حقوق پچھیون چھیویں مال زکوتاں | تے ستویں اندر پچھیاں جاون حج کردیاں باتاں
جسدی ہر شے پوری ہوئی صاف حساب وکھایا | ملیا سارٹیفکٹ شتابی بھج بہشتیں آیا
تے جسدا الکھیا گند اٹکایا جس گھاٹی بد ابھائی | اوہ اوسے گھاٹی اندر ڈگا جگہ جہنم پائی
جو پہلی گھاٹی ڈگا عاجز رلیا مندے ٹولے | ابدی دوزخ اسے کارن قید عمر دی بولے
تے دوجی تریجی چوتھی پنجویں چھیویں ستویں تائیں | جو کوئی ڈگسی قدر گناہاں نکلی بھوگ سزائیں
ایہ ستے منزل جگ بھلے وڈے فراخ سنیندے | وچہ انہاں دے ترکر ہوسن جتنے عمل تے لیندے
بعضے آکھن ہک ترازو بعضے بہت بتاون | جیونکر وچہ کلام اللہ دے آپ خدا فرماون
اوہ میزان ترکر پکا ڈاڈھا عدل نتارے | ہر تولیدا اترکر وکھرا اک بھی وکھ پیارے
یا ہر بندیاں اک تے ترکر وکھو وکھرا جاپے | واللہ اعلم رب نوں معلم ویکھ لوانگے آپے
نیکی بدی انہاں دے اندر تولی جاسی بھائی | سجے چھابے نیکی چڑھسی کھبے وچہ برائی

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَالْوَزْنُ یَوْمَئِذِنِ الْحَقُّ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِیْنُہٗ فَاُولٰٓئِکَ ہُمُ الْمُفْلِحُوْنَ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِیْنُہٗ فَاُولٰٓئِکَ الَّذِیْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَہُمْ فِیْ جَہَنَّمَ خٰلِدُوْنَ

نیکیاں والا پلہ جسدا ہو جاوے گا بھارا | وچہ بہشتاں جاوے پاوے دوزخ تھیں چھٹکارا
تے جسدا پلہ بدیاں والا اسدن بھارا ہوسی | اوہ بہشت ذلیل خوار ہوویگا سدا جہنم رہسی
تے جسدی ہکو جتنی ہوسی نیکی تے برائی | اوہ جنت دے وچہ جاوے پلے دوزخ کنوں رہائی
جس بندیاں بدیاں نالوں ہک نیکی گھٹ ہوسی | اوہ جنے کھنے تھیں منگن چڑھسی حکم حضوروں ہوسی
جے اوہ نیکی ڈھونڈھ لیاوے تاں چھٹکارا پاوے | نہیں تاں اُس گناہ دا بدلہ دوزخ ڈالیا جاوے
اوہ منگدا پھرسی یاراں تھیں ہک نیکی بخشو کوئی | ایپر کوئی نہ دیسی اوسنوں نیکی مشکل ہوئی

کر کر منتاں کل ساکاندیاں منہ عاجز دا سکے
پے لے ترلے اوڑک عاجز آس امید ہٹاوے
تا پھر ہور ملے اک اسنوں بندہ اوگنہارا
اُسدے اگے حالت اپنی کل بیان کریندا
اُس نیکی دے گھٹن بدلے دوزخ ملدا مینوں
میں ساری عمراں اندر ہکو اوہا نیکی کھٹی
کر کر ظلم ہمیشہ میں نے حق خدا دے کھنے
لیجا توں ایہ نیکی میری کم نہ اٹکے تیرا
دوہاں نوں رب بخشے فضلوں جنت وچہ ٹکانا
بھی عملاں والے دفتر اُسدن تولے جاسن سارے
وچہ عبادت رب سچیدی جو شے خرچی جاوے
جیونکر چمڑا گوشت لہو قربانی دا گوہا
بھی غسل وضو دا پانی تولن تالے خون شہیداں
جیوں جیوں مومن سچے دل تھیں خالص عمل کماون
اک مومن دے لئے ہوسن دفتر بدیاں والے
یہ اک دفتر اونہاں وچوں اتنا لمباں آوے
بیان حسنہ دفاترہ اپنے دل وچہ ڈاہدا ڈرسی
وبیحساب ہے چھٹی اسدی حاضر لگ لیاون
آورن الیسہ بندہ دفتر ایہ طومار بلائیں
اگے پچھے دوزخ لائق سایاں
بہ شکل زرال من تے زور نہیں کوئی میرا
رحمت رب سچیدی ہوچھی دفتر انہاں نوں لیوے
بعضیاں تائیں کول اُٹھے راضی حکم کرے رب باری
پڑھسے نامہ عملاں الٹے ایہ جو لکھے دو لوئیں
نیکیاں والا کاغذ رسول اللہ نے ایہ فرمایا یارا

سارے خویش بیزار ہو جاسن کوئی نہ دیسن اُگے
نیکی کوئی نہ دیندا مینوں جاں جہنم آوے
ہکو نیکی ساری عمراں جس کمائی یارا
ہکو نیکی گھٹ گئی میری منگیاں کوئی نہ دیندا
اوہ کہسی ہک نیکی میری اوہ بخشی میں تینوں
پر اوہ بھی بخشی تینوں ہیں جو ہے تیری گھٹی
اگے پچھے دوزخ مینوں لکھیا چارے بنے
جو ہوسی سو ڈٹھا جاسی اللہ حافظ میرا
بخشش سندا رتبہ وڈا اندر دوہاں جہاناں
بدیاں والے ہولے ہوسن نیکیاں والے بھارے
اوپر ترازو سب کجھ اُسدا تولن اندر آوے
موتر بھاویں جو شے نکلے تولی جاسی اوہا
بھی ذکر ثنائیں تولیاں جاون تسبیحاں تحمیداں
تیوں تیوں اُپر ترازو اُسدن بھار زیادہ پاون
سو وچوں اک گھٹ ہو ویگا گنکے جدوں نکالے
جتنے تائیں نظر بندیدی تکیاں ہویاں جاوے
حاضر کر ہو دوجا دفتر حکم الٰہی کرسی
جیوں کوئی پرزہ چھوٹا جیہا اسنوں کول لیاون
ایہ چھٹی تول کے یا رب ٹھٹھے نہ کروائیں
فضل کریں نا تھڑنہ تینوں توں لائق وڈیائیاں
حکم ہووسے ہیں ظالم ناہاں عدل کریساں تیرا
دفتر سارے ہولے رہسن چھٹی بھاری تھیوے
ایہ برکت کلمہ طیبدی جو پڑھیا مردے واری
نیکیاں والا پلہ اُسدن بھر دیوینگے اونیں
حسن خلق ہے وچہ میزاناں ہر شے نالوں بھارا

لَآ اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ دا درجہ وڈا حسابوں
جو اوپر موویاں صبر کریندے جزع فزع نہ کردا

اللہ اکبر بہت کریسی نیکی پلّہ بھارا
بہتا پڑھن درود نبیؐ تے باعث بھار نکویاں

جو دینی علم پڑھاون والے اجر نہایت پاون
اوہ نیکیاں نال پلّے چڑھسن لے دے فضل کماون

عمل اللہ کفاراں اتے منافقاں ہرگز بھار نہ کوئی
پھر مجھ دا بھارا ہوسی عمل کفاراں ہوئے

ستیں جائیں پل دے اوپر عملاں لیکھا تھیسی
اول فرض نماز پوچھیسی پنجاں وقتاں والی

کامل کر کے ہر اک کنوں جیہڑے لوک گذارن
شکلاں بن کے کل نمازاں حاضر آن کھلوسن

زیور زینت ناک ہو گئے اوہناں نمازاں تائیں
جو سستی نال نماز گذارن باہجھ اداب نیازاں

جے فرضاں وچہ قصور ہویا تاں نفل کریسن شامل
پھر بعد نمازوں روزہ پچھن ذکر دعائیں نالے

جو خالص نیت نال کمائے ثابت شکل وکھاون
پھر دوجی وچہ عبادت مالی پچھن مالک ربانی

جو سچے صدقوں کرن اُنہانوں ملسن شان الاہوں
کل مرکب طاعت جیہڑی ترجی وچہ پچھیوے

جیونکر عمرہ حج مکے دا ہور جہاد لڑائی
چوتھی گھاٹی وچہ پچھیون حال دلاں دے سارے

دل وچہ شوق الٰہی آہا یا نیت بدکاری
کینہ حسد عداوت نالے خیر خواہی بدخواہی

پنجویں اندر قتل جراحت پچھیا جاسی بھائی
پڑھنے والیاں تائیں اسدن کرسی اوٹ عذابوں

بھی ہر صابر دا صبر قیامت نیکی پلّہ بھر دا
بھی کلمہ تمجید مبارک ایہنویں کرسنے بھارا

بھی کل سیاہیاں اہل علم دیاں وزن ترازو ہویاں
علم اوہناں دے روز قیامت بدل جنگے آون

بھی اجر نماز جماعت بھارا دھرتی امبر نالوں
کفر نوں آقوں سب اوہناندی نیکی ضائع ہوئی

تے بدی تمام جہانوں بھاری ثابت لکھی ہوئے
کل عبادت بدنی جیہڑی پہلی جگہ پوچھیسی

جو نال آرام خلوص دلے دے پڑھی ریاوں خالی
اوہ ہون قبول نمازاں نہیں تاں متھے اُپر مارن

جو پوریاں پڑھیاں بن اُنہاندے صحیح سلامت ہوسن
جو اول ویلے پڑھیاں ہوسن نال درود دعائیں

اوہ بھی تری شکل وکھاون ناقص کل نمازاں
ستر نفل جوڑیسن تاں اک فرض بنے گا کامل

ہر اک طاعت صورت بنکے زینت نفے آپے
تے کھوٹے عمل جو دنیا والے نالے وچہ بربادی

مال زکوٰۃ تے خیر خیراتاں
تے جو جو عمل وکھالے والا

اُولٰٓئِکَ ھُمْ فِیْ جَھَنَّمَ خٰلِدُوْنَ

جس دے اندر مالوا دے دوزخ تھیں چھٹکارا
جے آہا فرض اداہو ویگا سب جہنم رہسی

چنگی مندی نیوے پلے دوزخ کنوں رہائی
نیک خصال اخلاق چڑھسی حکم حضور دوں ہوسی

بخل سخاوت تے دوزخ ڈالیا جاوے
جو ناحق خون کیتوں نیکی مشکل ہوئی

چھیویں گھاٹی مالاں بابت لیکھا کیتا جاوے
ستویں اندر حق بندیدے ماپیو تے ہمسایاں
بھی حق غلاماں داتے نالے جو سر دار اُنہاں ندے
ہر گھاٹی دا لیکھا کرکے کاغذ دو بناون
پھر حساب گھلیندے اسنوں جتھے گھٹنا ہووے
جے ساریاں جائیں کجھ نہ گھٹے بھیج بہشتیں وڈھوا
جس پر فضل الٰہی ہووے اُسنوں کوئی نہ ہوڑے
ہکناں تائیں اجر اعمالاں ملسن دو دو واراں
ہکناندے کم آون اُسدن عمل بیگانے بھائی
یا علم پڑھایا دُنیا اندر مومن بھایاں تائیں
یا چنگی تصنیف کسے نے دنیا دے وچہ لکھی
جاں جاں نیک نصیحت اُسدی جگ وچہ رہسی جاری
جو جو اوس کتاب اوہدی نوں پڑھکے عمل کماون
ہے امید پذیر فقیرا جیکر رہنوں بھاناں
جو علم پڑھے تے اگوں لوکاں پھیر پڑھاوے
اجر نہ گھٹے دوہاں برابر آوے
بیان حساب کوں اُجا کوئی نہ بولے
و بیحساب و

جو زوری کسے چوری لیاوے یا کوئی دغا کماوے
بھی استاداں عورت خصماں خویشاں اپنیاں جایاں
بھی مسلم بھایاں حق تمامی اسو چہ پچھے جاندے
ہک گھاٹی ہک واہدے والا پھر میزان لگاون
جے لیکھا پاک ہووے تاں خوشیاں نہیں تا بیٹھا رووے
تے جس منزل دا لیکھا گھٹے رہے اتھائیں سڑدا
لیکھا کیتیاں کوئی نہ چھٹے جے اوہ آپنے چھوڑے
اکناں پر دھو جاون اگے بے پرواہ دیاں گلاں
جس ہور کسے نوں نیکی دسی آپ نہ مول کمائی
یا چنگے کم دی کرے دلالت ملسی اجر تداہیں
ملسی اجر مصنّف تائیں جس جس نیکی سکھی
تاں تاں تیک لکھیندی رہسی سدی نیکو کاری
پورے اجر اُنہاں ندے جتنے اوسنوں بھی ہتھ آون
ایسے عملوں تیرے اُپر ہوسی فضل رباناں
اتنا اجر ملے کوئی جتنا اگوں عمل کماوے
جو نیکی دے وچہ رضی ہووے اوہ بھی نیکی پاوے
یا رب سلّم سلّم کہسن پیغمبر اندے ٹولے

...ندگان ازیکدیگر و تبدیل شدن بدیہائے تائبین بہ
آوردن ایثار ... شریف اُولٰئِکَ یُبَدِّلُ اللّٰهُ سَیِّاٰتِہِمْ حَسَنٰتٍ

رحمت رب سچیدی ہووے کماوے
بعضیاں تائیں کول اپنے سددے رب کریسی
پڑھے نامہ عملاں والا اس نکویاں
نیکیاں نوں کاغذ اپنا پاوے
بھے دیوے

روز قیامت وچہ اُنہاں دے عدل کمایا جاوے
ظالم کولوں نیکیاں لیکے مظلوماں نوں دیسی
تا اتنیاں بدیاں مظلوماں دیاں ظالم ذمے ہویاں
تے مظلوماں نقل ظلم موافق بھار ہٹایا جاوے
ہک اٹھائی بدے اوتھے ست سو نیکی پاوے

حق حقوقاں بدلے اوّل نفل دیوائے جاون
ایہہ ہک ایمان کسیدا مول نہ دتا جاوے
جو اپنا حق کسے نوں بخشن اندر دوہاں جہاناں
جس بلا بنبدے نے دیون نیت قرضہ کجھ اٹھایا
اوسدے تائیں پکڑ لیاون محشر وچہ قرضائیں
رب جیسی دنیا اندر کیوں تدھ حق دبایا
رہیا کوسا حق اونہاندا نیت ایسی ناہی
وسی اس نہ رکھیا ہرگز حق تساڈے تائیں
حکم کرے رب اوتوں تکو کرسن نظر اوتاہاں
رب کہسی جو لینا چاہے ویچاں ہیں اس تائیں
حکم ہووے میں مستاں دیساں قیمت تھوڑی بادل
قیمت اسدی اتنی جتنا اس تے حق تساڈا
سارے کہسن بخشیا اساں حق اپنا اس تائیں
جے لینے والا کافر آہا جنت مول نہ جاوے
بدیاں بھار چوائے جاسن دیون والیاں تائیں
ہکدن حضرت یاراں کولوں ایہہ گل پچھی بھائی
مال اسباب نقدی ہووے جسدے پاس نہ فرہ
جس ساری عمر نمازاں روزے نیکیاں بہت کمایاں
کوئی آکھے اس ہتھوں موہیا میرا مال دبایا
کوئی آکھے اس دنیا اندر میری چوری کیتی
کوئی آکھے جو اس اساڈا خون بہایا ہویا
حکم کرے رب نیکیاں اسدیاں ونڈ دیہو حقداراں
چھک لیجاون پہلے پہلے نیکیاں اسدیاں سبھے
حکم ہوسی جو بدیاں اپنیاں منتھے اسدے مارو
اسدے تائیں مفلس آکھن پاک نبی فرمایا

جیکر نفل نہ پورے ہوون تا پھر فرض ملاون
بھی قلبی طاعت بدلے حقاں مول نہ دیوائے
اوہ بہت زیادہ حق اپنے تھیں پاون فضل ربانا
ایہہ ادا کرن دا اس نے ویل نہ ہرگز پایا
اس حق اساڈا دینا یارب سانوں حق دوائیں
کہسی یارب ہیں بیدوسا دیون ویل نہ پایا
تا پھر سد قرضاںاں تائیں کہسی پاک الٰہی
اوہ آکھن جو حق اساڈا اسی بھی چھوڑاں ناہیں
آسی نظر اونہاں دیتائیں جنت عالی جاہاں
کہسی اتنی قیمت یارب کول اساڈے ناہیں
عرض کرن کی قیمت تا پھر کہسی رب سچاواں
جے اوہ حق اسنوں بخشو تا ایہہ جنت لو اساڈا
قرضاںاں مقرفضاں سبھنی ملن بہشتی جائیں
تے نہ اوہ حق اپنے دے بدلے نیکیاں اسدیاں پاوے
جے فضل کرے رب بخشے ہوسن نہیں تاں ملن سزائیں
جو مفلس تائیں جانو تسیں یاراں بات الٰہی
نبی کہیا اوہ مفلس ناہیں مفلس امتے وچہ برائی
پر روز قیامت پھڑیا آکے حق

فاولئک هم

کوئی آکھے اس میرے تائیں

فی جہنم خلدون

کوئی آکھے اس کیتی آہی دوزخ تھیں چھٹکارا
کوئی آکھے اس ساڈے ادا ہو ویگا سدا جہنم رہسی
جیوں اوہ رہنی ہو وے پلٹے دوزخ کنوں رہائی
پچھلیاں بدلے دیون کارا جے ٹھسی حکم حقوداں ہوسی
نیکیاں بدیاں ستو دوزخ تے دوزخ ڈالیا جاوے
جس کیتا کتر با اپنی نوں نیکی مشکل ہوئی

حضرت عائشہ کنوں روایت کرے رسول تعالیٰ
پہلا قسم جو اُسدا اپر کدی نہ بخشش آئی
دوجا قسم نبی فرمایا حق حقوق انساناں
تریجا قسم جو حق خدا دے بندیاں اُپر سارے
ایہ سارے حق حقوق جو اُسدی مرضی وچہ خداوی
جو توبہ کرن گناہاں کولوں پھیر نہ نیڑے جاون
رب اوہناں نوں نیکیاں دیسی عوض اوہناں بُریایاں
ہک بندیوں روز قیامت حاضر کیتا جاوے
پھر حکم کرے جو عیب صغیرے اس تھیں کل مناؤ
جیوں جیوں کہن فرشتے اُسنوں ایہ تدہ عیب کمائے
ایہ عیب کبیرے لپے ظاہر کرے نہ ڈردا
پھر حکم کرے رب اس بندیوں بدلے اُس بُریائی
ایہ گل سنکے نال خوشی دے بندہ عرض الائے
عوض اُنہاں دے بھی کوئی نیکی مینوں بخشی جاوے
ایہ فضل تے انعام الٰہی جس چاہے تس دیوے
یارب تیریاں فضلاں اُپر آساں ساں لگایاں

تناں قسماں اوپر ایہی دفتر عملاں والا
جو اللہ نال شریک لیاوے شرک وڈی بُریائی
ایہ باجھ رضا اوہناں دی ہرگز نہیں بخشیا جانا
جیویں نمازاں روزے ایویں حج زکوٰۃ پیارے
چاہے پکڑے عملاں بدلے چاہے کرے آزادی
تے چنگے عمل نکویاں خالص اس تھیں بعد کماون
اوہ رحم کنندہ بخشش والا اسدیاں دھن کمایاں
تے دفتر بدیاں والے اُسدے اللہ پاک منگاوے
تے کل گناہ کبیرے جیہڑے اجے نہ یاد دیواؤ
کرے امناں عیب صغیرے سارے منداجاوے
جو شاید اوہ معلم نہ اوہناں کجیا رہسی پردہ
لے اج نیکیاں ساڈے کولوں ہویا فضل خدائی
عیب کبیرے ہور جو میرے اوہ کیوں تساں بھلائے
کل گناہ کبیرے اپنے خوشیوں کھول سناوے
جے عدل کرے تاں نال عدالت کوئی بہشت نہ لیوے
کرکے عدل بدیہہ بندیوں لئے لگے پٹن سایاں

بیان حساب یسیر و پرسش انعامات ہبنی و حواس خمسہ دریاست علم و قوت جوانی و بیحساب وندگان در جنت و تفصیل آنہا و مناقشہ تارکان صلوٰۃ و عذر آوردن ایشاں بدرگاہ باریتعالیٰ و تردید عذر ایشاں و آمدن دُنیا بشکل زال مکارہ بردن ہمراہ خود شائقین خود را بدوزخ ✣

رحمت ربّ جیہدی ہووے شامل حال جنہاندے
بعضیاں تائیں کول عرش دے اللہ پاک بلاوے
پڑھدے نامہ عملاں والا اپنی کل کمائی
نیکیاں تواں کاغذ اپنا سارا کھول سناوے

اوہ وچہ حساباں رہن سوکھالے کجھ تکلیف نہ پاندے
سب لوکاں تھیں پردہ کرکے اُسدے عیب چھپاوے
جو دُنیا اندر کیتی نیکی تے بُریائی
بُریائی عیدواری کرکے شرمیوں جیہڑے جاوے

دلوچہ خوف کریسی کہسی ہن ایتھے کی کرسان — نیکیاں تھاں تیں دھاؤگن میرے کتھوں لے بھرسان
حکم کرے رب جھگڑے ذرہ دس جو بُرا کیتوئی — ایہ خفیہ طور کلام اساڈی ہور نہ سُندا کوئی
تا پھر اپنے اوگن سارے کھول سناوے بندہ — حکم ہووے میں بخشیا تینوں جو تدہ کیتا مندا
پھر رخصت ہوندا کرے خدا نوں سجدہ شکر ادائی — لوکن پچھانن ایہ کوئی بندہ وڈا معزز بھائی
ایہو حساب یسیرا ایہہ ہے جو حضرت فرمایا — حضرت عائشہ پاک نبی نوں ہکدن سوال الایا
جو دس حسابؐ یسیرا تا پھر کہیا نبی سوہارے — جو عیب تمام چھپائے اللہ پھر تا بخشے سارے
اسنوں کہن حساب یسیر ارب دا فضل سوایا — ایہ سجدے پیکے منگدے حضرت کریں نصیب خدایا
جسنوں حساب یسیروں وچہ بہشتاں کھلے — دھن نصیبا نوالا بندہ اُسدے بخت سوتے
تے جسدے تائیں پکڑن لگے اللہ پاک الٰہی — کدیں خلاصی پاوے ناہیں خلقت کل گناہی
فضلاں باجہ نہ ہووِن اوتھے ہرگز پار اُتارے — پیر پیغمبر ولی خدا دے روندے گئے وچارے
ابوہریرہؓ کرے روایت پاک نبیؐ فرماوے — قرب عرش تھیں روز قیامت ہک آوازہ آوے
حکم کرے رب تساں میرے حق تمامی بھنے — اوہ میں سبنانوں بخشے بھی جو حکم نہ منے
پچھے حق لوکاندے جیہڑے لوکاں تھیں بخشاؤ — آپسدیو وچہ رضی ہو کے بھج بہشتیں جاؤ
پر ایہ حکم اونہانوں ہوسی جنہاں فضل ربانا — جو وچہ گناہاں پکڑے جکڑے انہاں جہنم جانا

۱؎ اِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ اُولٰٓئِكَ كَانَ مَسْئُوْلًا

پھر ہر اک چیز جو دنیا اندر رب عطا فرمائی — شکر گذاری ہر نعمت دی پچھی جاسی بھائی
جو کتھے کتھے خرچ کیتے تدہ ایہ نعمت ربانی — اکھیں کن تے ٹنگاں بازو ولدی دس کہانی
کس کس نال پرانہ رکھیا دلی محبت والا — تے نال زبانے کیتا کیہڑا خالص عمل نرالا
رکھن حب خدا دی لئی خدا دیاں لوکانوالی — ایہ شکریہ نعمت دلدا نئے پچھے اللہ والی
بھی روز قیامت اہل علم تھیں علم پچھایا جاوے — ایہ بھی وڈی نعمت جسنوں رب عطا فرماوے
جو کیہڑا مسئلہ ظاہر کیتا کیہڑا انساں چھپایا — تے کس کس مسئلے اوپر تساں پڑھکے عمل کمایا
بھی کوڈی کوڈی دولت ساری گنکے پچھن بھائی — جو کیونکر تساں کمائی آہی کتھے کتھے لائی
حضرت کہیا ترن چیزاں دا سوال نہ کیتا جاوے — اول اوہ خوراک بندیدی جو بھکھ تس ونجاوے
دوجا کپڑا جس ضرورت تے کج بدن دا بارا — تیجا اوہ مکان جو جس بن ہووے نہیں گذارا
حسب علاوت دا بھی اُسدن کرے سوال الٰہی — جو کس کس نال محبت تیری اتے عداوت آہی

یاس مجاہے یعنی دوجہ نیک جگہ دے کیتا یا وچہ بری جگہ دے ۱۲

جے ویر پیار خدا دے کارن رکھے بندہ کوئی
وقت حساباں سدیتائیں رحمت شامل ہوئی

جو دوست ربدے دشمن رکھے دشمن یاد رکھیندا
ایہ رحمت کولوں واجھیا ویسی صدمے ڈیرے لیندا

اَلْمَرْءُ مَعَ مَنْ اَحَبَّهٗ پاک نبی فرماوے
جسدا دوست ہووے کوئی نال اوسیدے جاوے

بھی سردار پوچھائے جاون نالے حاکم قاضی
جو عدل انصاف کریندے آہے اوتھے ہوسن راضی

جو کوئی مومن عیباں کولوں سچا تائب ہووے
نامے اُسدے اتوں اللہ عیب تمامی دھووے

کنڈا پڑے جے مومن تائیں وچ حدیثاں آوے
نیکی ہک لکھیو اُسدی بدی مٹائی جاوے

جتنا دکھ مصیبت ایتھے مومن جھلے کوئی
اتنا قدر گناہاں کولوں اُس نوں خفت ہوئی

حضرت کہیا ویکھا نگا میں ہر امت دے حالوں
امت میری بہتی ہوسی ساریاں امتاں نالوں

وچ حدیث مشکوٰۃ نبی دی ابو امامہ لیاوے
جو نال میرے ہے وعدہ ربدا پاک نبی فرماوے

جو ستر ہزار امت تیری ابندہ میں بخشیساں
باہجھ حساب کتاب جنہانوں جنت وچ بھیجیاں

عرض کیتی میں ہور زیادہ کر توں یا رب سائیں
حکم ہویا لے ستر واری ستر ہزاراں تائیں

پھر میں کیتی اللہ لگے خواہش ہور وی میری
رب فرمایا ستر ہزاراں ستر ہزاراں پھیری

نوے کروڑ تے چار ارب ایہ بندے نال حساباں
اتنی امت جنت جاسی باہجھ سوال جواباں

یاراں پچھیا کون ہوسن اوہ کیہڑے عمل کماسن
باہجھ حسابوں جیہڑے وسدے وچ بہشتاں جاسن

ماحضرت کہیا یاراں تائیں کئی ہوسن اوہ ٹولے
ہک شہید جو راہ اللہ وچ جان کریندے گھولے

بھی جیہڑے بیٹھے ہر حالت وچ صابر شاکر رہندے
جو شوق الٰہی والے راتیں جاگن ذاکر اٹھدے بہندے

ہور جو کرن تحمل یعنی وڈے سہارے والے
جو کوئی ظلم کرے سہہ جاون صابر ہر ہر حالے

جو نال فرزنداں لوکاں دوں پیار رکھیندے
دنیا نالوں دین پیارا کوشش دین کریندے

جو حج کرن دی نیت اپنے گھروں روانہ ہوئے
یا عمرے دی نیت آہی رستے اندر موئے

جو فجری اٹھ خدا دے لگے دلنوں حاضر کردے
جو دین الٰہی سکھن کارن ڈھونڈ علم وچ مردے

جو عورت اپنے خاوند سندی کرے نہ بے فرمانی
جس ماں پیو تائیں رنج نہ کیتا وچ اپنی زندگانی

جو دنیا نال پیار نہ رکھن خوف اللہ تھیں ڈردے
دنیا والیاں لذتاں تے جھے عمر نہ ضائع کردے

زینت تے زیبائش کارن کرن نہ سوہنے بانے
نہ دوہری قسم پوشاکاں رکھن کھان نہ دوہرے کھانے

انہاں صفتاں والیاں تائیں مول حساب نہ تھیوے
باہجھ حساب وہ نہاندیا تائیں جنت نعمت ڈھیوے

جو مومن وچ نمازاں روزیاں کدیں قصور نہ پاون
تے وچ مصیبت درد بلائیں ہر دم صبر کماون

ہر حالت وچہ اللہ اوپر راضی آون ہارے
پچھ پچھیں نہ ہوسی اسدن ایسیاں لوکاں تائیں
جنّت وڑدیاں تیک اُنہاں تھیں کوئی حساب نہ ہوسی
صابراں تائیں دوجے بندے تک تک ہسن رہندے
تن بندیاں نوں خوف نہ ہوسی وچہ میدان حشر دے
دوجے عالم خرچیاں جنہاں اپنا عقل تمامی
ترجے سخی جو ربدی راہ وچہ اپنا مال لگاون
جے خالص نیّت نال نہ کیتا جو انہاں عمل کمایا
ابوہریرہ کرے روایت پاک نبی فرماوے
اسدے کولوں تے پچھے اللہ حالت دنیا والی
پھر حکم کرے جو اس نعمت دا کیا تدھ شکر کمایا
رب کہے تدھ جان نہ دتی ہرگز خاطر میری
سگوں پورا ہویا دنیا اندر مقصد تیرے دلدا
منہ دے بھار گھسیٹ فرشتے اُسنوں دوزخ ڈالن
پھر عالم تائیں حاضر کرکے پچھے اللہ باری
مولوی صاحب بولن اگوں وچہ درگاہ الٰہی
بھی اوسے لُٹے عمل کیتیا تے لوکاں علم پڑھایا
چاہندا سائیں تیں وڈا عالم لوک سچھان تینوں
اُسنوں بھی پھر منہ دے پرنے لگ گھسیٹن بھائی
پھر ہک دوجی دولت والا سخی سدایا جاوے
تے پچھے کیا شکر یہ اس دا کیتا تدھ آدائی
نیکاں کماں اندر کیتی دولت خرچ خدایا
اپنا نام وداون کارن تدھ سخاوت کیتی
ہن کجھ اجر نہ ملدا تینوں جو منگیا تدھ پایا
عمل جیاس نال کسیدے بُریاں نیتاں والے

تے ہر شے اللہ طرفوں سمجھن شکر کوں رہن کنارے
دین دُنی دی بات اونہاں تھیں کوئی چھپیوے ناہیں
نیکی بدی تولاون دی نہ لوڑ اونہاں نوں ہوسی
کہسن ساتوں بھی وچہ دُنیا دُکھ قضیئے ہوندے
ہک شہید جو راہ اللہ وچہ جان صدقڑے کردے
انھیں کن زباناں ہر شے اندر راہ گرمی
ایہ آپ بچن بھی نال شفاعت خلقاں نوں بخشاون
تا سب تھیں نُہتی پکڑ اونہاں نوں ہیں پناہ خدایا
روز قیامت پہلوں اللہ ہک شہید بلاوے
یاد کراوے اسدے تائیں ہر اک نعمت عالی
اوہ آکھے ہیں راہ تیری وچہ دتی جان خدایا
سدن لوک بہادر مینوں ایہ خواہش ہسی تیری
سدیا گیوں بہادر اوتھے ہُن کجھ اجر نہ ملدا
پہلوں پہل بنے گا جلکے ایہ دوزخ دا بالن
نعمت میریدی تدھ کیا کجھ کیتی شکر گذاری
جو پڑھی کلام تیری ہیں یا رب جو تدھ بھیجی آہی
رب کہسی تدھ میری خاطر نہیں ایہ عمل کمایا
اوہ رتبہ تدھ پایا اوتھے ہیں کی دیواں تینوں
دوزخ وچہ وگاون جاکے ضائع گئی کمائی
ہر اک نعمت دنیا والی اللہ یاد کراوے
عرض کرے ہیں دولت اپنی راہ تیری وچہ لائی
رب کہے تدھ میرے کارن پیسہ ہک نہ لایا
تا جو وڈا سخی سدیواں اوہ گل پوری بیتی
پکڑ گھسیٹ فرشتیاں اوہ بھی دوزخ وچہ وگایا
تے سنگی رہن قیامت توڑی خالص عمل کمالے

قوت علم تے دولت ہر اک نعمت رنگ برنگی
انہاں تائیں خرچ کرن وچ نیت چاہیے چنگی
جو قوت خرچ کرے تے دل وچ نیت صاف نہ رکھے
اوہ بھی روز قیامت اوس دا اگے ثواب نہ چکھے
تے جو کوئی علم پڑھے جو اپنا نامی نام سدائیں
جو کرے رجوع میرے ول خلقت اوہ بھی گیا اجائیں
اینویں جو کوئی کرے سخاوت سخی سداون کارن
ایسے عمل نہ کیتے جیہڑے اُس جگ مول نہ تارن
بد نیت دے عمل تمامی نفع نہ کرسن لگے
حضرت کہیا ہر دا لیکھا نیتاں اُتے پُگے

عَنْ عُمَرَ رَضِیَ اللّٰهُ تَعَالٰی عَنْهُ قَالَ قَالَ رَسُوْلُ صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ وَآلِہٖ وَسَلَّمَ اِنَّمَا الْاَعْمَالُ بِالنِّیَّاتِ

پھر جیہڑے لوک نماز نہ پڑھدے حکم خدا فرماوے
دوزخ وچ انہاں نوں تائیں الٹا ڈالیا جاوے
تا کرسن عذر خدا دے اگے فرقے چار مکاری
اوّل حاکم دوجے قیدی ترتیجے لوک آزاری
چوتھا ٹول غلاماں سدا او کاندے جو بردے
اوّل حاکم اللہ اگے ایہ بہانہ کردے
جو وچ حکومت رجھے ایہیں فرصت ملدی ناہی
ایسے کارن فرض نمازاں ہویاں قضا الٰہی
سد کے شاہ سلیمانؑ تائیں کہسی اللہ باری
دتی آہی میں اسنوں اُتھے ہر شے دی سرداری
اس دے جیڈ حکومت اوتھے تساں نہ حاصل ہوئی
اسنوں کوئی حکم نہ بھنیا میرا تساں نہ منیا کوئی
ایہ جھوٹھا عذر تساڈا ایتھے ذرہ نہ کاٹ کریندا
جاؤ اج تساں دیتا ئیں دوزخ کھلا تکیندا
پھر قیدی اینویں ترلے لیسن کرسن عذر نیازاں
قیدانوں وچ اساں نہیں یا رب ہویاں ترک نمازاں
تا پھر مہتر یونسؑ تائیں حاضر کرے الٰہی
مین پیٹ مچھی دے اسنوں قید دیوائی آہی
تا بھی اس نماز نہ چھوڑی حکم بجا لیایا
ایسی قید نہ ملی تساں نوں جان قصور کمایا
جاؤ اج ہُن عذر تساڈا منیا مول نہ جاوے
انہاں نوں بھی پکڑ فرشتہ دوزخ وچ وگاوے
پھر کرسن عذر آزاری آکے وچ درگاہ ربانی
یا رب سایاں دکھاں اندر ساڈی عمر وہانی
مرضاں تھیوں وار نہ آئی ویل نماز نہ پایا
نال لاچاری قضا نمازاں ہویاں بار خدایا
اوسے وقت ایوبؑ نبی نوں پیش کرے رب عالی
اس دے بدن پئے سب کیڑے رتی جگہ نہ خالی
باراں برس برابر اس نوں مول آرام نہ آیا
تا بھی وچ نماز عبادت فرق نہ اس نے پایا
اس دے جیہا آزار تساں نوں کدیں نہ آیا مولے
دھندے وگدے دوزخ جا سو عذر نہ کوئی قبولے
پھر گولے آ کے عذر کریسن کیتی جنہاں غلامی
اساں بیگانی طاعت اندر کٹی عمر تمامی
اوسے وچ مشغول رہے ساں جو گل اوہناں دسی
یا رب سایاں ساڈے کولوں رہی نماز کُھسی
تا پھر مہتر یوسفؑ تائیں حاضر کرسی مولا
حکم کرے ایہ پاس زلیخا رہیا پیغمبر گولا

اوہ کرکے تنگ بناوے اسنوں مند اکھ تباہی
پھر سختی قید اٹھاویس سر تے کتنی مدت توڑی
مالک تساں نہ ایسے آہے بدی کراون والے
حکم میرے وا دُنیا اندر قدر نہ تساں پایا
پھر ڈاڈی کوہجی دوزخ تھیں اک گردن باہر آوے
پھر دو وچ گردن نکل سدے کہاں گئے او سارے
راگ تماشاں کنوں جنہاں نوں کدے نہ نفرت آئی
کہاں گئے جو قول قرار نہ توڑ نبھاون والے
کہاں گئے جو نال تکبر کافر رہے ابھانوں
کہاں گئے نال نبیاں مول ایمان نہ لیائے
سبھناں نوں اوہ سدے گردن کر کر شور پکارے
پھر اک بڈھی رن مکارہ حاضر آن کھلوسی
لوکو تسیں پچھانو اس نوں ہوسی حکم خدائی
رب فرماوے دنیا ہے ایہ وڈے پیاراں والی
ایسے کارن آپس وچ تساں لڑائیاں پایاں
ایہ اوہ دنیا جس دا تسیں ذرہ وساہ نہ کردے
ایہ اوہ دنیا جیہدے پچھے کٹتے مکر ہزاراں
دوزخ وچ سٹو اسنوں حکم خدا فرماوے
کہاں گئے عشاق میرے اوہ وڈیاں شوقاں والے
میرا ساتھ نہ چھڈیا اینہاں ہرگز عمراں ساری
ہن بھی نال میرے اوہ آون جاوانگی سنگ یاراں
چھوڑ نجاواں مول اینہاں نوں ہن ہن اوڑک ویلے
حکم کرے رب سنگی ایسے سنگ اوسدے جاون
جو دنیا پچھے دین گواون اوس نوں تے پچھتاسن
مُفت ہنڈائی اینہاں دنیا حرص ہوا کر سیدے

اس حکم عدول نہ کیتا میرا قید قبولی آہی
تا بھی بچیا رہیا گناہوں کدی نماز نہ چھوڑی
ایہ سب تقصیر تساڈی اپنی چھوڑ وعدہ مکاوے
اج ایہ عذر نہ منیے جاون دوزخ ڈیرا آیا
مشرک اتے مصور ظالم سبھے پکڑے جاوے
جو دنیا وچ نصیحت کولوں جاون ہٹ کنارے
جمعہ جماعت واعظاں کولوں نس کنڈ ولائی
کہاں گئے اوہ دین نبی تے طعن لیاون والے
کہاں گئے جو جہلوں کافر آئے اُس جہانوں
کہاں گئے جنہاں بعضے منے بعضے دلوں بھلائے
آخر پکڑ گھسیٹ لیجاوے وچ جہنم سارے
جو تکسی ڈر جاسی اُس تھیں ایسی کوہجی ہوسی
سارے کہسن خبر نہیں ایہ کون مکارہ آئی
جیہدے پچھے بھیج تساں عمر تمامی گالی
ایہ اوہ دنیا جیہدے کارن توڑیا بھیناں بھایاں
جیہدے پچھے لگ کے ہوئے نافرمان امر دے
ایسے کارن حسد عداوت جھگڑا زیدیاں کاراں
تاں اوہ بڈھی اللہ اگے عرضاں کوک سناوے
طلب میری وچ یارب جنہاں حکم تیرے سب ٹالے
خویش قبیلیوں وچھڑ انہاں نوں پیاں لون پیاری
دوزخ نال لیجاساں اینہاں دلداراں غمخواراں
او چلو پیارے چلئے پھر قسمت دے میلے
دنیا دے مشتاق تمامی اُسو ویلے غم کھاون
تے جنہاں دین پیار اکیتا دنیا نال نہ بھاسن
اُوے تا اوہ خوشی نہ کر دے جاوے روگ نہ لیندے

پھیر حراموں ہن کھائے ہر دم ڈھونڈ حلالوں — دُنیا لالچ مگر نہ توڑن اپنیاں خویشاں نالوں
یا رب لالچ دنیا دی تھیں مینوں آپ بچائیں — آئے کم نہ ڈھکن میرے بہتی حرص نہ لائیں

بیان شفاعت انبیاء و اولیاء و علماء و صلحاء و اطفال و اعمال و بیان شفاعت خمسہ و موجبات حصول شفاعت

نبی ولی سب عالم فاضل کرن شفاعت بھائی — ہور شہید تے لڑکے نالے صالح مرد خدائی
بھی چنگے عمل نمازاں روزے کرن شفاعت سارے — عمرہ حج تلاوت صدقہ ذکر جہاد پیارے
نال اجازت رب سچے دی ایہہ سب شافع ہوسن — پر ایہہ بھی قسمت والے پاسن بے قسمت بیٹھ روسن
پنج مقام شفاعت والے جتھے شفاعت بھرسن — اول وچہ مقام قبر دے عمل شفاعت کرسن
جیونکر سورۃ ملک قبر وچہ کرے حمایت باری — بھی سورۃ سجدہ آیہ کرسی جھگڑن وارو واری
سورۃ ملک تے سورہ سجدہ پاک نبی فرماون — ایہہ نال فرشتیاں جھگڑا کرکے میت آن چھڑاون
اینویں جیکر پاس بزرگاں عاصی دبیا جاوے — اوہ بھی نال شفاعت اوہناں امن خلاصی پاوے
دوجا عام شفاعت ہوسی وچہ میدان حشر دے — جسنوں کہن شفاعت کبریٰ ہول مٹاوے ہر دے
جد کرسن عذر شفاعت کولوں جتنے مرسل سارے — ہیبت ویکھ ربانی اُس دن دم نہ کوئی مارے
تا سجدے پیکے کرے شفاعت سرور ختم رسولاں — رب کہے سر چاؤ نبیا جو تو کہیں قبولاں
کرے قبول شفاعت اسدی فضلوں اللہ باری — وڈی ایہہ شفاعت کبریٰ کارن خلقت ساری
تریجی ہور شفاعت ہے جو وقت حساباں تھیوے — نبی ولی سب شامل اس وچہ نا ایہہ عام سدیوے
جد چنگے عمل کیندے گھٹسن دوزخ طرف لیجاون — نبی ولی سب نال شفاعت اسنوں آن چھڑاون
بھی عالم حافظ کرن شفاعت اپنیاں رشتے داراں — بھی مومن نیک چھڑاون خویشاں یار چھڑاون یاراں
کراماً کاتبین فرشتے کرن شفاعت نالے — بھی شافع بن قرآن چھڑاسی اپنے پڑھنے والے
بھی کرن شہید شفاعت نالے خالص عمل تمامی — جسنوں وتا راہ خدا دے اوہ بھی ہنسی حامی
حضرت انس روایت کیتی کہیا نبی سوہارے — کرکے صف کھلوتے ہوسن اہل النار بیچارے
لنگھسی ہک اوہناں دے کولوں مرد بہشتی آکے — تاہک جناں اوہناں تھیں اسنوں ایہہ گل کہے بلاکے
اے بھائی تدھ میرے تائیں جانا ہے کہ ناہیں — اوہ کہسی میں ناہیں پچھاتا کہسی کیہڑا تد اہیں
میں اوہ شخص جو تیر پیتائیں شربت گھول پیایا — دوجا کہسی میں تینوں وضوسی کروایا

دوہاندی اوہ کرن شفاعت دونویں بخشے جاون ۔ دوخیاں تھیں نکل شتابی جنت ڈیرے لاون
چوتھا جدوں کفاراں تائیں دوزخ بوجھ ڈلن ۔ کرن شفاعت ختم نبیاں او گنہار مکالن
پنجواں جدوں بہشتاں اندر مومن وچ داخل تھیون ۔ نال شفاعت ختم نبیاں اعلے درجے تھیون
بہتے درجے کارن جو کوئی مومن لگا ترسن ۔ جہت ترقی اسدی حضرت آپ شفاعت کرسن
بُریاں کارن شفاعت میری پاک نبی فرماون ۔ تے نیک تمامی عملاں سیتی وچ بہشتاں جاون
عملاں والیاں عمل چھوڑاون میرا عمل نہ کوئی ۔ ہیوں آکھے رسول اللہ دی دوہیں جہانی ہوئی

عَنْ اَبِیْ ھُرَیْرَۃَ قَالَ قَالَ رَسُوْلُ اللّٰہِ صلعم لِکُلِّ نَبِیٍّ دعوۃ مستجابۃ فتعجل کل نبی دعوتہ وانی اختبأت دعوتی شفاعۃ لامتی الی یوم القیمۃ فھی نائلۃ ان شاء اللہ تعالیٰ من مات من امتی لا یشرک باللہ شیئا مشکوۃ ص ۱۰۶

ابوہریرہ کرے روایت کہیا پاک رسولے ۔ جو ہر پیغمبر سندی اللہ ہک عرض قبولے
یعنے سب پیغمبراں تائیں حکم ہویا دو وگاہو ۔ جو ہک دعا قبول تساڈی جو مرضی سو چاہو
پس ہر پیغمبر جلدی کرکے منگی اوہ جنابوں ۔ میں روز قیامت اُمت کارن منگاں فضل خداؤں
روز قیامت کراں دعائیں اُمت نوں بخشاواں ۔ انشاء اللہ رب سچے تھیں اذن شفاعت پاواں
جو مومن ہویا اُمت میری تھیں بھاویں چیڈ گناہیں ۔ اوہ شفاعت پاوے میری مشرک پاوے ناہیں
فما تنفعھم شفاعۃ الشافعین آپ خدا فرماوے ۔ نفع نکرے شفاعت اونہاں جنہاں شرک کماوے
پر جو مشرک دنیا اندر تائب ہو کے مویا ۔ اوہ شفاعت پاوے بیشک حکم حدیثوں ہویا
شفاعت میری اہل کبائر پاون نبی بتائے ۔ یعنے جنہاں گناہ کبیرے دنیا وچ کمائے
کارن تنہاں شفاعت میری روز قیامت ہوسی ۔ تے جیہڑے منکر ہوئے شفاعتوں انہاں امید نہ کوئی
وہم دم رکھ پیلی فقیر اُس شفاعت والی ۔ اُس درباروں او گنہارا کوئی نہ مڑدا خالی

ذکر اعمال موجبہ حصول شفاعت

زیارت پاک رسول اللہ دی کرے جو مومن کوئی ۔ حضرت کہیا شفاعت میری اُس پر واجب ہوئی
بعد قبر زیارت پاک نبی دی جیہڑے مومن کردے ۔ اوہ بھی وچ شفاعت داخل ہوسن یوم حشر دے
جو سختی ویکھ مدینے والے قائم رہے اتھائیں ۔ جو وچ مدینے مکے رہندے مومن مرد نسائیں
ایہ شفاعت پاون سدا خود سرور فرمائے ۔ بھی ایہ دعا اذانوں پچھے جو کوئی نت الائے

اَللّٰھُمَّ رَبَّ ھٰذِہِ الدَّعْوَۃِ التَّامَّۃِ وَالصَّلٰوۃِ الْقَائِمَۃِ اٰتِ مُحَمَّدَ نِ الْوَسِیْلَۃَ وَالْفَضِیْلَۃَ وَالدَّرَجَۃَ الرَّفِیْعَۃَ وَابْعَثْہُ مَقَامًا مَّحْمُوْدَ نِ الَّذِیْ وَعَدْتَّہٗ وَارْزُقْنَا شَفَاعَتَہٗ یَوْمَ الْقِیٰمَۃِ اِنَّکَ لَا تُخْلِفُ الْمِیْعَادَ

جو بہتا پڑھے درود نبی تے اوتھ شفاعت پاوے
جو فجری شام درود ہمیشہ دس دس وار الاوے

جو روز جمعہ تے رات جمعہ دی پڑھے درود پیاوے
بھی پنج نمازاں تے پچھے جو کوئی ایہ دعا پکارے

اللّٰھُمَّ اٰتِ مُحَمَّدَنِ الْوَسِیْلَةَ وَاجْعَلْهُ فِی الْمُصْطَفَیْنَ مَحَبَّتَهٗ وَفِی الْعَالَمِیْنَ دَرَجَتَهٗ وَالْمُقَرَّبِیْنَ دَارَهٗ

ذکر افعال موجبہ محرومی شفاعت

ولنجے رہن شفاعت کولوں بدعتاں مکاوے
بھی وین رسول اللہ نوں جیہڑے ٹھٹھا کریوے

مرجیہ قدریہ ٹولے مول شفاعت نہ پاون
بھی اہل ہوا جو شر کش ہوکے دینوں نکل جاون

جو بغیر شرع ٹکو اساں کردے ہور پان خمر نہ کھاندے
جو حکم خدا نبی والے جھگڑے جھیڑے پاندے

مَنْ ضَیَّعَ سُنَّتِیْ لَمْ یَنَلْ شَفَاعَتِیْ پاک نبی فرماوے
جو سنت میری ضائع کرسی کدی شفاعت پاوے

بھی جیہڑے حاکم رعیت اندر عدل نہ کریندے
ایہ سارے لوک شفاعت کولوں رہن ہتھ ملیندے

سبھنیں اول کرن شفاعت پاک رسول گرامی
اس تھیں پچھے شافع ہوسن جو جو نبی تمامی

پھر نبیاں تھیں پچھے عالم سارے کرن شفاعت بھائی
پھر شہید خدا دے راہ وچ جنہاں جان گنوائی

پھر موذن کر شفاعت پاک نبی فرمایا
جو ہتھ بانگاں دیستیں ل تھیں طمع ونجائی

جد حاضر ہوسن اللہ اگے عالم عابد سارے
وچ بہشتاں بھیجے جاسن عابد بندے پیارے

عالماں نوں رب حکم کریسی ٹھہرو تسیں نہ جاؤ
اول کرو شفاعت لیئے تابعدار چھڑاؤ

عابد اپنا آپ بچاون غیراں نفع نہ کوئی
اوہ آپے بھیج بہشتیں دیسن بدلے اوس نکوئی

عالم آپ بچن تے نالے لوکاں فیض پہنچاون
اوس دن بھی اوہ اچھیں نالے خلقاں نوں بخشاون

ابن عمر ایہ کرے روایت پاک نبی فرماوے
عالماں تائیں روز قیامت حکم سنایا جاوے

جو کرو شفاعت شاگرداں دی نالے تابعداراں
بھاویں ہون انگ ستاریاں ایہن بابہہ حساب شماراں

تے ستر دو ہزار بندے اک شہید چھڑاوے
تے اک اک حاجی چار سیاں نوں شافع بن بخشاوے

بھی باقی عام بہشتی جیہڑے مومن ربدے پیارے
اوہ بھی اپنیاں شاناں موجب کرن شفاعت کردے

ابو سعید روایت کیتی آکھیا سرور سائیں
بعضے لوک شفاعت کرسن وڈی جماعت تائیں

بعضے صرف قبیلے کارن اپنے خویش چھڑاون
بعضے دس بندیاں تھیں لیکے چالیاں تک بخشاون

بعضے یک عاصی دی اٹھے کرن شفاعت بھائی
بھی دو تن چار پنجاں دے کارن ہور روایت آئی

بعضے سارا شہر چھڑاون بعضے یک محلہ
آپو آپ شفاعت کرسن فضل کریسی اللہ

اہل اسلام اندے جو ٹرگے نابالغ مرجاون
ہتھ عمر شدہ ہوسن اس دن ماپیوں نوں بخشاون

جس مومن دے تن بالغ اس جگ اتے مرسن ‏ اوہ جنت وچہ نہ داخل ہوسن نہ او عذاباں کرسن
کہسن یا رب بھیج بہشتیں ماپیو ساڈے تائیں ‏ باہجہ انہاندے وچ بہشتاں اسیں بھی جاندے ناہیں
مڑ مڑ ایہو عرض کریسن وچہ درگاہ ربانی ‏ اوڑک ماپیو نال لیجاسن فضل ہوسی رحمانی
بھی رمضان جھوڑاوسے اسدن انہیں دنیاں ‏ پھٹکے شکل عجائب سوہنی کرسی عرض پکاراں
دنیا اندر یا رب اتہاں عزت جانی میری ‏ اج انہاں نوں یار خدایا ہووے بخشش تیری
بھی کرے قرآن مجید شفاعت وچہ حدیثاں آیا ‏ نال فرشتیاں جھگڑا کرسی جسنے عمل کمایا
اینویں کرے امانت جھگڑا ہیٹھ عرش دے سائے ‏ کرے شفاعت اسدی جیہڑا اسنوں اماں پہنچائے
اینویں صلہ رحمی اسدن کرے شفاعت بھائی ‏ جو خویشاں نال ترڑے ناہیں رکھدا صلح صفائی
بھی حجر اسود نے کعبہ دونویں حاجیاں نوں بخشاون ‏ بھی کلمہ طیب کرے شفاعت پاک نبی فرماون

بیان شفاعت بعد از در آمدن بدوزخ و بیرون آمدن جمیع اہل ایماناں از دوزخ و بیان سہ چند شدن امت احمدیہ از امتہائے دیگر و خروج ہمہ موحدان از جہنم و ذکر شخصیکہ بعد از ہمہ مردمان از دوزخ رہائی یابد

جیہڑے بندے جلدی جلدی پل اُتوں لنگھ جاون ‏ اوہ دوزخ دے ڈگنوالے اُتھے وچ ہٹکراون
پچھلیاں تائیں کھلو اڈیکن پہلے مومن بھائی ‏ جدوں اکٹھے ہوسن سارے کرسن صلح صفائی
دلدے بغض عج دنیا والے دور ہٹاون سارے ‏ آپس دے وچہ راضی ہوسن جیونکر یار پیارے
پھر سرور عالم کنجی لے کے طرف بہشتاں آوے ‏ پڑھ بسم اللہ قفل اُتارے قدم مبارک پاوے
اُمت داخل کرن بہشتیں حضرت شان کماون ‏ پر چوتھا حصہ اُمت احمد ہوسی لوکاں ناون
حضرت ویکھ تعجب ہوسن پچھن ملکاں تائیں ‏ جو امت میری دوزخ اندر باقی ہے کہ ناہیں
کہن فرشتے اُمت تیری دوزخ جلے بتیری ‏ کئی ہزاراں دوزخ وچہ سڑ سڑ ہوون ڈھیری
ایہہ گل سنکے پاک نبی نوں بہت لگی غمناکی ‏ سجدے پیکے کرن دعائیں یا رب تینوں آکھی
ست ویہاں سے کردے رہسن حمد ثنا ربانی ‏ حکم ہووے سرچا محمد عرض تیری میں بھائی
دوزخ وچوں کڈھ لیاوی اُمت اپنی تائیں ‏ جو جتنا ایمان ہے جسدا اوہ بھی چھوڑ نہ جائیں
ٹُر پیکے نال فرشتیاں تائیں سید شاہ ابراراں ‏ اوپر کنارے دوزخ والے جا کھیرن سن یاراں
یا دانوں فرماون حضرت اپنے سنگ سنبھالو ‏ کرکے یاد پیاریاں تائیں ہر دے بیتے دسالو

اوہ جیوں جیوں پتے نشان اُنہاں دے ملکاں نوں سمجھاون
ستر شخص شہید چھوڑ لے حافظ بھی دس بندے
تے عالم فاضل حسب مراتب کرن شفاعت سارے
بھی مومن صالح کرن شفاعت یاراں نوں بخشاون
سبھو جتنے ایماناں والے نکل رہن جد سارے
کل اُمتاں تھیں تریجا حصہ اُمت میری ہوئی
کہن فرشتے دوزخ اندر اجے ہزاراں سڑدے
حکم کرے رب حضرت تائیں سجدے تھیں سر چاؤ
ایہ خوشخبری سُن کے حضرت دوزخ ول جاون
تا نیکو کار تے صالح بندے پتے بتاون یاراں
رائی وزن ایماناں والے سارے کڈھ لیاون
پھر تریجی واری سرور عالم چھپن نال سنبھالے
آکھن ملک بہتیری رہندی اُمت احمد تساڈی
حکم کرے رب فرے جتنا جس ایمان بچایا
اگے وانگوں ہر کوئی اپنے دوست یار پچھانو
اس تھیں پچھے دو تریاں اُمت احمد ہوسن
چھ ویہاں کل صف بنے گی اہل بہشتاں والی
کل اُمتاں تھیں دوئی اُمت ہوسی پاک نبی دی
باقی رہسن دوزخ وچ لوک عجب بھائی
لا الٰہ الا اللہ تے جنہاں یقین جمایا
اللہ نال شریک نہ آندا اندر عمراں ساری
اذن شفاعت اونہاں کارن کیہی پھیر اجالاں
انہاں چھوڑاون حق نہ تیرا نہ کسے ہویدا
دوزخ وچ اونہاں نوں فرشتے کرسن بھائی
واحد رب پچھان کو لوں کیا کجھ نفع اٹھایا

ڈھونڈ انہاں نوں ملک شتابی دوزخ تھیں کڈھ لیاون
پڑھکے مصحف منے جنہے حکم الٰہی سندے
سیاں ہزاراں نوں بخشاون ولی خدا دے پیارے
کر کر عرضاں خویش قبیلے دوزخ وچوں کڈھاون
تا سرور عالم ملکاں تائیں کہسن پھیر دوبارے
ویکھو کھاں وچ دوزخ کتنے باہن رہیا نہ کوئی
کرن دوبارہ سجدہ حضرت رہسن عرضاں کردے
رائی قدر ایمان جنہاں دا اوہ بھی کڈھ لیاؤ
دسے پتے فرشتیاں تائیں نیکاں نوں فرماون
کڈھسن ملک جہنم وچوں خلقاں کئی ہزاراں
تا اُمت احمد وچ بہشتاں نصفو نصف ہو جاوو
جو ہسن بھی اُمت پھیر پوچھوں ہے کوئی اگ وچالے
تا حضرت پھیر کریسن سجدہ وچ درگاہ خدا دی
اوہ بھی کڈھو دوزخ وچوں ہوئے فضل کمایا
ذرہ قدر ایماناں والے دوزخ وچوں نکالن
تریجا حصہ دو جیاں اُمتاں کرکے صفاں کھلوسن
اسی صفاں محمد دی اُمت دوجیاں سن چالی
بھی وچ مراتب سچے رتبے عزت دودھ سفیدی
ربنوں اکو جھانا اے پر نبی نہ ملیا کائی
اگوں کجھ نہ دسے لکھے پورا راہ نہ پایا
وحدانیت ربدی اندر ساری عمر گذاری
رب کہے میں انہاں تائیں باہر آپ نکالاں
جس دی انہاں وحدت منی ہے ایہ حق اوسیدا
جا اوہ توحید تساں نوں ایتھے ہرگز کم نہ آئی
اج ہن سڑدے نال انہاں نوں دوزخ وچ رُلایا

ایہ گل سن کے غیرت رب دی جوش اندر وچہ آوے
مشرک اتے موحد دونویں کیدوں برابر ہوئے
پھر رحمت دا دریا الٰہی ٹھاٹھہ فضل دی مارے
فیقبض قبضۃ من النار وچہ حدیثاں آوے
اُس تھیں پچھے دوزخ اندر مومن رہے نہ کوئی
پچھے رہسن کافر مشرک لوک جو شرکاں والے
کولا ہو کے دوزخ وچوں نکلن سب وچارے
بدن اونہاندے نہاتیاں اُسو چہ نکلن صاف نورانی
اپر کالے داغ انہاں نوں گردن اوپر رہسن
کیتا رب آزاد انہاں نوں کہن بہشتاں والے
پھر کرن سوال جناب الٰہوں یا رب داغ ونجائیں
تا جاندے خدا دے حکموں داغ سیاہ اُنہاندے

ہیں ہک چھوڑاں دوزخ اندر کے قسم تپاوے
ہرگز کدیں نہ چھٹن جیہڑے شرک کریندے ہوئے
قدرت دا پھر ہک موحد اگ تھیں کڈھسی سارے
دوزخ تھیں ہک وڈا قبضہ اللہ باہر لیاوے
آتش دیاں عذاباں کولوں ہر نوں چھٹی ہوئی
مومن اتے موحد سارے اللہ پاک نکالے
نہر حیات اک در جنت تے اُسو چہ نہاون سارے
بدلاں تھیں جیوں باہر آوے سوہنا چن آسمانی
جنتی لوک ونہاندے تائیں دوزخ والے کہسن
کتنی مدت تائیں رہسن داغ انہاندے کالے
دوزخ والے سدن ناہیں لوک اساڈے تائیں
پھر اوہ نام نہ سدے کوئی جس ناموں شرماندے

بیان شخصیکہ آخر از ہمہ مردمان از دوزخ رہائی خواہد یافت

مسلم اتے بخاری اندر ایہ روایت آوے
دوزخ طرف ہوسی منہ اوسدا اکھسی یا رب خدایا
حکم کرے رب جیکر تیرے منہ نوں پھیر یا جاوے
جو ایہو میری خواہش یا رب پھیرا منہ پر تائیں
قول قرار کرے جد پکا منہ اُسدا پھیر دیوے
تکسی وا بہشتاں والی ویکھے باغ بہاراں
قول قرار تروڑے سارے آکھے یا رب باری
رب فرمائے کہاں گیا اوہ پکا وعدہ تیرا
نویں سرے پھر عہد پکاوے نال خداوند سائیں
ایہو نیڑے در جنت تے پہنچے ویکھے رنگ محلاں
کجھ مدت خاموش رہے پھر آخر عہد ونجاوے

دوزخ اتے بہشتاں دے سنہ اک بندہ بہہ جاوے
پھیر پھیرا منہ دوزخ ولوں ہیٹھوں اس جلایا
خواہش ہور نہ کرسیں کوئی تا اوہ پھیر الاوے
پھیر سوال نہ کرساں کوئی ہرگز تیرے تائیں
ساعت پچھوں صورت سہانی جیہا قائم تھیوے
کتے سیب ہن اوتھے اتراں وچہ کریں وچاراں
انہاں نیچیاں تھڑی ہیٹھوں لے جاویں اکواری
عرض کریسیں ہور نہ منگساں گر ایہہ طلب میرا
تا پھر رب پہنچاوے اسنوں انہاں درختاں تائیں
آکھے کیا تجویز کراں جے وچہ انہاندے چھاں
ہنگلے ویکھ بہشتاں والے دل نوں صبر نہ آوے

قسماں تے سو گنداں بسیجے کھن ترور ونجایاں
داخل کریں بہشتاں اندر بیٹوں یار رحماناں
کیوں تھاں کریں زیب اجیہے بیٹے آدم دے
کر محروم نہ میریا سائیں اس نعمت تھیں سایاں
ویکھے جدوں بہشتیں وڈے بہت آبادی ہوئی
حکم کرے رب اسد بنائیں کیوں دل تیرا بھجدا
رب دُنیا تھیں تیرے کارن جگہ دہ گنی کھلی
آکھے یار بنال میرے توں ایہ ہیں ٹھٹھے کردا
ایہ بھولا سخن کریں تھیں ایسے بہوں رضی ہو جاوے
پھر حکم کرے رب کل مطالب کھول اساتوں بیٹوں
تا پھر بندہ ہر اک اپنی خواہش کھول سنائے
جیہڑے ساریاں خوشیاں اللہ اگے عرض بندہ کر رہی
رنگ برنگیاں نعمتاں اسنوں اللہ پاک دواوے
ادنیٰ مومن تائیں اتنی نعمت حاصل ہوئی
یا ربہ تیری نعمت پاوں جنہاں قرب چنگیرا

لگا چنگ بہشتاں والا رو رو گھے دو پایاں
حکم ہووے تد ہر پل پل اندر بدلیاں کئی زباناں
عرض کرے دکھلاویں سبھاں بیٹوں باغ ارم دے
حکم ہووے وڈا بہشتیں تد مراداں پایاں
دل وچ کہسی میرے کارن خالی جگہ نہ کوئی
بیٹوں بہتی جگہ نکالی تیری قدرہ نہ ہووے ازروہ
ایہ اسنوں لبے اندر لجے نہ باور آئی
ہیں عاجز کد لائق ہویا ایڈے شان قدر دا
تاں جو اس بندیوں اپنا ظاہر ضحک کھاوے
منگ لے لج مراداں سبھے جو کجھ خواہش تینوں
جو جو بات نہ چیتے آوے اللہ یاد کراوے
دو حصے ہے وددھ اہناں تھیں اللہ مالک کہسی
جو کنیں سُنی نہ اکھیں ڈٹھی اوہ اوہ نعمت پاوے
تے اعلیٰ درجے والے جیہڑے تہاں شمار نہ کوئی
ہر نعمت تھیں بہتر بیٹوں راضی نامہ میرا

بیان رحمت ارحم الراحمین و درجات تائبین بحکم ان اللہ یحب التوابین و یحب المتطہرین و بیان توبہ نصوح و مناجات مصنف

سو حصہ رحمت ربدی پاک نبی فرمایا
اوہ حصہ رحمت والا جاسی آخر تائیں
ماپے اولاداں اندر جو الفت رب پائی
جتنا پیار محبت رکھدے جیا جوں تمامی
آدم تھیں تا آخر تائیں ایہ ہک حصہ جاری
دنیا وچ ہک حصہ تا بھی انت شمار نہ آوے
روز حشر جد رحمت ربدی بالے جوش اچھالا

ہکو حصہ جگ وچ ونڈیا سکتے وچ نہ آیا
کل خلقت وچ پیار ایسے تھیں کیتا اللہ سائیں
وچ قبیلیاں یار آشناواں ایسے تھیں سبھ آئی
ایہ سبھ ہک حصے دی رحمت ورتن لوک سدا ہی
باقی حصے روز قیامت ورتے اللہ باری
سو حصہ جد رحمت کھلے کون حساب لگاوے
رو شیطان بھی کرے امیداں ہیں بھی جنت جاواں

وعن ابی ہریرۃ رضی قال قال النبی ان اللہ مائۃ رحمۃ انزل منہا رحمۃ واحدۃ بین الجن والانس والبہائم والہوام فبہا یتعاطفون وبہا یتراحمون وبہا تعطف الوحش علی ولدہا واخر اللہ تسعا وتسعین رحمۃ یرحم بہا عبادہ یوم القیامۃ متفق علیہ
ہے بیان کیتا حدیث ۱۲

ایسی رحمت والا سائیں بے پرواہ یگانہ
لکھاں عیب اساڈے ویکھے پھر بھی رحم کماوے
لکھ ہریاں نت اللہ ویکھے کدیں رزق نہ ٹالے
شاہ اپنے دی بیفرمانی کرے جے نوکر کوئی
اوہ بیفرماناں نوں بھی دیوے دولت مال پوشاکاں
اللہ جیہا رحیم نہ کوئی جو سب عیب کجیندا
حضرت کہیا جاں کوئی بندہ ربدا نام دھیاوے
اے بندے میں حاضر اللہ ہر واری فرماندا
ابو ہریرہ کرے روایت پاک نبی فرمائے
عجز نیاز کرے رب اگے رب اسنوں بخشیندا
جاناہے اس بندے میرے کوئی میرا سائیں
بخشن والا ناہیں اسدے تائیں جو اس عیب کمایا
پھر بخشاون آوے اگے بخشیں یا رب سایاں
تریجی واری پھر اوہ بندہ عیب کماوے بھارے
پھر بھی اللہ بخشے اسنوں رحمت فضل کماوے
بخشش تھیں رب تنگ نہ ہوندا اسنوں کمی نہ کائی
اوہ ہٹے پرتے جس والا جو اسدے در آیا

اوسیدی نت آس رکھیوے ہووے فضل رباناں
رحمت اسدی کم نہ ہوندی جے جگ سارا پاٹے
جے ہک بریائی بابل ویکھے ویندا دیس نکالے
اوسے وقت معطل کردا کتے نہ ٹلدی ہوئی
جے رن خاوند دا کہیا نہ منے لگدا دین طلاقی
عیباں بدلے رزق نہ رکھیدا جو لکھیا سو دیندا
یا اللہ یا اللہ آکھے رب جواب سناوے
رب جواوں تھکے ناہیں بندہ ہی تھک جاندا
کرکے عیب جدوں پھر بندہ توبہ دے در آوے
جو خوف میرے تھیں ڈرکے ایہہ توبہ کریندا
جو عیباں تھیں ہٹ کر بندہ نالے کرو اعفو خطائیں
مدت پچھوں پھر اس بندے بھارگناہاں چایا
پھر بھی او نوں کہے اللہ بخشندہ ہوسے بریایاں
پھر اوہناں دی بخشش چاہے اللہ دے دربارے
جتنی واری بخشش چاہے اتنی واری پاوے
پر شرطا ایہی جو سچے دل تھیں بخشش منگے بھائی
جویں نصوحے توبہ کیتی اللہ پردہ پایا

حکایت توبہ نصوح از مثنوی مولانا روم رحمۃ اللہ علیہ

نام نصوح آیا ہک مرد لگے وچ زمانے
منہ اسدا سب عورتاں دا کوں داڑھی مچھ نہ کوئی
جاں اوہ بات کریندا ہوں سگویں عورت چالے
شاہاں گھر میں کنیزک بنکے رہندا اوہ ہمیشہ
عورت بنکے اندر جاوے نال انہاں رس میلے
بادشاہزادیاں بیٹیاں تائیں وچ حمام نہاوے

نال زنانیاں مجلس رکھدا پہن لباس زنانے
کسے گلوں مردانی اسدی کدی نہ ظاہر ہوئی
ہر اک کم زنانیاں والا مردوہ ٹول سنبھالے
غسل دیوے شاہزادیاں تائیں ایہو اسدا پیشہ
ودا چالاک فریباں اندر گئی پار اس ویلے
شمل بدن اوہناں دے دھووے اپنی طلب مٹاوے

کتنے برساں کیتی اُس نے شاہاندی غسالی
نال نہ تانیا رلملا جاوے مرداں خبر نہ کائی
کتنی واری اُس توبہ کیتی کتنی وار تروڑی
اِکدن نے شاہزادی تائیں گیا حمام وچ چالے
ململ سیس دھوایا اُسدا عطر پھلیل لگایا
میل فراق اتاری ساری لا صابون وچ ملیا
شہزادی دیاں کنّاں وچہ اک آہا سُچا موتی
اوڑک خبر گئی شاہ تائیں شاہ نے حکم چڑھایا
کرو لیاظہ مول کسیدا جو کوئی باندی بردی
جاں ایہہ خبر پہنچی پائی ہوش حواس بھلائی
رنگ ہویا پیلا ہو یا ہوٹھ ہوئے سُک کالے
دل وچ آکھے جے ہُن میرے کپڑے انہاں اُتارے
خبر نہیں ہُن کیہڑی مینوں شاہ سزا دیواوے
ہے افسوس نہ جندی مینوں ہرگز میری مائی
جمدیاں زہر پلاندی اماں یا کوئی آفت کھاندی
اوڑک اک گوشے وچہ بہہ کے کردا گریہ زاری
یا اللہ میں بہتی مدّت کیتی بے فرمانی
کتنی واری تیرے اگے یارب قسماں چایاں
کتنی واری نال تیرے میں عہدے پک پکائے
ہُن میں سچی توبہ کیتی ہرگز نہ پھر تیوال
تیرے اگے دور نہ کوئی جے توں کریں ستاری
اجوں تیکے جیکر میرا کوئی قصور ڈھونڈی
ایہو ہیں عرضاں کردا آہا پاس خداوند سائیں
ساریاں باندی ہو گئی تلاشی ہوئی نہ گوہر پائی
ایہہ گل سنکے اس دیتا ہیں ایسا لرزہ آیا

بادشاہزادی بیگم اُس نے کوئی نہ چھوڑی خالی
کتنی مدّت فسقاں اندر ایہو پیائس لنگھائی
ایہہ نفس کمینے اُسدے ہرگز بدی نہ چھوڑی
نہاون ہووَن ہُن کھیڈن جیوں یا رانڈے چالے
وچ حمام محبّت والے دوہاں غوطہ لایا
کیتا جو دستور تمامی اپنے بُرے عمل دا
ڈِگ پیا اوہ پھیر نہ لدھا ہو حیران کھلوتی
ہر کولی نوں ننگا کر کے ویکھو کس چھپایا
کپڑے چیڑے سب اُتارو لو تلاشی ہر دی
ڈاہڈا اُنکی پیا دل اُسدے خوشی نہ رہیوس کائی
اکھیں اگے موت دسیوے تھر تھر کنبے نالے
بھیت میرا کھل جاسی سارا رو وے ڈاہیں مارے
پھانسی دیوے کھل اُتارے یا اگ وچہ جلاوے
کیا تجویز کراں ہُن میں جان دُکھاں منہ آئی
ایہناں عذاباں تھیں ایہہ جندڑی اج کویں بچ جاندی
عجز نیاز سناون لگا پیش خداوند باری
ساری عمر گذاری کر کر مکر فریب شیطانی
کتنی واری توبہ کیتی پھیر تروڑی سایاں
پر اوہ منہ زورے کم نہ چھوڑے قول قرار بھلائے
ساری عمراں ہوون کجیندا اہن کچھیں تا اجول
میں پھیر ایسا کم نہ کرساں توبہ یا رب باری
تا پھیر یار خدایا میری عرض نہ منیں کوئی
تا جو ڈھونڈن والیاں نوں کاں سدیا اسیدا ایہ
اہن تیری واری آئی کپڑے لاہ شتابی
ڈگ پیا غش کھا زمیں تے ہُن کی کراں خدایا

خودی ونجا کے بیخود ہویا عاجز حال نماناں ڈگا پیا خداوے درتے ہو مجذوب نشاناں

جس ویلے اس نوں اپنے تھیں دوئی دور ہٹائی اوسے ویلے رحمت ربدی اُسدے اُپر ہوئی

شاخ امید ہوئی ہر تازہ فضل کیتا ربّ سائیں ڈبدی بیڑی تاری اللہ رحمت دے دریائیں

جدوں سمندر رحمت والا اُٹھا کھیں آن کھلایا اوہ سچا موتی ہور کسے تھیں ترت برآمد ہویا

سُنیا اجن چیت نصوحے ایہ آوازہ آیا اوہ سچا دُر کھرا تا ہویا مولے پاک لبھایا

دور ہوئی اوہ غم دلگیری خوشیاں نوں دکھایاں لکھ لکھ شکر گذارے ربدا جس کجیاں جمایاں

پھر سارے لوک اکٹھے ہو کے کہن نصوحے تائیں برائیاں کیتا سی تیتھے اوہ گل دسوں بجائیں

آکھے اس عیبوں بھی بدتر میرے عیب بہتیرے ہیں قربان خدا تھیں جس نے لکھ بچائے میرے

ہیں خود جاناں یا اوہ جانے میرا ڈھکنے والا ہور کوئی کیہ جانے میرا دفتر بدیاں والا

اس احسان الٰہی والے لوں لوں شکر گذاراں تانبھی کدیں ادا نہ ہووے کیا طاقت دم ماراں

شکر الٰہی کردا اوتھوں ہویا نصوح روانہ سُنیا کم نہواون والا ویس کیتا مردانہ

وچ عبادت شاغل ہویا نیک ہدایت پائی پچھوں اُس شہزادی تائیں جان لبانے آئی

دل وچ چین نہ آوے اسنوں بہت ہوئی بے حالی آکھے سد لیاؤ ہو میری اوہو نہواون والی

اور اک طرف نصوحے اسنے بندہ ہک بھیجایا چل نصوحا تیرے تائیں شہزادی بلوایا

نت اوہ یاد کریندی تینوں آوے ہیں دھواوے تیرے باہجھ نہواون والی اسنوں کوئی نہ بھاوے

کہے نصوح ونج آکھو اسنوں میرا ایہ سنیہا اوہ اسباب نہواون والا ساڈے پاس نہ رہیا

جس گل کارن تدھ سدوایا اوہ ہن اساں نہ بھاندی اڈ گئے اوہ بھور پھلاں تھیں نہیں مشتاق جنہاں دی

ونجھ آکھو شہزادی تائیں سانتھیں رخصت ہوئی اپنا ویس نہواون والا ہور سہیڑے کوئی

ہن ہن سچی توبہ کیتی جام صدق پیتا شکر کراں رب اگے میرا پردہ فاش نہ کیتا

رب کرے ہن میرے کولوں ایسا کم نہ ہووے توڑ چڑھے ایہ توبہ میری سخن کرے تے رووے

القصہ اوہ سچے دل تھیں ایسا تائب ہویا پھیر گناہ نہ کیتا اسنے وچ عبادت ہویا

قولہ مصنف

جو سچے دل تھیں توبہ کردا رب اسنوں بخشیندا دوہاں جہاناں اندر اوسدے پڑدے ربّ کجیندا

ابو ہریرہ کرے روایت پاک نبی فرماوے پہلے فلک اُتے رب راتیں نت تشریف لیاوے

پچھلی رات ہووے جس ویلے آکھے ربّ سائیں ہے کوئی بخشش منگن والا بخشاں [illegible]

تے ہے کوئی جیہڑا میرے کولوں حاجت منگے کائی ۔ ہے محتاج کوئی میں جس دی حاجت کراں ادائی
ہے کوئی سائل جیہڑا مینوں آن سوال الائے ۔ ہیں اللہ وڈی رحمت والا جو منگے سو پائے
کہے ابوذر حضرت کہندے کہیا اللہ باری ۔ اے آدم دے بیٹے جد توں رکھیں آس ہماری
تے کریں دعائیں میرے کولوں ہر دم [illegible] ۔ بخشاں پاپ کروڑاں تیرے بخشدیاں میں تینوں
جے نال اسماناں ٹکرن جاکے عیب جو تیرے بھارے ۔ نہ مینوں کجھ پرواہ نہ مینوں جے چاہاں بخشاں سارے
جے سب زمین گناہوں بھر کے میرے پاس لیاویں ۔ ایہہ شرط جو دنیا تے توں شرک نہ مول کماویں
بخشدیاں کجھ دیر نہ لگدی ہرگز میرے تائیں ۔ رحمت میری نیڑے تینوں جے توں کریں دعائیں
یارب سائیاں در تیرے تے مینوں آس ہمیشہ ۔ فضل کریں توں میرے اتے دور کریں اندیشہ
میرے عیب اور ک وڈے دھرتی انبر تالوں ۔ عیباں طرف نہ ویکھیں سائیاں بخشیں فضل کمالوں
توں رحمت دریا الٰہی رحمت ولوں تکیں ۔ کر کے مہر پیدا کیں بندیوں بخشش تھیں نہ ڈکیں

بیان رسیدن خوشبوئے جنت در محشر بمومناں از بعد مسافت پانصد سال و تفصیل آں کساں کہ ازاں بوئے خوش محروم مانند

روز قیامت پاون مومن جنت دی خوشبوئی ۔ نے مشرک اتے منافق کافر مول نہ پاوے کوئی
پنج سے سال دے رستے اتوں آون اس دے جھلے ۔ مومن جانن کستوری دے بھار جویں آ کھلے
جنت دی خوشبو نہ پاون بعضے لوک نکارے ۔ اول جیہڑا ناحق بندہ ذمی تائیں مارے
دوجا بڈھا زانی تیجا ماں پیو تھیں نہ ڈردا ۔ چوتھا جو کوئی نسب سید اکوڑا دعوی کردا
پنجواں شاہ جو ظالم چھیواں قاطع رحم ایہائی ۔ ستواں جس مرد نے چادر گٹیاں تھیں لمکائی
اٹھواں شخص شرابی ناواں جو کوئی کالف لگاوے ۔ گچھ کبوتر وانگوں کالوں والا رنگ بناوے
ابن عباس روایت کیتی کہیا نبی یگانے ۔ ایسی قوم ہووے گی ظاہر پچھلے وچ زمانے
گچھ کبوتراں وانگوں اپنے وال سیاہ بناون ۔ نبی کہیا اوہ روز قیامت بوہ بہشت نہ پاون
جو دم گائیں دا چا رکھے ظالم لوکاں مارے ۔ جو عورت غیراں مرداں خاطر زینت زیب بنگارے
جو عورت ایسے کپڑے پہنے جس تھیں تن دسیوے ۔ جو پڑھدا علم جیہڑے دی خاطر دنیا حاصل تھیوے
ایسیارے لوک نہ پاون اس دن جنت دی خوشبوئی ۔ بھکھ بھڑائیں عیباں پلے مسی جنت ڈھوئی

بیان مقام اعراف جو ثابت ہندا میان دوزخ و بہشت بیان ثبوت اعراف و تفصیل ساکناں او

کافر جیہڑے ایمان نہ آندا سبھ اجہنم رہسن
تے اہل ایماناں تھیں ہو جاسن فرقے فرقن پیارے
تے ہک چلے دوزخ ڈکن دل تھیں تھکن لگے
تر یجا ٹول مسلماناں ندا وچہ اعراف کھلوسن
نام اس دا اعراف خدائے وچہ قرآن بتایا
نہ کوئی ہور ہووے بھی اوتھے چیز بہشتاں والی
دوزخ جنت حال تمامی اوتھوں نظر ہی آوے
اہل اعراف تکیں جدوں دوزخیاں دا حالا
تے عیش آرام بہشتیاں سندے جد نظر انہاں نوں آون
ایہہ دوہوں تھیں اوہناں نوں دوزخ مول نہ جانا
دیکھن جدوں بہشتاں تائیں کہن سلام انہاں نوں
چنگیاں کمائیاں اج تساں چنگے بدلے پائے
پھر کافراں تائیں مارن طعنے جو دوزخ وچہ سڑدے
رہے حکم نہ منے تساں نٹھے پھیر کوراہیں
جس دولت تے زور تساں نوں جگ وچہ کفر کمایا
دنیا وچہ جنہاں دے تائیں تساں حقیر بنایا
جنہاں غریباں دے حق تسیں سو سو ٹھٹھیاں چاند
کرن اشارے طرف انہاں دے دوزخیاں دکھلاون
وچہ میزان جنہاں دیاں نیکیاں بدیاں تھیں ودھ گیاں
تے بدیاں ودھ جنہاں دیاں ہوسن دوزخ بھیجے جاسن
تر چنگے مندے عمل جنہاں دے ہک جتنے ہوسن
بھی جنہاں عمل نہ کیتا کوئی نہ چنگا نہ مندا
جو وچہ بیہوشی عمر گذارن خبر نہ عیب ثواباں
ماں پیو نوں جھڑتے کرکے علم پڑھن نوں جاوو
دوہویں رنج ہو دوہاں اس تے یا پے ہووے بھائی

کدیں نجات نہ ملے انہاں نوں دکھ ہمیشہ سہسن
ہکناں نوں رب صحیح سلامت پل تھیں پار اتارے
اوہ قدر گناہاں سڑکے اوتھے پھر جاوسنگے اگے
اوہ دوزخ اتے بہشت وچالے اوچی جاہ ہوسن
نہ دوزخ دی تائیں اوتھے نہ جنت دا سایا
اتے نہ کوئی دکھ جہنم والا اوہوئیں جاگہ خالی
سال پنجاہ ہزار اوہناں نوں اس جگہ داٹے
کسب ڈکھن دیکھ اوہناں دا حال عذاباں والا
صبر قرار نہ رہے اوہناں نوں دیکھن تے ترساون
اوڑک ہکدن وچہ بہشتاں جا کر ڈیرا لانا
نالے کہن مبارک لکھ لکھ ہووے اج تساں نوں
کرو دعا دعائیں بھی رب جنت وچہ وسائے
جے رب نبی دا کہیا من دے کیوں دوزخ وچہ سڑدے
اج ہن نتیجے سکو کیہ ہے سڑدے رہو انتہائیں
اس دولت تے مال تساں نوں نفع نہ اج پہنچایا
ویکھو اج اوہناں دے اپر اللہ رحم کمایا
جو کدیں نہ چھٹے جاسن اہو ویکھو چھٹے جاندے
جا اوہ ہو داخل وچہ بہشتاں ویکھو جشن کماون
اوہ وچہ بہشتاں ٹلدے اوہناں خوب مراداں لیاں
اپنیاں نقصاناں پیٹے اوہ سزائیں پاسن
اوہ دوزخ نہ جنت وسن وچہ اعراف کھلوسن
یا پیو ماں نوں کوئی جنہاں نوں حکم الٰہی سندا
اوہ بھی وچہ اعراف کھلوسن لکھیا وچہ کتاباں
یا جہاد کرن نوں جاوے ہوتا اجازت اوہ
تاں بھی وچہ اعراف ٹکانا ہوسن پکے اہنائی

بھی چھوٹے طفل جو اہل کفر دے دنیا اندر فوت ہووے
اوہ بھی وچہ اعراف مقامی ہوسن روز حشر دے

کارن تنہاں شفاعت کرسی پاک رسول خدائی
ایہ ہاں اپنے یا رب تنہاں بدی نہ کیتی کائی

امت میری دے ایہ بالک گنہگار ربا نہیں
تاکڈھ اعرافوں جنت اندر گھیجے اوہناں تائیں

اہل بہشت دے اوہ خادم وچہ بہشتاں ہوسن
سوہنی شکل لطیف عجیبہ خدمت وچہ کھلوسن

اُس اعراف مقام وچ جائے سدا نکوئی رہسی
انت بہشتیں جاون سبھے جیوں رب چاہسی

بیان انہاں لوکاں دا جنہاں قبل از حد عقل و بلوغ مرن تا خبر انبیا علیہم السلام سنیاں نہ فوت شدند

بعضے لوک جو پیش بلوغوں دنیا تھیں چلاون
یا توحید الٰہی تھیں جو ہرگز سار نہ پاون

یا جتنا جیہڑے دنیا اندر ہوش نہ اوہناں سنبھالی
یا ہوش آئی پر ملی نہ اوہناں خبر رسولاں والی

نہ کوئی معجزہ ڈٹھا اوہناں نبی نہ ملیا کوئی
نہ علماواں پاسوں اوہناں خبر نبیاں ہوئی

کنیں پیا نہ مول اوہناں نوں ہرگز حکم خدائی
جتنی عمر لنگھائی جگ وچہ دینوں سدھ نہ پائی

سبھناں نوں رب کرے اکٹھا اگے کہنا آون
پچھسی ہاں رب تساڈا آہو سب الاون

توں خالق توں مالک ساڈا اسیں غلام بچارے
رب کہے ارشاد میرا ہے تسیں قبولو سارے

آکھن یا رب حاضر اسیں ہرگز بیش نہ چاہواں
کر لوں حکم خدا اساں نوں ترت بجا لیاواں

حکم کرے رب اس آتش وچہ چھالاں سب لگاؤ
ہکنے ترت مرلیسن چھالاں سن کے حکم خداؤ

ذرہ نہ ڈرسن آتش کولوں سر توں خوف نہ آوے
اوہ اگ اوہناں نوں ٹھنڈ سلامت اگا خلیل ہو کے جاوے

تے دو جا فرقہ لگے اوتھے کرسن عذر بہانے
رکھ معاف اساں نوں ربا عاجز اسیں نتانے

کیونکر چھالاں لگئیے یا رب آتش بہا نہیں جیہے
رکھ معذور اساں نوں دئیں اپنے نال فضل دے

رب فرماوے بس تساڈی ڈھونڈ لئی گل ساری
معلم کر لئیسی ہیں ایہو اصلی بات تمہاری

اوہ پہلا فرقہ بیشک ٹکڑا وچہ فرمانبرداری
جے سنیدے حکم میرا وچہ دنیا سنتے سو سو واری

جیونکر حکم میرا ہن اوہناں ہرگز نہ پرتایا
اوسے ویلے نبیاں جلدی جس ویلے فرمایا

اتھوں دنیا وچہ بھی جیکر حکم میرا اوہ پاندے
جیہڑے ہوکے خوش ہو کے منندے ہرگز دیر نہ لاندے

تو ہن چھالاں ہی ایہ اوکھی تاہی نہیں لے
اوہ حکم سو کھا اندر دے بھلے جو دنیا تے آگے

تے جیہڑا تساڈا حال ایہ ہے پیغمبراں نکلے
بلکہ وار تساں آزمایاں کھلوتے سارے

حکم نہ میرا منیاں تساں کرن لگے ہر ٹیڑی
دنیا وچہ ایہنیں بھی کردے جیویں ایتھے کیتی

حاضر میرے ڈرے نہ تسیں دنیا وچ کدے ڈرے ... ایہو جیہی اطاعت میری اوتھے بھی تسیں کرے
حکم کرے رب ملکاں تائیں دوزخ انہاں لگاؤ ... تے پہلا ٹولہ وچ بہشتاں باعزت پہنچاؤ
عملاں تائیں پچھاتے جاون مومن منکر سارے ... بیفکر ہاں نہ تھپے رہسن خالق دی سرکارے
گھر جمیا نے سال گنیوں قدر نہ ہٹ دو کھیندے ... بال کویاں پیدا ہو تھر اپچے وسیندے

بیان حساب جناں وپریاں کیفیت ثواب جناں اہل ایماناں و بیان حساب مظالم حیوانات از یکدیگر و حساب حقوق از مرداں در حق بہائم مملوکہ بعدہ خاک شدن جملہ حیوانات وفنائے آسمان و زمین

جن پری بھی مومن کافر ہوندے وانگ انساناں ... ہکے چنگے ہکے مندے ناہیں مثل حیواناں
آدم جن اکٹھے آئے وچ کلام خدائی ... ہکو جیہا خطاب دوہاں نوں ویکھو جا بجائی
وچ سورۃ رحمن بھی آیا ہورہ بھی گنتی جائیں ... آدمیاں تے جناں بھیں ہیں برساں دوزخ تائیں
کافر جن سڑنگے دوزخ اسوچ شک نہ کائی ... تے مومن جناں دے حق اندر کجھ تکرار ایہائی
بعضے کہن حیواناں وانگوں خاک ہو جاون سارے ... بعضے آکھن ہیٹھا نوانگوں نیچے پاون ہارے
نیکیاں عوض ثواب نہ پاون ہیاں خوض سزائیں ... قدر گناہاں سڑکے اور لین بہشتیں جائیں
آدمیاں دے وانگوں مالک وچ بہشتاں ہوون ... میوے کھاون عیش اُڑاون شربت شیریں پاون
تے بعضیاں کہیا اصلی مالک جنت نہ تہا ہوون ... سیر کرن ونج وچ بہشتاں کدیں کدائیں اوسن
جیونکر ہندوانے شہریں کدیں کدائیں جاون ... آٹا دانا کپڑا لتا سودا سود لیاون
ایہو نیں مومن جن بھی رہسن باہر بہشتوں بھائی ... وانج ولائیں آون بہشتیں لوڑ پوے جد کائی
کھاون پیون جو کیاں چیزاں جنت تھیں لیجاون ... سیر کرن تے حوراں ویکھن مڑ ڈیرے تے آون
جن انسان جو آپس اندر وچ ظلم تعدی کرے ... اوہ الگ وچے کتیں بدلے لیسن اندر روز حشر دے
ابو ہریرہ کرے روایت پاک نبیؐ فرماون ... کل جناں دے روز قیامت حاضر کیتے جاون
جیوں جیوں ظلم کسے نے کیتا کل پنکھی حیواناں ... تیوں تیوں اپنیاں ظلماں موجب انہاں بدلے پانان
جس ڈینوں سنگاں والا ونگا بگ چلاوے ... روڑے نوں رب سنگ لگاوے بدلہ اس تھیں پاوے
یا دنیا وچ موٹا ڈنگر لیسے تائیں مارے ... لیسے نوں رب تکڑا کرسی بدلے لیسی سارے
بھی جیں انسان حیواں کیتوں جگ وچ دکھ پہنچاوے ... اوہ حیوان بھی بدلہ لیسی جتناں ظلم کمایا

طاقت نھیں ووہ حیواناں جو کوئی بھار چواوے
حضرت کہیا ڈر و خدا تھیں دکھ دیہو حیواناں
ایہ عاجز مملوک تساڈے ترس انہاں تے کرنا
ہکدو جے تھیں بدلے لیسے جدوں فراغت پاون
جو حیوان خدا دے راہ وچ کٹھے گئے وچارے
جو صرف خدا دے ناموں کٹھے آدمیاں نے کھائے
کافر جدوں انہاں نوں کس خاکوں رنگ ونانے
باقی کل حیوان درندے نال زمیں رل جاون
ست اسمان بھی فانی ہوسن قدرت نال قدیریں

اوٹھ گھوڑے یا خچر تائیں اوہ بھی بدلہ پاوے
طاقت ہو جیب کر دسواری لدو قدر ترانان
بول نہ سکدے جے ایہو ڑن بھار کھوڑیا ادھرنا
حکم اللہ تھیں کل جناور پھر مٹی ہو جاون
خاک بہشتاں ندی اوہ ہوسن لذت پاونہارے
اوہ اوندے وچ خاک جنت وچ جاسن کل ملائے
کہسن ہائے افسوس اسیں بھی مٹی ہی ہو جاندے
خاک انہاندی ضائع جاسی کم نہ کسے آون
تے زمیاندا احوال تمامی اگے سنو پڑیرون

بقیہ فنائی آسمان وزمین وکیفیت نان شدن زمین وخوردن اوراہل جنت و برآمدن یک گاؤ و ماہی وکباب ساختن لحم آن ہردو راو خوردن باآں نان زمین بجائے ادام و تفصیل اشیائیکہ باقی مانند وختم یوم الحشر و آغاز یوم الخلود

جد ساری خلقت پل تھیں لنگھے چھکے اگ گنہگار
وچ میدان اکٹھے ہوسن اگلے پچھلے سارے
تا حکم ربے تھیں زمین تمامی مٹھا میدا تھیوے
بھی ہک گاؤ تے مچھی نکلے دھرتی ہیٹھوں بھائی
اوہ لاون بہشتیاں کارن جا اوہ دی کھائی
پھر سارا گوشت کاٹ چھید اکرن کباب پیارے
اول ایہو نقل کریں نعمت بادشاہانی
ابو سعیدؓ روایت کیتی پاک نبی فرماوے
قدرت نال پکاوے آپے گھڑ کے اللہ باری
اتنی گل جد سرور عالم آکھ رہے سن بھائی
اے ابو القاسم ہیں اک مسئلہ پڑھیا وچ توریت
حضرت کہیا دس اسانوں تدوں یہودی آیا

تے مومن لنگھ صراطوں اگے بیٹھا ڈیکن یاراں
ہک دوجے نوں راضی کرسن جیو نکر یار پیارے
اہل جنت دی روٹی اندر اوہ میدہ خرچیوے
اوہ اپسے وچ لڑ مرسن دونویں کھے نال خدائی
اول جگر چھید انہیں کے اوہ کباب بناسن
اوس روٹیاں نال لگا کے کھان بہشتی سارے
ایہ پہلا انعام واجنتیاں مہمانی
روز قیامت اس دھرتی دی روٹی بنائی
گھڑایا ندی جیوں گھر باری کیتے خاطر داری
اک یہودی پاک نبی نوں آکر عرض سنائی
جنتیاں دی جو ایں ضیافت ہووےگی اس جائے
زمین تمامی روٹی بنسی جاں اوہ ویلا آیا

حضرت شکر کرن لگے تک اصحابوں ولوں
سن اصحاباں پاک نبی خوشی ہوئی اس گلوں

پھر کہندا جو اوس ویلے سالن تساں بنائیں
یاراں کہیا آہو اوہ بھی دسو ساڈے تائیں

آکھن لگے گاؤ مچھی لڑکے دونویں مرسن
گوشت بھن کباب اوہناں دا جنت والے کرسن

لاون اوہ بناون اول جگر کباب کریسن
ستر ہزار برابر بندے ہک جگروں رج رہسن

وچ خوراک بہشتیاں خرچن اوہ جو دھرتی ساری
تے بعضیاں چیزاں وچ بہشتیاں بھیجو اللہ باری

دنبہ اسمٰعیل ع نبی دا ڈاچی صالح والی
بھی اصحاب کہف دا کتا پاون شان کمالی

پتھر مسجد اقصٰے والا بھی کوہ طور پیارے
کعبے والی زمین تمامی جنت جاون سارے

تھم حنانہ جس دے اوپر حضرت تکیہ لاندے
بھی حجر الاسود منبر نبوی سب بہشتیں جاندے

منبر اتے مزار وچالے جتنا قطعہ زمینوں
بھی روضے ٹکرا جنت اندر جاسی پک یقینوں

پنجاہ ہزار ورہیا اوہ دن جاں تک رہسی بھائی
تا یوم خلود ٹریگا اگوں جس دی حد نہ کائی

اوہ ایڈا روز جو تکنے اندر ہر گز کدی نہ آوسی
اہل جنت نوں نعمتاں اندر کدی زوال نہ ہوسی

تے دوزخیاں نوں دوزخ اندر ہر دم دکھ سوائے
کدیں جنت نہ ملے انہاں نوں رب قضیئے پائے

مناجات

یارب بخش اساڈیاں ہن جو جگ تے بھلیائی
تے دوزخ دیاں عذابوں کولوں کھیں آپ بچائی

کر کر بدیاں عمر گذاری نیکی سری نہ کائی
نیکاں اس عملدی ہوسی مینوں آس خدائی

توں سچا بخشنہار خدایا واحد پاک الٰہی
تے سچ رسول محمد تیرا شفیع تاں صفائی

ایہو عمل میرا یا اللہ ہور نہیں کجھ کمائی
ہر ایہہ بھی دان جنابوں تیرا میری نہیں کمائی

کون کمینہ میں بیچارہ لائق اس وڈیائی
جے دتا ای تاں توڑ نبھائیں کریں کرم فرمائی

بابو تے استاد اشناواں بخشیں بھیناں بھائی
کل امت پاک نبی دی بخشیں سنے پذیر گدائی

بیان صفت دوزخ و نام طبقات تے تفصیل ساکنان از روے طبقات و بیان ویل کہ وادی ست اندر جہنم و تفصیل ساکنان او و صفت خازنانِ دوزخ

ہک دن جبرائیل فرشتہ پاس نبی دے آیا
رنگ بدن دا ڈیا ہویا پاک نبی فرمایا

کیوں بتوں رنگ تغیر کیتا کہے فرشتہ بھائی
دوزخ نوں ہر فرق ٹھا حضرت ڈاہڈی سختی آئی

تا پاک نبی فرمایا ساؤں دس تو دوزخ دیاں گلاں
کہن لگا اوہ غضب الٰہی اچا دانگ محلاں

سال ہزار فرشتیاں اسنوں زوراں نال ہپایا
پھر سال ہزار تپایا ملکاں تاہو یا رنگ رتا
رات دنے پھر اکو جیہا رہندا بھریا اگ دا
اور کٹ وچ درگاہ ربانی اُس سوال الایا
حکم کیتا رب اک ساہ تتا اک ساہ ٹھنڈا آوے
جے ہک سوئی دے نکے چھتاں راہ جہنم کھلے
دوزخیاں فرشتیاں وچوں جے ہک کدی وکھیوے
ڈٹھا جدوں فرشتیاں دوزخ اور ونیر سکلے
جاں پھر حضرت آدم نوں رب دنیا وچ لیایا
دوزخ دے ست طبقے ایہن اللہ پاک بچاوے
جہنم معنے عمیق ہتاون جیہدی وڈی ڈونگھائی
او ہا طبقہ ڈھکن والا جسنوں فلاک ہتاون
اسوچ رہسن عاصی بندے اُمت احمد والے
بھی اہل شرک جو دنیا اندر کرکے کجھ بھلیاں
دوجیاں طبقیاں ناں لوں اسوچ دکھ ہو وگ تھوڑے
دوجا طبقہ اس تھیں تھلے نام لظی سدا او
نزاعۃ للشوی جسنوں رب وچ قرآن ہتاوے
تدعوا من ادبر اوہ سدے جو دینوں پٹھ پھیر
کہیا مجاہد آتش اُسدا ان کھلا سرددی سے
ابن عباس کہے جو اوہ اگ گٹیاں تیک جلاوے
پہلے ناں وں ہر گل اسدی ڈاہڈی قہر طوفانی
پھر سال ہزار لگائی اُتہاں جتنی قوت آہی
اس تھیں ہیٹھ تریجا طبقہ حطمہ نام ایہائی
معنے حطم تروڑن جیہڑی پسلی ہڈ تروڑے
نار اللہ الموقدۃ التی رب اوہ اگ بھڑکائی

تا اُس اگ جہنم والی ہڈ نگ سپیدی پایا
ایہہ اپنے قدر موافق اجے نہ ہویا نت
دہندو کارا ایہہ اُسوچ چانن ذرہ نہ لگدا
یا ربا اس آتش نے میتوں رتیں دماں اکایا
ٹھنڈیوں سیال ہویا وچ جگدے تیتوں ماڑ پھچائی
تڑف مرے سبھا خلقت جگدی اتنی گرمی ہے
ہیبت تھیں ڈر مرن تمامی بندہ کوئی نہ جیوے
جاں جاں تیک آدم ہویا تک تک کے غم کھاندے
کیتا شکر فرشتیاں جو ہن ساتوں رب بچایا
نام جہنم پہلے طبقے رب نہ بھول وکھاوے
اوہ ڈونگھا گھوہ جہنم جیہدا اور کت نکالی
بھی روز قیامت اوسے اوپر پل صراط ٹکاون
پھر بلدی نال شفاعت فضلوں اللہ پاک نکالے
اوہ بھی رہسن اس طبقے وچ بخشیں پچھیا سیال
بدن تمامی جل بل جاون منہ دے ٹکڑے چھوڑے
ڈاہڈا سخت آوازہ اُسدا آتش سخت ڈراوے
یعنے یہود تے پیراں تائیں اگ اُسدی کھاجاوے
جو سنت پاک نبی تھیں نسے اوہ اگ اسنوں گھیرے
ایہہ ہیمہ کہے ہڈیاں تھیں چھڑا او کہ کرسٹے
کلبی آکھے آتش اُسدی کوپر پاتنوں کھاوے
مشرک عرب ایسے وچ سڑسن بھی کافر نصرانی
اوہ دوزخ برابر ہویا پھر اوس رنگ سیاہی
کلا لینبذن فی الحطمۃ خبر قرآنوں آئی
جوش اُسوچ والی جلے ذرہ نہ باقی چھوڑے
تطلع علی الافئدۃ وچ جلے دلاں تھیں جانی

سارا بدن کھا جاوے گوشت ہڈیاں چمڑے
تھاندیوچ چکڑے جاون کافر ڈاہڈے کڑکے
اوہ جہنم اگی ٹرے ہوسن نالے ہتھے لمے بھارے
کہے ضحاک جو اسوچ رہسن کافر لوک یہودی
اس تھیں تھلے چوتھا طبقہ نام سعیر سداوے
سب اگیں تیں تائیں والی معنے ایہ سعیروں
اس طبقے وچ تن سو مارٹری رب بھرائی اگوں
ہر کوٹھے وچ طرح طرح دے دکھ عذاب سوائے
آتش دے زنجیر ہزاراں نالے طوق گلاندے
جاں اسدا منہ کھولن نکلن کئی غانڈیاں کانگاں
اس طبقے وچ رہسن جہیڑے بال یتیماں کھاون
اسدے تھلے پنجواں طبقہ سقر سدن جس تائیں
لَوَّاحَةٌ لِّلْبَشَرِ اوہ رکھے کافراں دی مشتاقی
یعنے ہڈیاں ماس تمامی سب کجھ ساڑ وکاڑے
ایہو حال ہمیشہ اس وچ مرسن نہ جیسن
بدن اوتھانہ گلے ہوون جیونکر کالیاں راتیں
یعنے دوروں دسن لگے اسدی بھاہ الٹیے
بعضے کہن لواحہ اوہ جسیاں اُپر چمکے
اسوچ رہسن مجوسی جہیڑے اگ پرست مکالے
اس تھیں ہیٹھ جحیم ایہی جو چھیواں طبقہ بھائی
جحیم جو ڈوڑے انگاراں والا ہر جند حسابوں
ساری دنیا نالوں وڈا اسدا اک انگارا
بعضے کہن جحیم دے معنے شعلے کڈھسن والا
اس طبقے وچ مشرک رہسن جنہاں شرک کتوئی
اس تھیں تھلے ستواں طبقہ ہاویہ جسنوں کہندے

کہیا بیضاوی تاں اوہ آتش وچ دلاں نوں چڑھے
جیوں جیوں ہیٹھ کرن فریاداں تیوں تیوں آتش بھڑکے
تے تھمے جیہڑیاں میخاں لاکے لوہے چنے مارے
بھی جہیڑے منکر ہوئے رسولاں رہسن اوتھے مردودی
اوہ ساریاں الٹیاں ودھاں تائیں تیز کری بھڑکاوے
یعنے اُتلے طبقے بھڑکن اسدے جوش کھنوں
ہراک بارہی اندر اوہدے تن سو کوٹھا اگوں
باشک ناگ پھرن متناوے بچھو ڈنگ بہائے
بھی جب الحزن اسیوچ جتھے کئی پہاڑ غماندے
کفاراں دے دل تے رڑکن وڈ دکھاندیاں ساکاں
کہے ضحاک جو صلابی سارے اسوچ غوطے لاون
اوہ ڈاڈا اکھیا کھلا تکیندا رب وکھاوے ناہیں
لَا تُبْقِي وَلَا تَذَرُ اوہ کجھ نہ چھڈسی باقی
نویں سروں پھر جوڑے اللہ پھر اونویں کھا جاوے
کہے مجاہد ہر دم ایہنوں پئے ہلاک جیسن
بعضے آکھن لواحہ اوہ دوروں مارے جھاتیں
سیاں کوہاں تھیں بھڑک دسیو دیکھدیاں نوں کھبے
جیونکر تیل اگی تے پایاں دوتی آتش ٹپکے
گبر سب اکٹھے کرکے ڈونگھے ہاہو ڈاہے
إِنَّ الْفُجَّارَ لَفِي جَحِيمٍ دیکھو آیت آئی
جسنوں کہن عظیم الجمرہ اندر لعنت کتابوں
ہے اک چنگ کدھیں اوہ کڈھے ساڑے عالم سارا
بیضاوی بھی ایہنوں لکھیاسن تین ہزار کمالا
بھی جہیڑے لوک پھرن منہ تانے نبی نہ منیا کوئی
اسدی سختی کولوں سارے دوزخ ڈردے رہندے

اسو چہ سخت پہاڑ اگیدے اُچّے دور دراڈے
جیہاں اُتّے چابک جن قدم نہ ٹپیا جاوے
اینویں ماراں کھاندے کھاندے اپڑن سرے پہاڑ
اوتھے بھی پھیر دم نہ لیون دین فرشتے دھکے
گدیں لہاون کدیں چڑھاون ایہو حال اونہاندا

کافر اُپر انہاندے چڑھسن ہینڈے اوکھے ڈاہڈے
پچھوں چکّی آون فرشتے دم نہ لینا آوے
چالی سال پہنچن اوتھے کفار انہاں دھماڑاں
ہیٹھاں ڈگن پھیر چڑھاون کر کر ہینڈے تھکّے
اسو چہ رہسن منافق سارے جیوں اللہ فرماندا

اِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ فِي الدَّرْكِ الْاَسْفَلِ مِنَ النَّارِ یعنے منافق لوگ وچہ کھائی تلویں دے ہیں دوزخ تھیں۔

ویل جگہ اک دوزخ اندر وڈا جنگل کھائی
بھی جیہڑے لوک نمازاں اندر سستی کرینوالے
ایہ سارے لوک اکٹھے ہوکے اک جنگلو چہ جاون
ابو سعید روایت کیتی پاک نبی فرماوے
تاں بھی اُسدا تھلہ نہ لگے ایڈی اُس ڈونگھائی
ستر برساں چڑھدے جاون تدوں سرے اپڑیجاون
بھی اک ہا غیّ مقام مریلا دوزخ اس تھیں ڈردے
بے نماز شرابی بیاجی اسو چہ رہسن سارے
جے بریاں کماں تھیں کرکے توبہ دنیا اندر ہوئے
سارے دوزخ نوں چو فیروں کھچی چار دیواری
پس ہک ہک سو برس دا رستہ چار چو فیروں آوے
جیں قناتاں تانیاں جاون تنبو اندے چو فیرے
ملک موکل دوزخ اُپر اپنہ رب بہاوے
تے کتنے ہور ہزار فرشتے جو ماتحت انہاندے
سال ہزار دوزخ تھیں پہلے کیتا رب اونہانوں
مونڈھے نفیں تا گردن تونڈی پینڈے سے برساندے
ڈاہڈے سخت انہاندے چلے مولا مہر نہ پائی
وڈے دند عظیم نہایت لٹکیاں ہویاں زباناں
حلیے دی تعریف انہاندی آوے نہ وچہ سوچھے

جو ودھ گھٹ تولن سودے اندر اسو چہ رہسن جائی
جو وچہ نماز ریا کریندے ٹھگ چغل منہ کالے
طرح طرح دے دکھ سزائیں اوتھے جا کے پاون
ویل اندر جو جائی پرساں کافر جلیا جاوے
تے ہک پہاڑ اگیدا اسو چہ ایڈی اس اُچائی
دھکے مار فرشتے اُتو پھیر ہیٹھاں پٹکاون
زانی لوطی اسو چہ رہسن بن توبہ جو مردے
ہور کوڑ گواہیاں دیندے نالے عاق نکارے
تاں اسو چہ نہ ڈالے جاسن ہیں تاں مجرم ہوے
چغل برساندا ہینڈا ہک ہک کندھ جو اُسدی اساری
آتش دی اوہ کندھ تمامی ابن عباس ہتلاوے
اینویں اوہ دیوار چو فیروں دوزخ تائیں گھیر
جو سنجیا ندا سہروا الٰہی اوہ ملک نام سداوے
ایہ اُنی افسر اوپر انہاندے رہندے حکم چلاندے
وڈے قد اور قوتاں والے ودھ تمام جہانوں
ستر ہینڈے منہ وچہ ہر گڑن ایڈے قد انہاندے
بجلی وانگوں چمکن اکھیں جال اوہ چھکن بھائی
کو ہیجی شکل طبیعت کرڑی ہیبت والا باناں
جے سو کو ہیجہ بیان کراں میں پھر بھی ہوس نہ کوہجی

جسنوں دکھ پہنچاون لگن ذرہ لحاظ نہ کرڈے — جیوں رب حکم کرے تیوں ہن تابعدار امڑے

بعضے دوزخ سرد بھی ہوسن ٹھنڈے برفاں ناوں — زمہریر بتاون جنہاں سردی حد کماوں

اوہ سردی بھی قاتل ہوسی سخت عذاباں والی — ہر تھیں منگ پناہ پنیرا ربّ نموں وکھالی

پرسیدن حق تعالیٰ از دوزخ کہ آیا پُر شدی وجواب دادن او کہ آیا ہیچ زیادہ ازیں یعنی ہنوز پُر نشدہ ام ونہادن خدا تعالیٰ جل وعلیٰ شانہ رجل بے کیف خود دروے وگفتن دوزخ بس بس بس سہ دفعہ وبیان ماکولات ومشروبات اہل دوزخ معہ بیان لباس وپوشش ومسخ شدن ایشاں وفربہی جسمات کفار بیان واژدہائے دوزخ زہردار کہ بداں کفار را خواہند خائید

جاں دوزخ وچ وگ گئے جاں کافر سارے — بھی بہتر ہن تس بالن آتش بھڑکاں مارے

حکم کرے ربّ دوزخ تائیں بھریا ہیں کہ ناہیں — آکھے اجے نہ بھریا سایاں ہور کوئی بھی پائیں

تاں اپنا قدم مبارک خداوند دوزخ اُپر ٹکاوے — تن واری اوہ بس بس آکھے خواہش ربّ مٹاوے

یعنی رج گیا ہاں یا رب مینوں بھکھ نہ کوئی — منہ منہ تائیں بھریا جاوے خواہش مٹیسی ہوئی

پھر رنگارنگ عذاب ہزاراں ہوون کفاراں تائیں — گرزاں نال مرہن فرشتے ڈاہڈیاں دیہن سزائیں

بدن تمامی زخمی ہوون کھا کھا چوٹاں ماراں — پھٹاں وچوں تتے بلدے نکلن گند ہزاراں

اوہ ساری پون زرداب انہاں دی جمع کرائی جاوے — جو بلدے اوہ پانی منگن اوہو رب پلاوے

قسم قسم دیاں گندیاں گندیاں چلن اوتھے ندیاں — اوہ پیوندیاں لنگھ جاون پڈیاں ٹیلیاں جیہیاں

اوہا پیپ اتے بدبوئی زخماں وچوں وگے — جھٹ ہووے تاں پیون کارن اوہو آوے اگے

کھوہاں وچ اکٹھی ہووے کئی تالاب بھریون — جد پیاسوں اکتے پوسن اوہا خوش ہو پیون

جو زانیاں دیاں کنجیاں نوچوں پیپ وگیگی بھاری — اوہ بھی پیون اہل جہنم بدبوئی دی ماری

ہور عشاق ایہی ہک ڈاہڈا ایہہ برا بدکاراں — بھی غسلین آسامتے غی ایہ شراب کفاراں

بعضے کہن جو پوں زرداب عشاق اُسے نوں کہندے — بعضے آکھن ایسا تتا پیوندیاں لب ہیندے

بھی طینۃ الخبال ایہی ہک ہور حمیم ایہائی — طینت معنے چکڑ اتے خیال زہر کوڑائی

اوہ زہراں نالوں قاتل ہوسن آتش نالوں تتے — جاں پیون تلوہاڈ ہیوں ربّ قضیئے گھتے

جاں اس تائیں پیون لگن ہوٹھ نہ رہسی کوئی — منہ دا ماس تمامی جھڑسی جیبھ پھٹر ولا ہوئی

جاں حلقوں ہیٹھاں اُترے پانی اندراں وِنجہ تکے
جے ہک بوند کدیں اُسوچوں دُنیاتے رج آوے
پھر لگسی بُھکھ انہاندے تائیں ڈاہڈی سخت اگاں
بھکھے پیٹ کرن فریاداں کھانا طلب کریسن
اوہ ڈاہڈا گنڈیالا انہاندے سخت ہوسی کوڑا اندا
نہ اگے نہ پچھے ہووے پھاتھے عوض گناہاں
تاں اب حمیموں دیسن فرشتے پانی تتا بلدا
کھاکھاں حلبل کوئے ہووِن جاں اوہ اندر جاوے
تاہوں سخت بیتاب ہو جاون اگے تھیں کم گلیا
پھر فریاد کرن درگاہے یارب کھانا ڈھیوے

ٹکڑے ٹکڑے ہو کر نکلن راہوں مخرج والے
اوہ موت تمام زمیں تے کل خلقت دے بھانے
کھاوندی کوئی چیز نہ لبھے جھڑی کھادی جاوے
تاں ملک اُنہانوں کھاون گل رن طعام ضریعوں ویں
سنگھوں ہیٹھ نہ اترے ہرگز کھاوندیاں پھس جاندا
آکھن پانی دا گھٹ بخشو لقمہ ہیے ہیٹھاہاں
جاں اوہ منہ دی طرف لیاون ماس تمامی گلدا
آندراں وچہ اوبلے سارے مخرج تھیں کھچ لیاوے
نویں سروں پھر آندراں اوجہاں ماس تمامی رلیا
تاحکم خدا تھیں تھوہر انہانوں کھانا حاضر تھیوے

إِنَّ شَجَرَتَ الزَّقُّومِ طَعَامُ الْأَثِيمِ كَالْمُهْلِ يَغْلِي فِي الْبُطُونِ كَغَلْيِ الْحَمِيمِ خُذُوهُ فَاعْتِلُوهُ إِلَىٰ سَوَاءِ الْجَحِيمِ ثُمَّ صُبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ عَذَابِ الْحَمِيمِ ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ

اور رُکھ زقوم جو تھوہر ناون کھانا او گنہاراں
سٹے اُسے ایہوں جیونکر شیطاناں ہے مدّے
فمالئون منہا البطون اوہ کھا کھا پیٹ بھریسن
کھاوندیاں اوہ پیٹ انہاندے وچ مارے جوش اُبلدے
جیونکر دیگ اُبالیں آوے ملے وچہ کھر لاتاں
اوہ کوڑا ایسا جے اِک قطرہ وچ دریا گھتیوے
تے گندا ایسا جے ہک ذرہ دنیا اوپر آوے
جیوں جیوں کھاون حلبل جاون کوکن کرن پکاراں
پھر سراں اونہاندے اوپر فرشتے تتا پانی پاون
کپڑے ملن اونہاندے تائیں جیوں گندھک قطرانی
جیوں بارودلوں آتش لگ بھڑکن بھاہیں بھاہیں
لیف تلائیاں اگ وچھائیاں سلے اتے آہاں
گندے کھانے مندے باسے دھندے پئے پورانے

اصل حمیموں پیدا ہویا اوہ کھانا بدکاراں
اہل جہنم سب اوسے تھیں کھاسن روندے پٹندے
کھاون تھیں جے کرن کراہت ملک اگھاڑ دیسن
نگلے ہیٹھ ترائے واگوں اُبلے وچ شکم دے
اوہ پیٹ تمامی چھل کھڈیسی جگر ہووے سوبھاہاں
زہر ہووِن دریا تمامی پانی کوئی نہ پیوے
او سیوپلے گندا اوسدے تھیں سب خلقت مرجاوے
رب فرمائے پکڑ دھریکو مارو دیہو مرواراں
آندراں وچہ تمام وجوددوں گل کے باہر آون
گلو چڑ پاون ساڑ جلاون چڑے اگ دھکانی
بدبو آوے مغز جلاوے جھال جھلیوے ناہیں
دیکھ بلایاں سخت ایذایاں دم دم دون سوایاں
شکلاں تھیں بدشکل انہاندے سوں کالے دھانے

نوزنیاں مدیاں شکلاں ہوسن اکناں تائیں ٹھیہیاں ہکناں دے چھاں بندراں شکلاں سوراں جیہیاں
ہکنے کتے بنکے ہوسن ہک ہلینگن جویں کھوتے ہکنے موشاں سپاں نوانگوں ننگے ٹنگے کھلوتے
اُحد پہاڑوں وڈے جُسے ہکناں او ہے جیڈے ہکناں دے وند اُحد برابر ہوتے ہوسن ایڈے
اِک اِک کافر دا پیٹ ہوسی وانگوں کوہ بیضاوی تن تن منزلاں چمڑا موٹا لائق خوب سزادی
ہکناں دے بیالی گزاں چمڑے ہوسن موٹے جنگلا نوانگوں سینے ہوسن گئی وڈے گئی چھوٹے
جتنیاں منزلاں پینڈا ایہی وچہ مدینے مکے اتنی جاگہ اندر کافر اک مساں بہہ سکے
ابن عمرؓ ایہ کہے روایت پاک نبیؐ فرماوے اِک اِک کافر دی جیبہ اوتھے تن کوہ لمی جاوے
کناں دی جھچھ کوہ لمی اوپر ٹرن مخلوقاں جیوں جیوں درد نہایت ہوسی تیوں تیوں مارن کوکاں
بھاویں کیڈے بدن انہاں دے اک پل اندر سڑ نویں سروں پھر حکم خدا ایں پاس انہاں دے چڑھ ہسن
پھر سڑسن پھر ثابت ہوسن ایہو حال ہمیشہ جاں پک جاسن بھر بدلاسن ہر دم ایہو پیشہ
کدیں عذاب نہ ہٹھا ہوسی دم دم سخت خواری اِک اِکدن وچہ بدلن جُسے ستر ہزاراں واری
اوتھاں جیڈے سپ ہوونگے دوزخ وچہ ہزاراں نے خچراں جیڈ اٹھوہیں ظالم کر دے ڈاہڈیاں ماراں
بعضے سپ پہاڑاں جیڈے باشک ناگ بلائیں نیں پھوڈاہڈے زہری قاتل چمڑن جُسیاں تائیں
جاں سپ اٹھوہاں ڈنگ کریسی دوزخیاں نوں کوئی چالی برساں پیڑ نہ جاسی جو اک ڈنگوں ہوئی
ڈنگ اٹھوہیاں لیڈے ہوسن جیڈے رُکھ کھجوراں ڈوڈھ وڈھ کھاون شیر درندے پاس نکودراں
بعض کفاراں سنگل بھارے دبروں پیچ لنگھاون موہوں کڈھ انہاں دیاں ایں الٹا چا لٹکاون
اوہ سنگل بہت اور رک لمے انت شمار نہ کائی جے ہک ڈنگ پہاڑیں رکھئے سب گل جاون بھائی
بھی گتے گدڑ گئی ہزاراں پٹ پٹ کھاونوالے نس دی کوئی واہ نہ لگے سب دن کون نکالے
ہیٹھ ڈکن نے میخاں چبھن درد زیادہ تھیوے کلمس آئی جان وچاری منگی موت نہ تھیوے

مناجات مصنف

شربت فضل تیرے دیاں یارب ہر دم مینوں تسّاں ہول جہنم تھیں جند جاوے جاں جاں لکھی مدیاں دساں
تن میرے نوں خوف تیرے تھیں پھوک چڑھائیں کساں دلو چہ رڑکن خار گناہاں تیں بن کسنوں دساں
لیندا اہداں ہمیشہ تیرے فضلد یاں کن رساں بخشش واجیدہ سناں آوازہ خوشیاں کھم کھم ہساں
جے توں فضل کماویں الگوں کچھ کم ہیں کساں جے تدھ پکڑیا عیباں بدلے کی طاقت جو نساں
کچہ لہواں کجہ لعباں اندر عمر گوائی اجماں عدل کریں تاں اوٹ نہ کوئی فضل کریں تاں وساں

ہر گاہ جو یک جا ویسنگے اسیں انہاں نال چمڑے سور سو السدسے تا جو چکھن عذاب

کوڑا خالی خرچ نہ پلے بیٹھا تلیاں جھسّاں
وچہ جناب تیرے یارب رو رو شکیاں اسّاں

منگیاں عمل نہ دیندا کوئی کس کولوں ہن کھسّاں
بھٹھ پیا ایہ جیون میرا جیکر ہن بھی پھسّاں

بیان سوال کرن اہل دوزخ یکہزار سال پیش ملائکہ زبانیہ یعنی خازناں جہنم را وجواب تلخ یافتن وباز فریاد کردن ایشاں بجناب حق تعالی وجواب عتاب یافتہ مایوس شدن وباز طعن ولعن وملامت کردن پیشرواں وتبوعاں خودرا از گمراہی وضلالت آموختن

سال ہزاراں کرسن کافر رو رو کے فریاداں
دوزخیاں فرشتیاں تائیں رل مل آکھن سارے
دکھ عذاب اساڈے تائیں ڈاہڈا سخت ستایا
آکھن مالک تساڈے تائیں دی طرفے مرسل آسن آئے
کفر شرک نہیں اُنہاں تسانوں ناکدیں ہٹایا
آکھن مرسل آئے آہے ایپر اساں نہ منے
اونہاں بہتا راہ ہدایت والا سانوں بہتا یا
کہیا اساں خدا دی طرفوں حکم نہ آیا کوئی
جیکر حکم اُنہاندا سُندے سوچ سمجھ کے منّدے
سبھ اقرار کریس اوتھے اپنیاں کل گناہاں
ایہ فریاد پوکار تسانوں نفع نہ کجھ پہنچاوے
جد ہو مایوس انہاندے کولوں آسن فیر لیدی موہوں
اے مالک ہن چاہئے ساڈا جھگڑا رب چکاوے
سال ہزار برابر کوکن مالک پیش وچارے
او رک کہے تساڈی بابت ایہو جھگڑا مُکّا
اِنَّکُمْ مَاکِثُوْنَ ہمیشہ ہسو تسیں انہائیں
پھر آکھن ایہہ باجھ نہ کوئی جیہڑا دکھ ہٹاوے
پورا سال ہزار کریسن رب اگے فریاداں

دکھ نہ ٹلے بدن نہ جھلے کون کرے امداداں
آکھو تسیں خدا نوں توڑے اک دن دکھ اٹھاوے
جھلیا موں نہ جاوے ساتھیں ہر دن دکھ سوایا
نہ دنیا وچہ تساڈے تائیں معجزے اونہاں وکھائے
تے سدھا راہ ہدایت والا تسی کسے وکھایا
بھاں نوں اساں چھوٹا جاتا رہے لنہاں نہیں بھنے
پر مندی قسمت ساڈی آہی او رلا ساں نہ پایا
نبیاں نوں گمراہ چھپاتا غلطی ساڈی ہوئی
تا دوزخ اج نہ پوندے اسیں کیوں ایہ شکلاں بندے
تا ملک کہن پھٹکار انہاں نوں جاؤ ہٹھ ہٹھاں
ایہو ہن نت عذابیں سڑسو کیتا اگے آئے
تا مالک جو سردار اونہاں دا اوسدے اگے رون
یعنے پھیر نہ جیواں آہیں موت اجیہی آوے
مالک کوئی جواب نہ دیسی سن کناں نوں چہ مارے
جو انہاں عذاباں وچوں باہر کوئی نہ جاوے اُکّا
موت نہ آوے مرے نہ کوئی ایہو حال سدائیں
کر بینے رل بہائیں ایہنیں متکے رحم کماوے
کر اقرار گناہاں آکھن یارب بخش مراداں

بیشک بیاں ساڈے کولوں ہویاں یا رب سبھائیں
نکلن دا کوئی راہ دکھائیں کڈھ ایتھوں ہکواری
رب کہیسے جو کیتی تساں دنیا وچہ پرٔیائی
نکلن دا کوئی راہ نہ ایتھوں ہوسد اتھائیں
جاں وچ دنیا اندر ہک اللہ نوں مومن کرن پکاراں
تے غیر اللہ نوں جو پوجن والے منکرے تسیں انھانوں
پھر دو جی واری اللہ اگے کرسن عرض ہزاراں
ویکھیاں سانوں کافر کیتا انھاں اسیں بھلائے
بھیج اسانوں دنیا اتے یا اللہ ہک واری
رب فرمائے نبیاں تائیں اگے تسیں اللہ دے
ہن او سے جگہ تسانوں آہندا و سو نال شیطاناں
پھر اج حکم خدا دا جیسدی بہت وڈی اچیائی
پھر تریجی واری مدت پچھوں کرسن عذر گناہاں
اگلی بھل اساڈی تائیں بخشیں یار خدایا
جے ہن کڈھ اسانوں بھیجیں کریئے نیک کمایا
حکم ہووے جیوں ساڈے تائیں اوتھے تساں بھلایا
مدت بہت خاموش رہن گے تاں پھر چوتھی واری
دوزخ وچوں کڈھ اسانوں یا رب پچھتایاں
حکم ہووے میں اگے وی عمراں بہت تسانوں
ہن اوہ وقت نہ لبھدا ہرگز تسیں لبھو جس تائیں
پھر پنجویں واری کر فریاداں آکھن یار خدایا
تاں اساں کفر کیہا یا رب گمراں سنگ رلے
ہن اک واری کڈھ اسانوں جے وت بدی کرا ہاں
اینویں عرضاں کردے رہسن پورے سال ہزاراں
رد ہووے تے سر وعذابیں مت لوہو مردارو

پر کر کے مہر خدایا اوہ ہن بخش اساڈے تائیں
تدھ بار چوایا سانوں اساں قدرت منی تیری
اس دے عوض تساڈے اپر ایہ سختی اج آئی
اج تساڈا رونا جھرنا ایہ کم آوے نائیں
تسیں انھانوں کر و کیتے کفر شرک دیاں مار
رہی اس کفر دے بدلے سدا عذاب تسانوں
لوکاں تے پچھے بھلے اسیں یا رب تیریاں رازاں
جو تدھ وعدے دتے آہے سارے سچے پائے
حکم تیرے تے عمل کمائے جا کے عمراں ساری
جا اوہ جگہ پسیندا سانوں جتھے اگلے جاندے
ہن کیوں سناں بھلے تساں کر و یاد زباناں
جس دے اگے مول گسیدی پیش نہ جاندی کائی
سبھ کجھ ویکھ مڑے ہاں سارے ہن تے بھیج پچھاہاں
نویں پھر بھیج اسانوں اساں یقین جمایا
بدیاں دے نیڑے جائیے گھل آزماویں سارے
اینویں تسیں اسانوں بھلے جیکھو جو سر آیا
کر فریاد پکارن سارے رگے اللہ باری
تا جو چنگے عمل کمائیے اگلیاں چھڈ بریایاں
اوس ویلے نہ پڑی نصیحت منیا نہ بھیانوا
ظالموں دا کوئی حامی ناہیں جکھو نت سزائیں
بدبختی نے ساڈے اپر ڈاہڈا غلبہ پایا
آپ تے اوہ سانوں نالے ڈوب گئے سب تھلے
پھر بیشک ظالم ہیں پکڑیں ویکھ گناہاں
او ڈک جھڑکاں دوں ربوں پھٹکاراں دھرکاراں
چپ کرو تا کڈھے کوئی دوزخ دے وچکارو

جسو ایہہ چھڑک خدا دی کفاراں نوں آوے — تروڑن سب امیداں آساں ہن کوئی چھڑاوے
حسرت تے افسوس ہزاراں اُس ویلے پھر کرسن — کھوتیاں وانگوں ہینگن لگن ٹاہڈے ہوکے پھرسن
حسن کہے پھر اس تھیں پچھے رب نوں نہ پکارن — آپس دے وچ ہِک دوجے نوں طعن ملامت مارن
تہوں سامنے ہو کے بھوکن گالیں دیون بھائی — تے لعنت کرن انہاں نوں جنہاں سی ہی رُلائی

وَبَرَزُوا لِلّٰهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعَفٰؤُا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ ۝ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ قَالُوا لَوْ هَدٰنَا اللّٰهُ لَهَدَيْنٰكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجَزِعْنَا أَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَحِيصٍ ط س ب

قرطبی کہے جدوں اوہ پاس رحمت تھیں نامیدی — دوزخ دے درو جن پکے ہو جاون سگے قیدی
وڈیاں گوروآں وَل دوڑن آکھن ونج انہاں نوں — اسیں تساڈے پچھے لگے اج چھڑاؤ سانوں
ٹالو اج عذاب الٰہی حیلہ کرو کوئی — اسیں تساڈے چیلے سارے لاج تساں نوں ہوئی
اگوں کہسن گروانا ندے آپ اسیں ہن گلے — سانوں دوس کوئی کیوں اسیں گر اساڈے چلے
جیکر رب اساڈے تائیں سدھا راہ وکھاندا — اسیں تساں نوں اوہو دسدے بیڑا پار ہو جاندا
ہن جو نکر نسیں عذابیں سڑدے اسیں بھی اینویں سڑیے — نس دی کوئی واہ نہ ایتھوں کیہڑا حیلہ کریئے
صبر کراں یا روواں پٹاں نفع نہ ہرگز کوئی — جھلو نال اساڈے جو کجھ سختی نازل ہوئی
سُن سُن کاوڑ چڑھے انہاں نوں گروانوں پھٹکارن — کہر کیاں وانگوں گُرلن دوڑن خوب دولتے مارن
وٹ کیچیاں ہِک دوجے نوں وڈھ وڈھ کھاون سارے — کیتا تساں خوار اساں نوں آہو کنجر کھارے
جیکر خبر اساں نوں ہوندی ایسے تسیں نکارے — کدیں تساڈے گر نہ لگدے منہ ہو تردے سارے
ہن جویں اساں نوں دوزخ سٹیا اینویں تسیں نکلو — ہا ایہہ دکھ عذاب تماہی سر ساڈے تھیں ٹالو
اینویں جھگڑ جھگڑ کے سارے آپہ وچہ لڑ مرسن — ایہہ اس جھگڑیدے وچوں کجھ وصول نہ کرسن

فریاد کردن اہل النار بدرگاہ باریتعالی برائے باریدن باراں واہر ظاہر شدن برایشاں و باریدن حجر و عقاب و مارہائے

کافر سوال کریسن وچ درگاہ ربانی — ہکواری اوہ والا بخشش اساں نوں پانی
پی پی پیٹ ہوئے نت گندے آتش وچ جلائے — سڑ سڑ کے منہ کوئلے ہوئے سنگھ پیاس سکائے
تا جا جن جیت ہکی دن بدل گھٹاں بنھ آوے — دوزخیاں امید لگے ہن پانی رب پلاوے

آئے ابر خدا دے فضلوں ہن ہن برساتاں
آون یاد اونہاں نوں تائیں دنیا والیاں باتاں

کیسا سوہنا بدل چڑھیا ہویا فضل خدائی
وس گیا تا پانی سندی کمی نہ رہسی کائی

سب پیاساں دور ہوجاون جے ایہہ وسایا
بدل آیا بدل آیا مولےٰ رحم کمایا

ہوسی ٹھنڈا ساڈے اُپر ویکھ اگن دھواساں
جیوں جیوں بدل نیڑے آوے تیوں تیوں لگن آساں

ہلون بجلی چمک ڈراوے سُدھ بُدھ ہوش بھلاوے
پھر بدل سارا سر دے اتے گھمن گھیرا پاوے

پاٹ کلیجے لیراں ہوون جاں اوہ کڑکے گجے
دھند و کار غبار تمامی منہ دوزخ دا کجے

تڑف تڑف کے ڈگن سارے ایہہ کوئی آفت آئی
پھر لوہے بدل کہے اُنہاں نوں حکمے نال الٰہی

اکھو ناہیں اُپر ساڈے اپنا مینہ وسائیں
آکھن وس شتابی بھائی ساڈی اگ بجھائیں

ناڈے بنھ اٹاں وچھیاں ہلوں چھریاں لاون
بھر داناس کر بہن اونہاں نوں پھر بھجن وکجاون

اس تھیں تے پچھے سپ اٹھوئیں قاتل زہر والے
وسن وچ سن دوزخیاں نوں بچھو کالے کالے

پھر تتا بلدا پانی وسے جسم اڈاوے
جیونکر تیل اگے تے پایاں آتش نوں بھڑکاوے

اینویں آتش دوزخ دی نوں تیز کرے اوہ پانی
وڈی کانگ نہایت پڑے دوزخیاں دی گھانی

چھکڑ ٹکے قہر اوہ گے سارے کفاراں
گندیاں نہراں وچوں اُٹھن گندے اتے اُبھکاراں

کلک کلک کے کوے ہوون سکھ واساہ نہ آوے
گرمی تے بدبوئی ہر دم دونی ہوندی جاوے

پھر روہڑ لیجاوے کانگ اونہاں نوں وچ جہنم لوٹے
نال عذاباں ڈُب ڈُب مرسن جیوندے نہ موئے

مچھلیاں واگوں پئے تڑپن لب بخشش ناہیں
اُمت احمد نوں اوہ ویلا رب وکھاوے ناہیں

تقریر شیطان علیہ اللعان بطور خطبہ پیش اہل دوزخ نعوذ باللہ من شرہٖ

وچ تفسیر معالم لکھیا کنوں مقابل بھائی
دوزخ وچ اک منبر اگدا رکھسن اچی جائی

مولویاں دے واگوں اس تے چڑھ شیطان کھلووے
سب کفاراں نوں اُس ویلے خوشی نہایت ہووے

چھوٹے وڈے اس ول دوڑن شاید ایہہ چھڑاوے
کر کے کوئی فریب اساں نوں سختی کنوں بچاوے

دنیا وچ بھی اسے جیہا ہور رہسکار نہ کوئی
اج بھی ایہہ کریسی ہمت جو کجھ اس تھیں ہوئی

کول اسدے جد پہنچن سارے کافراں سد بلاوے
آکھے سنو تساں نوں اج اک بات سنائی جاوے

دنیا وچ تساڈے تائیں جو کجھ رب فرمایا
اوہ دوزخ اتے بہشتاں والا وعدہ سچا پایا

دوزخ ڈٹھیا تساں ڈٹھا تائیں موجب بد کرداراں
جے کیہا خدا دا منّدے اوتھے کیوں سڑدے وچ ناراں

اپنے اوس رسول تساں نوں دُنیا تے پہنچائے
اکھیں کن تساں نوں بخشے عقل عطا فرمایا
تے سو سو ویری سنگ میرے یقین ہٹکیا اللہ باری
پھر کیوں حکم خدا دے اُپر تساں یقین نہ کیتا
مینوں تساں نہ دشمن جاتا کردا ایہ بد خواہی
جیوں جیوں رب تساڈ ے بتائیں ہور یا میرے سنگو
حق حقوق الٰہی جیہڑے تساں تمامی بھنّے
ہیں کوئی خط تساں نوں گھلیا نہ پیغام سنیہا
جسدے آکھے لگ کے تساں ایہ کرتوت کمائے
مینوں جے بدنام کرو کوئی کڈھو میری چِٹھی
کِدن تساں نوں نیکی کردیاں ہاں ہوں پکڑ بٹھایا
ایہ چھوٹا موٹا سب میرے تے کیوں الزام لگاؤ
ہیں صرف تساں نوں لدے اندر اپنے وسوسے ڈالے
کیوں اوہ وہم شیطانی تساں لدیوچہ پکڑے
میرا کجھ قصور نہ اسو چہ آپے تسیں گناہیں
ہیں تہیں اج امید نہ رکھو جو ہیں کسے چھوڑا دیں
میری کجھ نہ طاقت ایتھے ہیں کسے دے کڈھ نڈاں
جاؤ اپنے کیتے موجب پاؤ اج سزائیں
سُن کے ایہ جواب شیطانوں رو ہیں کڈھ ہن
گوروال اُپہ سُطعن کریس گالی تساں نرلی
اتنار ووت موہاں تے روزہ پوسن کھاہاں
کھوہاں وچہ اکٹھے ہووَن نیر لہو دے سارے
اوہ گندی رت ہو وگّی قاتل زہروں ودھ بھارے
دکھ عذاب جہنم والے یا رب نہ دکھلائیں

بھیجے پھیر قرآن کتاباں کل احکام جتائے
ویکھو سُنیو سمجھو جو ہیں راہ تساں دکھلایا
جو ہے شیطاں تساڈا دشمن چھوڑو اسدی یاری
وحدانیت چھوڑی اُسدی کفر پیالہ پیتا
میرے پچھے لگ کے تساں چھوڑے حکم الٰہی
تیوں تیوں تسیں خدا تھیں نہ ویں تھیں موں نہ سنگو
جھوٹھ میرے چھک پلے پڑھے اسدے سچ نہ منّے
سچ دسو کھاں قاصد میرا کیہڑا جاندا رہیا
تے حکم خداوند سچے والے جس نے وچ چھڑائے
کِدن تساں نے دُنیا اندر شکل میری سی ڈٹھی
تے کدن تساں نوں ٹھاکر دسے کدن کفر سکھایا
کدن تساں نوں زوریں جاکے آکھیا بدی کماؤ
کیوں منّے جے آہو ایڈے نیکی کرنے والے
کر جاندے پرہیز اوہناں تھیں جدوں پسند نہ آئے
آپے تساں عذاب قبولے دوس میرا کجھ ناہیں
جو کیتا سو پایا تساں دوس نہ میرے تائیں
آپے تساں اُٹھایاں سر تے ایہ پاپاں دیاں پنڈاں
ہیں اپنا بچا نہ سکدا کسنوں ہور چھڑائیں
آپسدے یوچہ پکڑو جے نوں چکیں چکیں وڈھن
دس دس شترا سانوں تساں بیخ اسادی پیچی
ہنجوں سوٹے ہو جاون آخر ندیاں خون چلائیاں
انہاں کھوہاں دیوچوں کاڑھیوں زہر جیہے دمکے
جے ہک بوند پوے دریائیں زہر ہوجاون سارے
دو جگو جیڈا ہیٹ بنے نہوں تیتی وانہ لائیں

سوال کردن اصحاب النار پیش اصحاب الجنۃ برائے آب و طعام و جواب ایشاں

وبیان سہولت بعض کافراں عذاب علامات اصحاب الجنۃ واصحاب النار

پھر کہن فرشتے دوزخیاں نوں ہن کیوں ہر چلاندے
کون چھوڑاون والا جسنوں رو تسیں وکھاندے

کہن اساڈے یار قبیلے وچ بہشتاں رہندے
سر پاؤ چھوڑاندے ساہنوں جی آہیں انہاں کہندے

کہن فرشتے سدو انہاں دے نام بلاون
پیوداں دے پڑولٹ تاں میں بھنّاں یاد لیاون

طرح طرح دیاں منتاں کرسن طرح طرح آرزو لی
پھر چائی پرس اونہاں دیا ئیں سدنہ اپڑے کوئی

پھر یکدن اہل بہشت خداؤں عرض کرین سبارے
جو دنیا اندر آہے یارب ساڈے خویش پیارے

اوہ جنت وچ نہ نظری آون یارب پاک الٰہی
تے ہک اساڈے دشمن آہے جیہناں عداوت آہی

اوہ ساڈ دنیا ئیں منع کریندے نیکی تھیں ہمیشہ
سڑبل جاون دنیا اندر جاں تینوں اسیں دربشار

تے شخص فلانا دنیا اندر آہا وڈا اگنا ہیں
خبر نہیں تہیں بدلا اپنا پایا ہے کہ ناہیں

اوہ دوست دشمن سب اساڈے جتھے ہیں خدایا
میں اساں نوں حال انہاندا ویکھاں کویں وہایا

حکم ہووے ہک دوزخ دیوال ستہ کھولیا جاوے
جنت والیاں حال اونہاندا سب کجھ نظری آوے

ویکھن یار قبیلے اپنے دے نام پکارن
سنن آوازاں دوزخ والے سداساں نوں مارن

اوچے چیٹکے ویکھن سارے اپنیاں راں ناہیں
وچ بہشتاں عیشاں مانن زینت والیاں جائیں

تے جنتیاں نوں نظری آون حال خراب اُنہاندے
آتش دیو وچ سڑدے کڑدے روندے تے کرلاندے

نال زنجیراں بکے جکڑے وچ انہاں ہتھکڑیاں
چلن سکن نال پیراندے ٹنگاں بانہاں کڑیاں

جنت والے کہن اونہاں نوں کس تقصیروں پکڑے
کیہڑا اُرا کمایا تساں دوزخ دے وچ کڑے

قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّيْنَ وَلَمْ نَكُ نُطْعِمُ الْمِسْكِيْنَ وَكُنَّا نَخُوْضُ مَعَ الْخَائِضِيْنَ وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوْمِ الدِّيْنِ حَتّٰى اَتٰنَا الْيَقِيْنُ فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِيْنَ ۞

دوزخ والے کہسن اگوں جنت والیاں تائیں
جو اساں نمازاں پڑھیاں ناہیں جاتھے آن ندائیں

بھی روٹی ٹکر مسکیناں تھوں کدیں نہ مول کھوایا
نال زکوٰۃ نہ دتی نالے تاں ایہ دکھ اُٹھایا

مت کسیدی دُنیا اندر اساں نہ منّی کائی
روز قیامت نوں جھٹلایا تاں ایہ شامت آئی

وا تے مول نہ رکھیا اساں جو کجھ حکم الٰہی
ہُن جاتا جو رب بھیدی ہر گل سچی آہی

نگر جیہاندے اگے کر اساں عمر گذاری ساری
او ہن واقف بنن نہ ساڈے نہ کوئی کردا یاری

نام خدا دے تسیں اساں نتے شفقت مہر کماؤ
شالا ایہ مراداں عیشاں جم جم تسیں ہنڈاؤ

روٹی پانی نوں بھی اسیں دوزخ وچ لوہ ہوئے
گندی رت تے بغو ہر یائیں قوت اساڈی ہوئی

دانا پانی جنت دا گجھ دیہو اساڈے تائیں
ہر دم آتش بدن جلاوے جگہ نہ کوئی جھلے
پیئے بلاون تے کرلاون سار نہ سندا کوئی
تساں اگے ہن عرض اساڈی کجھ خیرات کماؤ
دین جواب اُنہاں نوں ایتھے لوک بہشتاں والے
نا ہکیا پیا تسانوں کفر وں اساں تائیں
حکم الٰہی تساں نہ منے سو واری سمجھایا
اوہ کل رسول قرآن کتاباں جو جو حکم الٰہی
تسیں دسو کہاں اج تسانوں کی کجھ نظری آیا
دارو کہن وعدے رب دے سچے ہوئے سارے
تاں کہن بہشتی دوزخیاں نوں جو کیتا سو پاؤ
تے کیتا رب حرام تسانتے آب طعام بہشتی
دسن اندر اساں تسانوں کسر نہ چھوڑی آہی
چاوڑتے وڈیایاں اندر حق نہ تساں پچھاتا
اوہ مغروری کم نہ آوے اج تساڈے تائیں
سد و اج اونہانوں جنہاں بدیاں پیاں کھاں
کتھے گرو تساڈے جیہڑے تلی نہ لگن دیندے
کتھے دیویاں دنیا والیاں کتھے دیوی دوارے
کتھے اوہ جنہاندے سر تے تساں انھیر گھولائے
کتھے قبراں والے کیتے سجدے تساں جنہانوں
چھاوراج عذاب قضئے رل کے نال انہاندے
ایہ بدلہ ہے اوس دا جو کجھ جگ وچہ پیا کمایا
ایہ گل کہکے جان بہشتی گھر گھر انھوں سارے

بھکھ تریہہ اتار و ساڈی ساتھیں لو دعائیں
نس نہ کوئی واہ نہ لگے بھا جتھے اگن کوتے
کوک اتے فریاد اساڈی بند چرو کی ہوئی
آب طعام بہشتاں والا سانوں بھی پہنچاؤ
ہن کیوں کوکو ساڈے اگے کرگئے آپ مکلنے
اوس کفر دا بدلہ اج ہن ملیا ہے کہ ناہیں
آپے بھج وڑے وچہ دوزخ آپے ایہ گل پایا
جیونکر اسیں منیندے آہے اینویں ہوئی بھائی
اوہ وعدہ سچ خداوند والا پایا کہ نہ پایا
ہرگز شک نہ رہیا کوئی جھوٹے اسیں نکلے
ہن کی ہوندا جھڑیاں جھکیاں ذرہ نہ پچھتاؤ
کیتا اپنا پایا تساں پیش آئی اوہ زشتی
پر آپے تساں خدا دی وحدانیت منی ناہی
چت نہ لایا حکماں اتے ربدا راہ نہ جاتا
کون رہائی بخشن والا باہجوں اللہ سائیں
جو بریاں پیاں کمایاں پیش تساڈے آئیں
اج کیوں ناہیں تساڈے تائیں اوہ امداد کریندے
کتھے اوہ بت خانے کتھے گھسر گئے بت سارے
کی ہویا اج سبھناں تائیں کیوں کوئی چھوڑائیے
کتھے پیر جو کھا شرنیاں کرے ننگ تسانوں
جو دنیا وچہ تساڈے تائیں ربدا راہ بھلاندے
راضی ہوکے جالو بھوگو جو کجھ سر تے آیا
تے وچہ جہنم رہن ہمیشہ کافر بھلے مارے

حدیث وعن سمرة ابن الجندب ان النبی صلی اللہ علیہ وسلم قال منہم من تأخذہ النار الی کعبیہ ومنہم من تاخذہ
النار الی رکبتیہ ومنہم من تاخذہ النار الی حجزتہ ومنہم من تاخذہ النار الی ترقوتہ رواہ مسلم مشکوٰۃ صفحہ ۴۹۴

ہمسے بیٹے جناڑے تھیں پاک نبیؐ فرمائے
بعضے سڑسن گوڈیاں توڑی بعضے لک تائوں
تے نعمان ابن بشیر بتائے پاک نبی فرماون
جُتیاں ندی اگر مائش اسدے سر دا مغز جلائے
دوزخ والے کہسن اسنوں وڈی رعایت ہوئی
جس کافرنوں حُب نبیؐ دی دُنیا اندر آہی
سخی کفار انتوں بھی قدرے دکھ گھٹایا جاوے
حضرتؐ کہیا وچ بہشتاں ہوسن جابر بندے
نے بھولے بھالے رہن ہمیشہ ہرگز فخر نہ کرُوے
تے دوزخ دے وچ ہوسن جیہڑے آکڑ خاں سداون
اپنے آپ نوں چنگا سمجھن لوکاں عیب دھریندے
طرف غریباں تکن ناہیں ظلموں لوک اکائے
مندی خو طبیعت کڑی رکھن مٹھا وٹی

بعضیاں تائیں اگ دوزخ دی گٹیاں تیک جلاوے
بعضے گردن تائیں سڑسن ڈُب ڈُب غوطے کھاون
بہت آسان عذاب والے نوں آتش جُتیاں پاون
ہانڈی وانگوں کھوپر اُبلے روئے تے کرلاوے
اوہ کہسی جو میرے جیہا اوکھا ہور نہ کوئی
اوسنوں بھی تخفیف عذابوں کرسی آپ الٰہی
تے رتبہ اہل ایمان سخی دا وچ حساب نہ آوے
دنیا وچ اُٹھلائے جنہاں دُکھ قضیئے دھندے
مٹھی جیبھ تے نرم طبیعت بھٹیاں تھیں نہ ڈردے
کرن تکبر ہور کسے نوں وچ نگاہ نہ لیاون
مال اکٹھے کر کر رکھدے ربدے راہ نہ دیندے
کھا کھا مال حرام بیگانے اپنے پیٹ ودھائے
ایہ سارے وچ دوزخ سڑسن کوئی نہ واہی ڈٹی

بیان حال عاصیاں از اہل ایماں و سہولت ایشاں در عذاب جہنم و دوم اہل شرک و اہل نفاق در نار آتش دوزخ

ابو ہریرہؓ کرے روایت پاک نبیؐ فرمائے
یاراں پچھیا کون شقی اوہ تا حضرتؐ فرمایا
یعنے جو اوس نیکی کیتی اسد کاراں ناہی
اوہ شقی بدبخت نکارا وچ عذاباں سڑسی
جیہڑے مومن عیباں بدلے وچ جہنم جاسن
گلے انہاں نہ ہوسن تنہاں طوق زنجیر نہ کوئی
وضو والے انج تمامی روشن ہوسن سارے
مالک جو سردار جہنم کہے اونہاندے تائیں
بلکہ تساڈے چمکن سوہنے آتش ورہ نہ جالے
مومن کہسن اسیں تمامی اُسدی اُمت بھائی

باہجھ شقی جہنم اندر مول نہ کوئی جاوے
جس رضا الٰہی کارن عمل نہ کوئی کمایا
تے مندے کم نہ چھوڑے اسنے جہت رضا الٰہی
تے جو کوئی الٹ اندا کرسی دوزخ وچہ نہ ورسی
اوہ کافراں وانگوں دوزخ اندر کجھ عذاب پاسن
شکلاں تھیں بدشکل نہ ہوسن وڈی رعایت ہوئی
بھی جیبھ نہ سڑسی اوسدی جیہڑی کلمے ذکر پکارے
کون جوان تسیں ہو بھائی کس مذہب دے سائیں
تے ہور تمامی دوزخیاں دے سڑ بل ہووے کالے
جس تے رب قرآن اُتاریا پاک کلام خدائی

تا مالک کہے قرآن خدا دا اوپر محمدؐ آیا
اُسدی اُمت ہو کے تساں کیوں دوزخ گل پایا

اوہ رسم مبارک پاک نبی دا اُسنکے رووَن سارے
مالک آکھے ایہہ ہن رونا کم نہ مول سنوارے

جے دنیا اندر روندے تسیں بھی کجھ حاصل تھیندا
توبہ کر دے رب تقیں ورڑدے دوزخ اج نہ ڈھیندا

تا مالک تائیں اُمت احمدؐ آکھے کر کر زاری
پاک نبیؐ نوں حال اساڈا جا دسیں اِکواری

اوڑک کرن شفاعت حضرت کڈھن مومن سارے
باب شفاعت وچہ جیویں پچھے لکھیا گیا پیارے

بعضے مومن ایویں رہسن دوزخ دے وچ بھائی
جیوں تتے حمام وچ جا کے نہاون ڈریا کائی

حضرت علیؓ کہیا جو مومن ہووَن بہت گنہیں
بن توبہ مر جاون ایہہ شرک کماون ناہیں

اونہاندے بھی دوزخ اندر منہ سیاہ نہ ہوسن
بھی جانے گنہگارے ملن نہ انہاں طوق نہ گلو وچہ پوسن

پیون نہیں حمیموں نہ اوہ سنگل دے وچ کڑسن
آخر رب نکالے اونہاں سدا نہ دوزخ سڑسن

وچ توحیدؐ خدا اوندا والی جنہاں نہ پایا رلا
اوڑک وچ بہشت اونہاں نوں داخل کرسی اللہ

تے جنہاں نال خدا دے کوئی ہور شریک لایا
اوہ گدیں نہ ہر گز چھٹن بھاویں سو سو عمل کمایا

جو ے ایمان سلامت ہویا پاوے انت خلاصی
قدر گناہاں سڑ کے اوڑک وچہ بہشتاں جاسی

بھاویں کیڈ گناہاں ہویا انت ملن چھٹکارے
تے جو ایمان کھڑا کے مرسے کدیں نہ چھٹن ہارے

مشرک اتے منافق کافر رہن ہمیشہ وچے
جیوں جیوں نکلن تُرلے کرسن تیوں تیوں آتش کھچے

جو کر شرک فساد بلائیں مویا ثابت ہو کے
دوہیں جہانیں ملسن دسدے فضل کرم دے ہو کے

یارب ہینوں دنیا اُتوں ثابت کر کے ماریں
دو جگو چہ پذیر بندیدے سارے کم سنواریں

بیان عذاب کسانیکہ دیگرآن را کفر و شرک و بدعت و بدی آموزند و بیان موجبات دخول جہنم و موجبات تشدید و تنگی دران مقام خطرناک و بیان موجبات رہائی ازاں عذاب پر عتاب و نصائح از جانب مصنفؒ

جو کوئی بندہ لوکاں تائیں مندی کار سکھاوے
جیونکر جادو جوا چوپٹ یا شطرنج کھڈاوے

ایویں ٹھگی دغا واطت ڈھولک ڈگرا تازی
چنگ رباب سرود سرنگی ہور جو عادت ماڑی

کفر شرک یا بدعت دسے ہور جو کم بُرائی
سکھنے والیاں نال برابر بدلہ پاوے بھائی

جتنا قدر عذاب ہویگا گل شاگرداں تائیں
اتنا قدر سکھاون والا پاوے ہک سزائیں

جو کوئی بندہ دنیا اندر مندی رسم نکالے
جتنی خلقت چلسی اوس تے اتنی سختی چالے

جو وڈے گھر اپنا نوالے بریاں سماں جاری کردے
شاہاں ویکھ رعیت اگوں پکڑے مندے چالے
سبھناں تائیں رب اکٹھا دوزخ دے وچ بیڑے
جیہڑے عالم حق چھپاون طمع خوشامد مارے
عرضاں کرسن لوک تمامی یارب یار خدایا
دونا کریں عذاب اونہاں نوں تا اللہ فرماوے
جو بری کتاب بناوے یا کوئی برا طریق نکالے
اینویں جو کوئی نیکی رستہ لوکاں نوں سکھلاوے
جو مولوی سنت پاک نبی دی جگو جگ کرواجاری
تے جیہڑے اس تے عمل کریس روز قیامت تائیں
جو چنگا عمل بتاوے لوکاں آپ اوس تے چلے
جو عالم باعمل نہ ہوسی سخت سزائیں پاسی
دوزخوالے پچھن اس تھیں جاں اوہ کرے دوہائیں
رورو کہسی لوکاں نوں میں دسدا ساں نیکوئی
حافظ قاری اینویں گلاں جیہناں عمل نہ کیتا
سونے ہیرے جو گہنے پاون جاہل مرد نکارے
سونے چاندی برتن دے وچ جو پیوے یا کھاوے
جو ڈھٹی یا جھوٹی لوکاں تائیں جھوٹی خواب سناوے
اس پر اسدے کولوں ہرگز گنڈھ نہ دتی جاوے
جو اوہلے بہکے گلاں سندا جو اوہ چھپکے کردے
جو بت بناوے یا تصویراں کہسی اوسے بنائیں
تا پاوے سخت عذاب نہایت کیوں تو آپ بنائے
مسلم اتے بخاری اندر ابو سعید دوں آیا
جو صدقہ دیتا کرو ہمیشہ مسکیناں تے راہیاں
عورتاں پچھیا ساڈے تائیں کیہڑی شامت ہوئی

جیوں پیر فقیر یا سید قاضی یا سلطان شہر دے
ویکھ مریداں پیراں تائیں اپنے جھگے گالے
پیر مرید رعیت حاکم اکو گھانی پیڑے
اوہ او گنہگاراں نال مرسن اندر روز شمارے
ساڈی اونہاں خوشامد کیتی سدھے راہ نہ لایا
سبھناں تائیں دونا دونا گھٹ نہ کوئی پاوے
جیہڑے اسدے اپر چلسن اوہ بھی گلسن نالے
جتنا ملے ثواب شاگرداں اوہ بھی اتنا پاوے
اک ہزار شہیداں وسنوں دیوے اللہ باری
ساریاں جتنا درجہ اسنوں بخشے اللہ سائیں
مچھوں پکڑ سٹیس اوسنوں ہیٹھ دوزخ دے تھلے
پیٹوں باہر رووے پھرسی گدھا جویں خراسی
کس برایوں اندراں تیریاں پیٹوں باہر آیاں
پر آپ نہ عمل کمایا اوس تے ایہ حالت ہوئی
علموں نفع ہووے جو پڑھکے عمل کمائے میتا
اوہ سونا تاون داغ لگاون اپر جیبے سارے
رن ہووے یا مرد انگاریں پیٹ بھرایا جاوے
دوں جو انہوں گدھ شتابی رب اسنوں فرماوے
اس ہیبوں دوزخ اندر پیا سزائیں پاوے
قلعی گال کنا نوچہ اسنوں پاون نال قہر دے
جو زندہ کریں جو انہاں نوں اس بھیں جیوں بنائیں
کنی ہنکے دوزخ وڈگے جو کوئی وین الائے
اکدن حضرت عورتاں تائیں ایہ حکم فرمایا
میں ڈٹھا جاکے دوزخ اندر بہت نساں تھیں آہیاں
حضرت کہیا کردیاں تسیں لعنت تے بدگوئی

جیکر نعمت ملے تسانوں شکر نہ کدیں کمایا
جے اک بات نہ منّے خاوند کل احسان بھلاوٗ
بُرا عذاب زنانیاں تائیں جو بن توبہ موئی
خون اتے زرداب اونہاندے فرجاں نوں چوؤ گن
جو نافع علم چھپاون مومن حق نہ دسن والے
جو شخص دو گلا منہ تے ہور تے پچھے ہور کریندا
جو وضو دیوچہ اڈیاں اپنیاں رکھے خشک نمازی
جو اپنی ہتھیں موت سہیڑے گل اپنا چل گھٹے
جس عذابوں موبا کوئی اپنی جان ونجائی
دہر لگے کھاون اہل ایماناں غیبت کرنوالے
باہجوں عذر جو بول آلودہ رکھے جسّہ جامہ
جو مال یتیماں کھاون ناحق پیٹ اگی تھیں بھرسن
سبھیں سخت عذاب اُنہانوں جنہاں پیغمبر مارے
جو پاک نبیؐ نوں گالیں دیوے یا اُسدے اصحاباں
جو نشے شرابدے پیون والا بن توبہ مر جاوے
جو لوگ مدینے وسن والے وڈا عذاب تنہاندا
جو اُور کسیدے ناحق بندہ جھوٹھ طوفان الاوے
جو پانی دودھ رلا کر ویچن وکھو وکھ کراون
جو لوکاں سامنے نیکی کردے پچھوں کرن برائی
روسن تے کُرلاسن آکھن دھوکا لگا اسانوں
نسیں بھی اینویں کردے آہے ظاہر وچہ نکویاں
ہو سوہنے کپڑے پائے کردے جاور تے وڈیائی
جو دیون دُکھ گوہنڈیاں اونہاں ہتھ تے پیر نکوئی
ابو ہریرہ یوں مسلم دیوچہ پاک نبی فرماوے
اول بُڈا زانی دوجا شاہ جو جھوٹھ الاوے

بہتان

تے وچہ مصیبت زحمت بھی نہ صبر تسانوں آیا
بھلا بھلائی کل عمراندی ہک گلوں کھوہ پاؤ
گھت زنجیر ڈکر تھیں اونہاں الٹی ٹنگی ہوئی
کل خلقت نوں گنداونہاندے ڈاہڈے معدے لگسن
ملک اُنہاندے منہ وچہ دیون آتشدے گڑ بالے
اگ دیاں دو جیبھاں ملن دوزخ وچہ جلیندا
اڈیاں نوں اگ ساڑ جلاوے دم دم ہووے تازی
اوہ اینویں سد اگھٹیندا رہسی کدیں عذاب نہ چھٹے
اوہ عذاب ہمیشہ اسنوں ہوندا رہسی بھائی
حرام خوراندے منہ تھیں وگسن پاکوڑے پرنالے
پیٹوں باہر لٹکن اسدیاں اندراں نکل خاماں
تے آتشدیاں صندوقاں اندر ظالم قیدی کرسن
جو پیغمبراندے ہتھوں موئے اوہ بھی سڑسن نارے
سدا جہنم اندر رہسی سڑسی وچہ عذاباں
طین خبال پلاون اسنوں سخت سزائیں پاوے
جو کوئی دیوے دُکھ انہانوں سخت سزائیں پاندا
خون برابر اُسدے تائیں دُکھ پہنچایا جاوے
اوہ پانی دودھ جُدا نہ ہوسی تاں اوہ ماراں کھاون
باغ بہشت دکھال انہانوں دوزخ سٹن بھائی
حکم ہووے جو اینویں کرنا لائق اج تسانوں
تے باطن وچہ کرو بریاں نیّتاں بریاں ہیاں
گندرف دے اوہ جامے پاون جمرجاون بھائی
جو دین نبی نوں ٹھٹھے کردے ملے جہنم ڈھوئی
ترے شخصاں نوں روز قیامت رب نہ مول بلاوے
تریجا جیہڑا ابکھا ہوکے چادر پھیر وکھاوے

جہباں نال ڈنگیوں جیہڑے جھوٹھ گواہیاں بھردے
جو بیع شرا کریندیاں پاڑی جھوٹھیاں قسماں چاون
جو دنیا کارن نال کسیدے پیر مریدی کردے
بھی جیہڑا مرد جو چادر اپنی گٹیاں تھیں لمکاوے
جو چغلی مارے حاکم اگے عاجز لوک مراوے
جو کوئی حاکم قاضی وڈھی لیکے ناحق فتوی دیندے
جو پڑھ کے بھیر قرآن وسارے تسدن انہاں تھیوے
چور لٹیرے دوزخ بوچہ ڈونگھیاں تھیاں دن
پھر باہر آون ملک اُنہاں نوں سر وچ میخاں مارن
پھر اوہ ابیتوں غوطے لاون کئی ہزاراں سالاں
جو کاور کرے جھڑکے ڈاڈھا کسے سوالی تائیں
تن بندیاں نوں سخت خواری دوزخ یوچ اوتے
دوجا ناحق خون کرے جو دھیاں تائیں مارے
عبد اللہ بن عمر لیاوے پاک نبیؐ فرمایا
یعنے جھوٹھ حدیث بنا کے مشہور کرے بھائی
قرآن دے معنے جو کوئی اپنے دلوں بناوے
یا جھوٹھا دعوی کرکے کوئی مال پرایا لیندا
جس دی خو نمیمت والی یا متھے وٹ پیندا
ایہ سارے شخص جہنم لائق پاک نبیؐ فرمائے
جو فجری شام نمازوں پچھے بات کرن تھیں اگے
اَللّٰھُمَّ اَجِرْنِیْ مِنَ النَّارِ پاک نبیؐ فرمایا
جو کوئی ایہ وظیفہ رکھے دوزخ مول نہ جاوے
کہے مجاہد بعضے مومن جاں دوزخ وچ وسن
مالک غصے ہو کر کہسی ایہ کیوں ساڑیں ناہیں
آتش میری ڈٹھے انہاں تھیں پیٹ سو موں ڈھکے
تے ستر ہزار ملائک مارے چابک نال قہر دے
جو خویشاں نالوں غیریشی تجوڑن دوزخ دھکے کھاون
جو لگ رے وس پانی دیون لوگ پیاسے مردے
ایہ سارے کم عذابانوالے اللہ پاک بچاوے
آتش سولی اپر ٹنگیوے جیہہ کسائی جاوے
عتیاں سٹھاں اوپر لیٹن رشوت بدلے پیندے
پتھراں تھیں سر تکھڑے ٹکڑے ایتویں سد امریوے
سال ہزارن سبھاں جاون تھلا کوئی نہ چاون
جاوی تھاں ڈھونڈ لیا ڈچوری سایاں کارن
سپ اٹھوئیں کھاون جہناں لٹے مال کنگالاں
سال برابر جھڑکن بدلے دوزخ لین سزائیں
اوّل جیہڑا نال خدا دے ہور شریک لیاوے
تیجا زانی نال گوانڈھن کرے زناہ پیارے
جاں کر اہن میرے اتے جس نے جھوٹھ الایا
حضرت کہیا دوزخ وچہ اُس اپنی جگہ بنائی
یا جو اپنا نسب ڈھاوے وکدا دوزخ جاوے
یا دیندا دکھ غلاماں تائیں اوہ بھی دوزخ دیندا
جو مال زکوۃ نہ دیوے یہی جو دیندیاں نوں ٹھکیندا
دوزخ کنوں بچاون والے اگوں مسئلے آئے
ایہ دعا پڑھے ست واری اسنوں اگ نہ لگے
یعنے دوزخ کولوں میتوں دیئیں پناہ خدایا
جے کسے سبھوں جاوے تا اُس اگ نہ مول جلاوے
اگ انہاں نوں ساڑے ناہیں صحیح سلامت رہسن
دوزخ کہسی اللہ تھیں ایہ منگدے رہے پناہیں
نا مالک کہے فرشتیاں تائیں کڈھ دیہو ایہ کے

جو سورہ ملک دی خاں ہمیشہ راتیں پڑھکے سوندا
اوہ بھی آتش دوزخ دے وچہ مول نہ داخل ہوندا

ستر ہزار فرشتہ منگے اسدے کارن دعائیں
جو یا رب اس بندے تائیں دوزخ وچہ نہ پائیں

فجری تائیں سب فرشتے ایویں کہندے رہندے
بھی جو پڑھدے حامیم ہمیشہ اجر ہزاروں لہندے

جو حامیم دخاں ہمیشہ رات جمعہ دی پڑھدا
اوہ بندا بھی بخشیا جاندا دوزخ نہ مول سڑدا

ست حمیماں بند کریسن دوزخ دے در ستے
ہر حامیم اگے دروازے وچ دوہایاں گھتے

یا اللہ اس بینوں پڑھیا بخشیں اسدے تائیں
تے جیہے نال ایمان لیایا دوزخ ساڑیں ناہیں

ایویں برکت بسم اللہ تھیں ملن ہزار ثواباں
حرف انیؔ بسم اللہ اندر انیؔ ملک عذاباں

ہر اک حرف چھوڑ لوے اسدن ہر اک ملکوں بھائی
شکر کرو ایہ نعمت سانوں رب عطا فرمائی

ساریاں بریاں عملاں کولوں کرو پرہیز بھراؤ
ڈرو عذاب جہنم دے تھیں چنگے عمل کماؤ

ہن ہے ویلا عمل کرن دا پھر ایہہ تھہ نہ آونا ں
لدگیوں جد ایتھوں بیلی وت نہ پھر آیا وناں

جو کجھ سفر خرچ تدھ ایتھوں اپنے پلے پایا
اوہو کم آوےگا بھائی اگوں دیس پرایا

منگیاں کسے نہ دیناں اوتھے جے توں منگن لگوں
اپنے جوگا خرچ پڈیر ابنھ لئیں اس جگوں

بیان ذبح شدن موت وبقائے اہل جنت واہل نار وغمناک شدن اہل النار بر دوام خود ودر فرحت آئیں اہل بہشت

مسلم اتے بخاری اندر ایہ روایت آئی
حضرت ابن عمرؓ تے نالے ابوسعیدؓ دوں بھائی

حضرتؐ کہیا جنت والے جاں جنت وچہ جاسن
تے دوزخ والے دوزخ جالے دکھ ایذائیں پاسن

دوزخ اتے بہشت وچالے موت لیاندی جاوے
کالے دنبے وانگوں اسدی صورت نظری آوے

دوہاں فریقاں سد منادی ایہ آواز پکارے
باہر آکے اس دنبے نوں تسیں پچھانو سارے

دو کڑاؤ کڑ ویکھن سارے جنت دوزخ والے
لمی گردن کر کر تکن طرفے دنبے کالے

سارے آکھن موت ایہی جس ماریا ساڈے تائیں
تاں پکڑ فرشتے اس دنبے نوں کرسن ذبح اتھائیں

پھر آکھیا جاوے سبھناں تائیں ہن کجھ فکر نہ کرنا
کس گئی ہن موت اساڈی کسے نہیں ہن مرنا

تے شاہ رفیع الدین محدث لکھیا وچہ رسالے
جاں جنت والے جنت جاسن دوزخ دوزخ والے

ناں دوہاں داسنہ آں منادی کر آواز پکارے
دوویں مقام اپنے تھیں باہر آون سارے

ایہ گل سنکے جنتیاں نوں فکر دلیو وچہ پوسی
پھر کیوں باہر سدیا کسی خبر نہیں کوئی ہوسی

تے دوزخ والے نال خوشی دے باہر جلدی آون
جد سارے باہر نکلن تاں اک دُنبہ حاضر تھیوے
سبھناں تائیں کہن فرشتے اسنوں تسیں پچھانوں
کیہڑا شخص نہ جانے اسنوں ہر کوئی جانن والا
ذبح کرن پھر اُسدے تائیں ویکھن بندے سارے
پھر منادی کرے آوازہ سبھ لوے ہر کوئی
جنت والے جنت اندر کرن ہمیشہ شادی
تے دوزخ والے دوزخ اندر رہسن سدا اسدا میں
اتنی خوشی ہووے اُسویلے اہل بہشتاں تائیں
تے دوزخیاں نوں ایہ گل سنکے ایسی حسرت آوے
پھر وچہ صندوقاں لوہے والیاں کرسن بند کفارے
اہل نفاق بھی تنگ صندوقیں ڈگے جاون سارے
سُٹن جب الحزن وچالے تلویں دوزخ ڈکے
میخاں جیوں شہتیراں وانگوں قفلاں اُپر لگاون
پھونکن ٹونکن کم انہاں دا جیوں بھو کاٹ سکاندے
کوئی نہ سنسی نہ کوئی دیسی دوزخ تھیں چھٹکارے
دوزخدا احوال تمامی ختم ہویا اس جائی

جو شاید بخشن کارن سانوں باہر پئے بلاون
ابلق رنگ ہووے گا اُسدا اڈیا جو ویکھیوے
آکھن موت ایہی جس سانوں مار ونجایا جانوں
دُنیا اندر ہر کسے نے چکھیا موت پیالا
بعضے آکھن حضرت یحییٰؑ کرسی ذبح پیارے
ہن کوئی بندہ مرے نہ ہرگز مارن والی موئی
کدیں زوال نہ آوے اونہاں ہردم عیش آبادی
موت نہ آوے مرے نہ کوئی دکھ چھڑیسن ناہیں
موت نہ ہوندی تاں اُس خوشی تھیں مردے سبھنائیں
جیکر موت ہوندی تاں سارے مردے ایسے تاوے
وچہ جہناندے ورد بلائیں گوناگون ہزاراں
میخاں مار لگاون جندرے سیاں منّاندے بھارے
سب دروازے دوزخ والے مارے جاون پکّے
تا جو نکلن والا کافر کدیں خیال نہ لیاون
لایعنی بکواس ہمیشہ رو رو حال ونجاندے
نہ اوہ عرصہ مکنا نہ اوہ ہووَن خلاص بیچارے
اگے کجھ مصنف عاجز کرے نصیحت بھائی

تقریر مصنف مشتمل بر نصائح عبرت آمیز

بھائیو آتش دوزخ دی تھیں اپنا آپ بچاؤ
صد افسوس جو آتش ساڑے ایہو ہے رخسارے
صد افسوس جو انہاں اکھیں وچہ آتش ڈیرے لاوے
صد افسوس جو ایہ نک نازک سنگھے گند ہراں
صد افسوس جو اس جبھہ تائیں کل مخلوق اتاڑے
صد افسوس جو ایہ لب دہن سر تے ڈہنی تائیں
صد افسوس جو ایہ دند ہووَن وِدھکے وانگ پہاڑاں

ایہ نازک بدن جہنم دے نہ بالن تسیں بناؤ
دنیا وچہ جو تاب شمس دا سول نہ جھلن ہارے
دُنیا اندر وچہ جہناندے قطرہ نہیں سماوے
جو لیتے عطر چنبیل سگندا چاہندے باغ بہاراں
دنداں تے آون تھیں جو دُکھدی کہی دیہاڑے
دُنیا وچہ جو ذرّہ دوئے ہرگز بھاون ناہیں
جو کجھ اندازیوں وڈے ہووَن تن لوک جہاناں

صد افسوس جو تھوہر گنڈہ ماس جھلن اس گھدا
رکھا ٹکڑا کھاویاں جس نفس پانی با ہجہ نہ لنگھدا

صد افسوس جو ایہ گل پاون طوق اگیدے بھائی
جنہاں گلاں دنیا اندر تسبیح کدیں نہ پائی

صد افسوس ضریع غسلینوں نازک پیٹ بھر توے
جو کھانا ذرہ مخالف ہووے سول کلیجے تھیوے

صد افسوس جو ایہ کن پاون ہیبت ناک آوازے
دنیا وچہ جو ہوون ہر دم خوش الحانوں تازے

صد افسوس جو انہاں سرانوچہ گرزاں ہتھر مارن
جو سر ایتھے پیڑ نہ سہندے سکیں عمر گذارن

صد افسوس جو ایہ تن نازک گندرف جامے پاوے
میلے کپڑے تھیں بھی جسنوں دوروں نفرت آوے

صد افسوس جو انہیں پیریں آتش جتیاں پائے
جو اک وہاڑے دھرتی ٹریاں ہوون چھالے چھالے

صد افسوس جو اس جمڑینوں بارگزہ دم کھاون
اک کنڈا جس ٹچے کداہیں سب نوں کنب جاون

صد افسوس جو ایہ رنگ سوہنا آتش ساڑ جلاوے
جسدی خاطر طرح طرح دے صابن رگڑ گھساوے

آؤ عزیزو اس تھیں نوں لائق اگ نہ کرنا
رب تھیں ڈرنا اوڑک مرنا اکدن لیکھا بھرنا

بیان دخول اہل جنت در جنت بہزار ہائے جاہ وجلال وبشارت ہائے راحت افزا و نازل شدن حکم جناب باریتعالیٰ ہر یکے بدخول جنت وشکریہ ایشاں بجناب حق سبحانہ ومہمانی اول ایشاں

پڑھ بسم اللہ شروع کراں ہن ذکر بہشتاں والا
جنہوں بھی مت جگہ ابتھائیں بخشے رب تعالیٰ

جد مومن لنگھ صراطوں سارے وچہ میدان کھلوسن
تے عاصی نال شفاعت نکلن کل اکٹھے ہوسن

جیہڑے دوزخ وچوں نکلن نہاون نہر حیاتوں
سبھناں دے پھر جسے چمکن جیوں چن چودھویں راتوں

انہاں کا نا لولا منڈا ہرگز کوئی نہ ہوسی
صحیح سلامت جسے سارے حسن گھٹاں بہت ہوسی

استقبال کریندی خاطر حوراں غلماں آون
گھن پوشاکاں جنت ناکاں ہر نوں آپہناون

گہنے رنگا رنگ عجائب ہوسن باہیں انہاں تدے
غسلوں پچھے پہن پوشاکاں زیور انگ لگاندے

سونا جھل مل جھلمل کردا ہر اک مومن پائے
تے لعل جواہر ہیرے پنے کنگناں اپر جڑائے

حلے رنگ برنگی جنتی عقلوں باہر گلاں
اک اک مانک موتی جیہڑا قیمت لکھ محلاں

رف رف دا اک تخت عجائب حضرت کارن آوے
ختم نبیاں استے اپر ہو اسوار سدھاوے

کل رسول پیغمبر جتنے چلن گرد نبیدے
بھی اصحاب تے ولی تمامی صاحب نیک عقیدے

مومن سبھ براقاں اتے لشکر بادشاہانہ
تے زناں تمامی ہودیاں اندر موہوڑ ٹھن شاہانہ

اپنے اپنے خاوند پچھے جاون کرکے پڑدے
کئی نقیب عجیب نورانی چلسن پیش سواراں
حمد شکر تسبیحاں ربی کہن ملائک سارے
لٹک لٹک کے جاون خوشبوں صاحب حسن جمالاں
چہرے شکلاں کڈھن جیونکر سورج لشکاں مارے
کہن مبارک باد فرشتے ہر اک مومن تائیں
اگوں استقبال کرنوں ہور فرشتے اون
جنت دا دروازہ کھولے پاک محمدؐ سائیں
ہر مومن نوں رکھو وکھری پاس ملن سرکاری

مشک معطر چھوڑے بڑے چھنن چھنن کردے
کئی ہزار سر تیتے پنکھے بولن خوش منقاراں
اینویں کرسی عرش خوشی تھیں جاون واری واری
اگے پچھے بنھ قطاراں چلن سوہنیاں چالاں
شوکت شان دھوماں دھاماں ملے مراتب بھارے
اینویں در جنت دے تائیں پہنچن چاہل چائیں
آکھ سلام انہاں نوں تائیں ادب بجالیاون
پڑھ بسم اللہ داخل کرسی امت اپنی تائیں
اُپر انہاں دے لکھی ہوسی ایہ عبارت ساری

بسم اللہ الرحمن الرحیم ہٰذا کتاب من اللہ العزیز الحکیم ان فلان ابن فلان لیدخل منزلہ فی الجنۃ

یعنے شخص فلانے کارن خاص اجازت آئی
آپو آپنیاں چٹھیاں لیکے وڑن بہشتیں سارے
سلام علیکم طبتم ہووے خوشی تساڈے تائیں
کیتا فضل خداوند باری سانوں عیش سدائیں
مومن سنکر راضی ہوسن کرسن شکر الٰہی
رنگ برنگی صفت اللہ دی ہر اک کھلا لائے
شکر اللہ دا جس سانوں سچے مرسل گھلے
شکر اللہ دا جس اساڈے غم دکھ جائے سارے
شکر اللہ دا جس اسانوں بخشیاں پچیاں چائیں
ساری عمراں سانوں ایتھے دکھ نہ کوئی آوے
شکر اللہ دا اندوں ایتھے سکھیں عمر گذاراں
شکر اللہ دا جس اساڈے فضلوں عمل قبولے
پہلی ایہ خوراک بہشتیاں نبی بنائی ہوئی
اس دا جگر کباب کرسن لمل سارے کھاون
جیونکر بندے دنیا اندر گھر اپنے نوں جانن

جنت وچ داخل ہووے اسنوں بھٹک نہ کائی
اُٹھ اُٹھ سب فرشتے اگوں کہن سلام دوبارے
اپنیاں ٹکاں کھاں ہوے ملیاں چنگیاں جائیں
ایہ جگ ہمیشہ ملک تساڈا کوئی کڈھیسی ناہیں
پہنچ گئی مقصود اپنے نوں ایہو خواہش آہی
شکر اللہ دا جس ایہ سانوں جنت راہ وکھائے
شکر اللہ دا جس اسانوں آندا جنت وٹے
شکر اللہ دا جس ایہ بخشے دھولر محل چبارے
ایہ مقام ہمیشہ کارن کوئی نکالے ناہیں
نہ کوئی رنج مصیبت سختی اللہ پاک وکھاوے
شکر اللہ دا جس اہانوں دتیاں ایڈ بہاراں
شکر اللہ دا ہن کوئی سانوں چنتا رہی نہ مولے
جس مچھی نے کنڈ اپنی تے زمیں اٹھائی ہوئی
لذت ودھ کھاون اُسدی جو کھاون سچ پاون
حضرت کہیا وچ بہشتاں اینویں سب پچھانن

گھر وگھری وڑ جاون سارے جیہوں آون کو گھر باری
وچہ بہشتاں فکر نہ کوئی نہ زحمت بیماری

بڈھا کوئی نہ ہوسی اوتھے ہردم عیش جوانی
موت کسے نوں آوے ناہیں رہے سیدا زندگانی

تعریف بناں بہشت باغ وبہا گلزار ہائے جنت و ثمرا خالد انوش ہا ضمہ از ہر قسم

جنت دی تعریف عجائب پاک نبی جی فرمائی
اک اٹ چاندی اک اٹ سونے خوبی حد نہ کائی

تے ڈاہڈی خالص کستوری دا گارا وچہ لگایا
تے مٹی بدلے کلیاں اندر کیسر رب وچھایا

لعل جواہر ہیرے موتی کنگر اُسدے سارے
کل عمارت صاف بلوروں سرجی سرجنہارے

رنگ برنگ چوبارے وچ اوہ گنبد برج سرائیں
حوض تلاب فوارے چشمے نہراں جابجائیں

باغ بہاراں تے گلزاراں بیچے باہچہ شماراں
سبزہ زاراں کئی ہزاراں انت نہیں پھلواراں

مڈھ سونہری ڈال ہیری برگ زمرد دریایاں
کنڈیوں خالی ہر اک ڈالی میویاں جھڑیاں لایاں

ون پوٹے میوے جھیڑے اکھیں کدے نہ ڈٹھے
بھنی تالوں نرم زیادہ ماکھی تالوں مٹھے

پتر پیلا اک نہ دسے کل بغیچے ساوے
اکو جہی بہار ہمیشہ کدیں خزاں نہ آوے

کل رکھاں دے مڈھ اُتاہاں جڑاں کنہاں تیں گئیاں
تے ڈالیاں میوے والیاں سبھے لف لف بھریاں

اوہ نال اشاریاں جھک جھک آون میوے ان کھواون
جنت باندیاں گلاں سمجھن دوڑ شتابی آون

جس میوے دی خواہش ہووے اوہو چل بیا آوے
ہتھ نہ لاوے ککھ نہ پاوے آپے منہ وچہ جاوے

وَذُلِّلَت قُطُوفُهَا اوہ ہیٹھ جھکائے جاون
تَذلِیلاً اوہ میوے سارے جھک جھک تھلے آون

کھاون نال نہ گھٹن میوے قدرت اللہ والی
جتھوں کھاون پھیر لگ جاون جگہ نہ ہووے خالی

انب انار انگور رسیلے گٹھ ہاں گھریاں جیڈے
کشمش سیب بہنگ لوکاٹاں رہے دن اٹے

کیسے مٹھے گلگل نبو سنگترے تے بہیاں
آڑو ہاریاں جوز کھجوراں کدیں نہ ہوون تھیاں

پھگواڑے انجیر پھلاہ لذت دار الوچے
پستہ گری بادام چھوہارے لٹک رہے ہر کوچے

لون ٹھنوٹ امرود عجائب ہین جنہیں اکھاں
کیلے چھول ہے ہر ڈالے چھپر بائے داکھاں

کیدبانوں جد کھاون کھرن جھڑ نکلن جوراں
تے گرکے کوئی خالی ہوسن جنت دیاں کھجوراں

مڈھ دو نہل دے سبز زمرد جھول بمبیاں لمیاں
تے شاخاں تیر کل سنہری دودھ دودھ ہویاں لمیاں

سِدرِ مَخضُود اک بیری وچ تے ہوسن بھائی
گھڑیاں جیڈے بیر اوہناں دے گنڈ انگاب نہ کائی

میوے کل بہشتاں والے ہرگز گنے نہ جاون
اوہ کنیں سنے نہ اکھیں ڈٹھے نام نشان نہ آون

فَاکِھَۃٍ کَثِیۡرَۃٍ اوہ بہت بے اوڑک میوے
کُل قسماندے میوے آگئے فَاکِھَۃٍ دیوچہ بھائی
ترت ہضم ہو جاون بھاویں جتنے کھاون لوڑ دے
مہلت نال نہ پیدا ہوون سدا بہار اوہناندی
ثمرہ رزق بہشتاں کارن میوے رنگ برنگے
ڈِٹھیاں سب برابر جاپن کھادیاں کھو وکھی
فِیۡھَا مِنۡ کُلِّ الثَّمَرَاتِ خود اللہ فرماوے
وَ فَوَاکِہَ مِمَّا یَشۡتَھُوۡنَ اوہ کُل میوے من بھانے
نال کباب شراب عجائب جام صراحیاں بھریاں
کھاندے کھاندے رجن ناہیں ہووّن ہضم شتابی
بول براز نہ ہوسی اوتھے تھک نہ سٹنی پوسی
طرح طرح دے پھرن جناور تتر مرغ بٹیرے
کھا کھا میوے جد دل بہشتی منہ الونے کرسن
اوہا پنکھی بھج شتابی آوے انہاں اگے
وڈّا لذیذ کباب انہاں ندا سپ لونک دھووے
سو جنیاں نداکھانا اوتھے اک اک بندہ کھاوے
وچہ گلزاراں پُھل ہزاراں بوٹے رنگ رنگاندے
نال تُھجل گھرے چوفیرے تختے رنگ رنگیلے
جیکر پھل اکھٹے کیچن روز زمیں دے سارے
اک وسعت جو وچہ انہاندے ناں کریا وناولی
گُل عباسی گل داؤدی گل نرگس گل لالہ
گل رو ہیل اتے گل سوسن گل مروا گل سارے
سدا گلاب بھی سدا نہ رہندا اسدی کیا وڈیائی
اوپر درختاں پنکھی بولن خوش آواز ہزاراں
بُو دَو دھر طرئی باغاں اندر سیر کرن من بھاندے

سوہنے لذتدار عجیبہ کھادیاں خوشی نہ میوے
اوہ کدیں خراب نہ ہوون وگڑن کچا مول نہ کائی
نہ اوسے ویلے لگ کھلوندے جسویلے کوئی توڑے
کوئی چیز بہشتاں والی ہرگز نہ کرماندی
جے سو صفت بیان کراں میں پھر بھی ہوسن جنگی
ہر میوے وچہ لذت وکھری اللہ مالک رکھی
یعنے ہر قسماندے میوے جو چاہے سو کھاوے
بھی دو وقتاندی روٹی آوے وَنّ پونے کھانے
چاندی دیاں طباخاں اندر چٹنیاں سے دھریاں
آون خوب کارانہاندے خوشبودار گلابی
جتنا کھانا کھاسن اتنا ہضم ڈکارون ہوسی
اس جنہاندے کھاون لائق پنکھی چینک جنگ سرے
طرف پھیرون تکن جسدے کھاون نے چت دھرسن
برتن دیوچہ پایا ہویا خوب مسالے لگے
پھیرو پکھن تا او نا پنکھی اوسے جگہ ہوونے
بھی سو جنے دانہ زرا کی نوں رب عطا فرماوے
پھل انہاندے ہر دم تازے کدیں نہ اوہ کرماندے
چٹے کالے سوسن اودے سوہے ساوے پیلے
نال انہاندے اک نہ رلے کیہڑا صفت چتارے
ساری دنیا اندر ایسی ہک نہ لبھے ڈالی
گُل خطمی گل خیراتی گل زنبق سدا منوالا
پھل گلاب تے موتیہ چنبیلہ سب کون بچارے
اوہ پھل بہشتی سب تھیں اعلیٰ خوشبو حد نہ کائی
پھلاں اتے چہ چہ لائق بلبل والیاں ڈاراں
کوئل مور چکور پپیہے ذکر الٰہی گاندے

چمناں اندر پھرن چھوٹے چڑیاں جُھرمٹ لائے
گلی گلی وچ سندر شکلاں حوراں منگل گائے

ڈاہڈیاں سوہنیاں گوہریاں چھاواں ٹھنڈیاں ٹھار رہوائیں
رُکھاں ہیٹھ تمام نہراں چلن جا بجائیں

اکو جیہی بہار ہمیشہ نہ گرمی نہ سردی
ہر اک ڈالی جنت والی ذکر الٰہی کردی

بیان نہر ہائے بہشت و چشمہ ہائے و شرابہائے آں و آوندگان نوشیدن

نہراں رنگا رنگ بہشتی انت شمار نہ کوئی
وڈیاں نہراں چار قسم دیاں خبر قرآنوں ہوئی

کستوریدیاں ڈبیاں وچوں اللہ پاک چلایاں
لعل جواہر تے یاقوتوں کندھیاں کل چڑھایاں

ایہ ڈوگھی جگہ نہ ہوسی صاف زمین پر جاون
جس پاسے کوئی سدے مومن اوسے پاسے آون

تے پانی اوہناں تھیں چھوٹے چھوٹے چشمے کئی چلائے
حوض اتے تالاب فوارے رنگا رنگ بنائے

پہلا قسم جو خالص پانی کدیں نہ رنگ وٹاندا
فِيهَا اَنْهَارٌ مِّن مَّاءٍ جیوں اللہ فرماندا

اوہ مٹھا بہت تے ٹھنڈا اتے سیندیاں دل ٹھارے
رنگ سواد نہ بدلے کدیں ہر دم لہراں مارے

کنگوں تھیں اوہ صاف زیادہ میلا ایل نہ تھیوے
اوس پانی تھیں نہراں چلن قسمت والا پیوے

دوجا قسم جو نہراں ہوسن خالص دودھوں بھالی
وَاَنْهَارٌ مِّن لَّبَنٍ جیونکر آیا حکم خدائی

لَمْ يَتَغَيَّرْ طَعْمُهُ اوس دا مزہ نہ پھرے کداہیں
نہ اوہ پھٹے رنگ وٹاوے دہیں جماوے ناہیں

جاں منہ پائے اوہو جیہا ہر دم تازہ تازہ
پینے پایئے نہ معلم ہووے لذت دا اندازہ

تریجا قسم شرابوں نہراں کیتیاں اللہ جاری
وَاَنْهَارٌ مِّنْ خَمْرٍ جو اوہ خمر ازل نہراں جاری

دنیاوی شیطانی مدہوش گندی نہ تھیوے
اوہ جیوں جیوں کوئی پیوے بندہ خمر معطر تھیوے

سرگردانی تے بیہوشی اوسے وچ نہ کائی
قوت لذت فرحت اوسو جیہا خوبی رب پائی

لذت اتے سواد جو آوے اینت نہ پایئے جاپے
جے رب ساڈے قسمت کیتا معلم ہوسی آپے

قسم چہارم عسل مصفیٰ ہیوں نہراں چلیاں
وَاَنْهَارٌ مِّنْ عَسَلٍ جیونکر اللہ خبراں کھلیاں

اوہ ڈاہڈا صاف پاکیزہ اوسو جیہا کدے نہ لونی
نہ کوئی گند نہ میل اتے نہ کوئی موم ملائی ہوئی

تازہ میٹھا کیتا کسے ہتھ نہ ہرگز پایا
اوہ مٹھا ہر شے تھیں مٹھا کیسے مول نہ گھٹایا

ہسی کافور الٰہی پاک چشمہ ڈاڈا عجیب نرالا
ٹھنڈا ٹھار تے مشک معطر ڈاہڈی لذت والا

چٹا ہر شے تھیں چٹا اُس چشمے دا پانی
پیون لگیاں آوے اُس تھیں خوشبوئی من بھانی

ایہ خاصیت اوسدے اندر جو کوئی پیوے
سٹے برساندی اُس اندر پوچھ نہ مانا تھیوے

بھر بھر کلسے ہر ہر پیاسے اہل ایماناں ڈھیون
یُفَجِّرُوْنَهَا تَفْجِیْرًا اوہ ہر دم لہراں مارے
مَاۤءٍ مَّسْکُوْبٍ ہک پانی اچی تھاؤں گردا
بھی زنجبیل بہشتاں اندر چشمہ رب بنایا
وَیُسْقَوْنَ فِیْهَا كَاْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِیْلًا
زنجبیل جو خوشبو اُسدی ودھ کستوری ناوں
بڑا مقوی باہ دے کارن دیوے جوش زیادہ
کھولے سینہ تاؤں ڈکارلے آوے ہضم کرکے کل کھانے
بھی سلسبیل اوسے نوں آکھن بعض کتاباں والے
سلسلہ وار چلے اوہ سوہنا پانی جھال نہ جھلدا
خاص عرشے ہیٹھوں اوسدا چشمہ جاری ہوندا
عدنوں چل کے کل بہشتیں جادن اُسدے نالے
لذت دا اندازہ کوئی جو پیندا اسو پاندا
بھی چشمہ ہے تسنیم جو اُچا چلدا وچہ ہواہیں
وچہ معالم اوہ تسنیم شراب ایہی ہک بھائی
بعضے آکھن نہر ایہی اوہ اُچی اُچی چلے
بھانڈیاں وچہ پلٹیوے جاکے پے بھر بھر دیوے
ایہ افضل بہت شراب عجیبہ کل شرابان ناوں
یعنی بہت مقرب جیہڑے ہیون خاص پیارے
جیونکر دنیا اندر ہیون شربت عرق ملاکے
ہک ہور رحیق شراب عجائب ڈاہڈا خالص نورول
اوہ مختوم جو اُپر اُسدے لگی مہر خدائی
اوہ کستوری دی مہر ہو وگی کاسیاں اُپر ساری
خِتٰمُهٗ مِسْكٌ تفسیر بعضے ایہ مراد لیاون
ہک ہور شراب طہور سدیوے بہت پاکیزہ بھائی

عاماں ملے ملاوٹ والا خالص خاص ہیون
گھر و گھر ہیں اوہ چھک لیجاون مومن رب دے پیارے
وچہ بہشتاں ملیا اوس نے جنت دا چوگردا
اوسدے وچوں مومن پیالے جیوں اللہ فرمایا
بھی رب فرماوے عَیْنًا فِیْهَا تُسَمّٰى سَلْسَبِیْلًا
نالے گرم خاصیت اُسوچہ قوت حد کماوں
بھی ہور شراب ملاون اُسوچہ بعضے ہیون بادہ
ایہہ اصلی لذت اُسدی اللہ مالک جانے
بعضے آکھن عرش تلوں اوہ وکھرا رب نکالے
کہے مجاہد پانی اوسدا بہت تر کھا چلدا
پھر وچہ بہشت عدن دے اوسدا پانی جاکے پوندا
بھی کافور ملاون اُسوچہ زنجبیل بھی نالے
کہے زجاج جو ہیون لگیاں جلدی مٹھیاں جاندا
اوہ بھی وچہ ملا کے دیون خاصاں لوکاں تائیں
جو وانگ فواریاں اُپر دن کسے قدرتاں خدائی
وچہ گھر اندر جاوے آپے جس پاسے کوئی گھلے
بھر بھر دیونے اوہ بھانڈے وچہ پانی ہور نہ میوے
پیون مزہ جنہاں دے تائیں ملیا قرب کماوں
تے پانی وچہ ملا کے پیون عام بہشتاں والے
ابنویں اوہ بھی پیون اونہے پانی دیوچہ پاکے
یُسْقَوْنَ مِنْ رَّحِیْقٍ جیونکر آیا حکم حضوروں
اوہ پیون والے باہجوں اگے کسے ہرگز لاہی
تحفہ کرکے یاراں کارن بھیجی اللہ باری
جو پیون بچھے کستوریدے چلے اسوچہ آون
وَسَقٰهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُوْرًا ویکھو آیت آئی

اوہ اندر نہ تائیں صاحب کرینداروح نوں پاک کریندا
شوق محبت اللہ والی قوت پیدا کردا
وقت لقاء الٰہی دے اوہ ہر مومن نوں ڈھیوے
وانگ پھلاں دے ہولا ہووے پیتیاں بعد تمامی
کہے مقاتل پانی اوہ چشمہ رب بنایا
جو ہکواری پیچے اوس تھیں اندر صاف ہو جاوے
ہک ہور شراب جو غنیہ اندر پیر پیراں فرماوے
بھاویں کتنا کھادا ہووے کردا ہضم شتابی
کجھ سونے کجھ چاندی تھیں اوہ برتن جنت والے
لس لس کردے جوشاں اتے آبخورے نورانی
ساری رات اوتھاندیاں لشکاں تکدے موں نہ تھکدے

کل ثقالت بوجھ اندر دے بدنوں دور ہٹیندا
ظاہر باطن کرے نورانی لوں لوں وچ بخردا
کھانا ہضم کرے بھکھ لاوے جو کوئی اسنوں پیوے
لوں لوں چوں نکلن حملے خوشبو دار گرامی
جنت دے دروازے اُتے نام طہور کھایا
کینہ حسد کدورت اوسدے دل تھیں دور ہٹاوے
نام وہاق سہیندے اوسدا پیتیاں لکھ نگاوے
تے سوہنے عجب ڈکار لیاوے خوشبو دار گلابی
کوزے کرے جام کٹورے کئی گلاس پیالے
چمک وتھاندی ویکھ ستارے جان کرن قربانی
شیشیاں دی جھلکار عجائب مینہ جیں ویکھ نہ سکدے

بیان لباسہائے بہشت و فرش فروش و زیورات اہل بہشت و بیان قیامت و حسن زبان و خوش الحانی اہل جنت و اوصاف متفرقہ

کپڑے سب بہشتاں والے سچے رب بنائے
اوہ کاریگراں نہ سیتے ہرگز نہ کسے اُنے کتّے
ہر ہر قد موافق ہوسن نہ لمبے نہ چھوٹے
موٹیاں تھیں اوہ بستر کرسن فرش فروش وچھایا
اوہ بھی بنے بنائے نکلن ڈاہڈے نرم گلیچے
خاطر خواہ تمامی چیزاں خوب منقش سبھے
تے کل باریک پوشاکاں نکلن جنت دی گلزاروں
اینویں جدوں شگفتہ ہوسن پھل بہشتاں والے
کُرتے چوغے قبا سلواراں نکلن بنیاں تنیاں
سب پوشاکاں زینت ناکاں قدرت سیتی بنیاں
ایسے اوہ باریک نہایت کیا تعریف کچیوسے

ریشم اطلس زربفتی دے قدرت نال اُپائے
اوہ پھلاں چوں پھٹ کے نکلساوے پیلے رتے
بعضے بہت باریک نہایت اچھنے ہوسن موٹے
اوہ کھبیاندیاں درختاں وچوں پھٹ کے باہر آیاں
نقش نگار ہزار طرح دے صفت الٰہی کیچے
جے ساری دنیا والے دیئے تک قالین نہ لبھے
جیونکر غنچہ کھڑیاں کلیاں نکلدیاں وچکاروں
طرح طرح دے نکلن وچوں قیمت دار دوشالے
نہ کسے سیتیاں نہ کسے کمتیاں نہ کسے انیاں تنیاں
آپے لگ حضوروں آون گھنڈیاں ہیرے تنیاں
ستر نہ اکھٹے کریئے تانبھی بدن دسیوے

سنبل تے استبرق اللہ رکھے نام انہاندے

دنیا وچہ تمثیل اوہناندی کتھوں ملن ہاری

پنجے وقت پوشاکاں نویاں پہن نمانے سارے

پہن پوشاکاں نال خوشی دے ہوون دون سوائے

مرداں نوں بھی گہنے زیور لیسن وقت پوانے

زینت زیب امیراں والا بیٹھے تخت سوہائے

یطوف علیہم ولدان اوہ لڑکے خدمت والے

بدھے ہتھ کھلوتے غلماں خدمت وچہ ہر ویلے

زریں پلنگ حریری بستر ریشم بھرے سرہانے

سبھ گز اچا قد بہشتیاں حضرت آدم والا

حضرت مہتر یوسفؑ وانگوں حسن ہمیشہ تازہ

تے عمر جو حضرت عیسیٰؑ والی پوری تیتری سالاں

تے حضرت پاک محمدﷺ والی بولن عربی بولی

یعنے نال الہام ہمیشہ ہر کوئی ذکر کماوے

ہر دم وقت صبح دا نوری دھپ تے چھاں نہ کوئی

دینہ تے رات اندازے سیتی ہر کوئی معلم کردا

رات ہے اندازے تے ہک پردہ ڈالیا جاوے

تے پنجیہ سال فرن برابر وچ بہشتاں تھیوے

غائط بول حاجت اوہناں ہیند کھنگار نہ کوئی

داڑھی مچھ نہ مول کسیدی ہر سادہ مرادہ

سارا جسم صاف بلوردں والی ہوسی کوئی

نیند ردکھ آزار نہ کوئی نہ بد ہضمی ہوسی

جو چاہن سو کن اوہاں تیوں کوئی نہ ٹھاکے ہوڑے

بھی سبز زمرد گھوڑے ڈھیوں تیزی حد کائی

کرن سواری لے نہاں پر سیر کرن جد جاون

اوہ کدی پیاں وون ناہیں میلے کر ملدے

سبز ہاں مالی ہووے ایہ ململ اک تاری

رنگ برنگی تحفے ہر دم بھیجے اللہ سائیں

اگلیاں سب پوشاکاں بھیٹن نویاں بہ چڑائے

کنگناں اپر جڑائے ہووے لعل جواہر پینے

اگے پچھے نوکر چاکر بھرے کرے چاوے

موتیاں نوانا گو بھرن چمکدے سوہنے قد منظالے

تے حوراں اپنے نال مطابق میل الٰہی میلے

وچہ مقابل بیٹھیاں حوراں ناز کرن من بھانے

تے قداں اُتنے موٹے ہوسن رنگ عجیب نرالا

تے سوہنا وانگ دواہ دونیں دے ہراک دا آوازہ

ہر دم جوش جوانی والا قوت عقل کمالاں

دم دم ذکر الٰہی اندروں نکلے ہولی ہولی

جیونکر سادہ تکلف باہجوں دنیا اندر آوے

کل روشنائی وچہ بہشتاں نور عرش نہیں ہوئی

رات انہیری ہوسی ناہیں وانگ وقت فجر دا

پنجسو سال گذشتہ ہووے تا اک رات وناوے

بھی روٹی دے دو وقت مقرر ہر کوئی کھاوے پیوے

میلا بدن نہ ہوسی وہی مرطھکے نہیں خوشبوئی

رخسارے چمکارے مارن کیسے نور زیادہ

ابرو مژگاں زلفاں باہجوں سبھ صفائی نوئی

حسد عداوت بغض تکبر رب دلاں نہیں دھوسی

بھی خاطر سیر کرندی ہوسن سرخ یاقوتوں گھوڑے

بھی رفرف دی اک تخت عجائب جلسن وچہ ہوائی

اوہ ہک پل اندر سیاں کوہاں نے مومن نقل ابڑاون

واگن رسالیاں نکل گھراں تھیں چلن ٹوٹے ٹوٹے
بانہیں جاون عیش اُڑاون رلمل یار پیارے
طرح طرح دے راگ تماشے ویکھیں دل پرچاون
جنت وچہ اُجاڑ نہ ہرگز ہر جگہ آبادی
جو وچہ بہشتاں جاگہ ملسی اونہے مومن تائیں
بعضے بندے ایسے ہوسن جاں اوہ چیرے کوئی
حضرت کہیا جاں کوئی بندہ کھیتی کرنی چاہے
یارب بخش اجازت مینوں کھیتی بیجاں کوئی
آکھے یارب حرص نہ کوئی یعنوں تدھ رجایا
حکم ہووے اوہ کھیتی بیجے شوق ولبیدا لاہے
اگے اگے گڈدا جاوے پچھوں حمدی آوے
واگن پہاڑاں اُسّے تگن اوسے ساعت جاوے
وچہ مشکوۃ بریدہ پاسوں ایہ روایت آئی
اوچہ بہشتاں یا نبی اللہ کرسن لوک سواری
تاسرخ یاقوتوں گھوڑا اوتھے ملسی نیر بنائیں
اوسے پچھیا اُٹھی ہوسن تا حضرت فرماوے
جے جنت وچہ کوئی پتر چاہے فوراً حمل ہو جاوے
اوسے گھڑی جوان ہو جاوے پہوے یا لکھلووے
ابوہریرہ کرے روایت مسلم اتے بخاری
ہن نکل بندیاں اینہاں کارن اوہ چیز سنواری
نہ کن سندیوچہ گذریا ہرگز اوسدا کدیں آوازہ
جیکر چاہو پڑھ ویکھو ایہ آیت تسیں قرآنوں
فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّآ اُخْفِیَ جو کجھ اساں چھپایا
رہنوں علم پذیر فقیرا نہ کر توں کلھایاں

گھوڑے صاف اجیہے چلن ذرہ سوار نہ ڈولے
کھئی شراب کباب بہشتی کھاون بہون سبارے
پھر ہوا سوار جدوں دل چاہے گھر اپنے نوں آون
رونق نعمت باغ بہاراں گھر گھر دیوچہ شادی
دنیا تھیں وہ چند زیادہ بہت کشادہ جائیں
سوہنی عورت نکلے وچوں ہنی پچری ہوئی
وچہ بہشت سوال کریسی اللہ دی درگاہے
رب کہے جو اجے بھی تیری حرص نہ مٹھی ہوئی
ایہ کھیتی بیجن دا ہیں صرف خیال اُٹھایا
بنکے بیل فرشتے آون سونے دا ہل داہے
ہک پل اندر سرے پکے وڈھ وڈھ ڈھیر لگاوے
حکم کرے رب انے نبی آدم تیری حرص نہ جاوے
اکس جتے دے پاک نبی تھیں ایہ گل پچھی بھائی
حضرت گئے کہیا جیکر تینوں جنت بخشیا باری
جس پاسے تدھ خواہش کیتی اُدسی گھر ہوسن ایہ
جو کوئی چاہے سو کجھ پاوے کمی نہ اوتھے آوے
اکس گھڑی وچہ حاملہ ہو کے سوہنا بیٹا جاوے
جیہڑی چیز منگے کوئی اوتھے اوہ حاصل ہووے
حضرت پاک نبی فرمایا کہیا اللہ باری
جو اکھیں نا انہ ڈٹھی کسے اندر عمراں ساری
بندیاں نے اوہ چیت نہ چیتے واہ واہ نعمت ملذہ
سورہ سجدہ اندر جیہو ذکر حکم ہویا رحمانوں
کوئی نفس نہ جانے اسنوں نام نشان نہ پایا
آپے اُسدن ویکھیا چاہن جسدن رب دکھایا

بیان صفت جمال باکمال حوراں دریورات اُن وکیفیت جماع اہل جنت

وبیان غلمان وولدان وخادمان اہل جنت وبیان طوبیٰ و کمالات او وبیان سرودہائے خوش الحان اہل جنت

حوراں شکل عجائب ہوسن صفت نہ کیتی جاوے
نور کنوں اوہ پیدا ہویاں سوہنیاں وِدھ حسابوں
یعنی ہر گندوں رب کیتا پاک اونہاں دیتا ہیں
سینڈھ کھنگار منی تھک غائط بولوں ہے بچایاں
مَقْصُورَاتٌ رہندیاں ستراں چہ ہمیشہ
اپنے خاوند باجھوں اونہاں ہور نہ ڈٹھا کوئی
اہل ایماناں کارن اللہ رکھیاں اوہ چھپا کے
عِینٌ جو کوری عورت موٹیاں اکھیں والی
بہت سیاہی بہت سپیدی اکھ اسدی وچ ہووے
قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ ہمیشہ رکھن نظر ہیٹھاہاں
نخرا ناز اونہاندے جیہا ہور کسے نہ آوے
ہس ہس کے دل کڈھ لیجاون وڈیاں جادو گراں
سوہنے بدن لطیف عجائب چٹے چاندی جیہے
ہمعمراں نال برابر عمر دن قد اونہاندے پورے
سوہنی صورت سوہنی سیرت صاحب حسن جمال
سوہنے ہونٹھ نہایت پتلے چو چو پوندی لالی
دور رخسارے نور ستارے تازے پھل گلابی
مژگاں تیر کھلونیاں کس کے بھواں سیاہ کماناں
متھا بدر منیروں ہنا حسن نہ جھاپا جاوے
ہشیر ناگ نہایت کالے گیسو کنڈلا لوائے
اچے پتلے نک اونہاندے ڈاہڈے ہے جیہے تیراں
غنچے نالوں نازک ڈوہنے چشمہ آب حیاتی

کون اونہاندی صفت سناوے رب جنہاں صفاوے
اَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ ایہ ملیا لقب جنابوں
دنیا والی میل نجاست کوئی انہا نوں چھوناہیں
حیض نفاس دیاں دناں کولوں اللہ پاک بنایاں
ہر دم اپنا روپ سجاون ایہو اونہاندا پیشہ
ہتھ نہ لایا کسے اونہاں نوں خیر قرآنوں ہوئی
کرن نکاح اونہاں دیتا ہیں لوگ بہشتی جاکے
کل عالم وچ جاوے جیہی شکل نہ ہووے عالی
تے گورا رنگ اجیہا اس تے نظر نہ ٹھہر کھلوے
نین اونہاندے شرمانوالے تکن نہیں اُتاہاں
گل کرے نال ناز وکھاوے خاوند دی دل بھاوے
مٹھے سخن کرن جیوں یلے شربت نوں کی کرناں
ستر بکل مارن تاں بھی جسم دسدا رہے
ہکو جیڈے ہان تمامی مکھ روشن پرنورے
خَیْرَاتٌ حِسَانٌ اونہاندے سوہنے خلق کمالاں
دند چٹے ہیرے دیاں کنیاں رکھیاں پالو پالی
نرگس نوں قربان کریندے گوہڑے نین شرابی
ہیبت تھیں جھپ جاندا جلدی ویکھ ہلال نمانا
زلفاں پیچ پائے مکھ اتے ویکھ سنبل شرماوے
بیٹھے حلقہ مار کناں تے بند اونہاندے رکھوالے
تلواراں ویاں اونہاں اچیاں قد رب قدیروں
شیریں سخن زبان رسیلی جیبھ سوالاکھ بنائی

ٹھوڈی تھیں شرمندہ ہووے سیب غریب بیچارا
سرو سروپا ونہاندا تک کے ہور حیران کھلوتا
سینے صاف بلوروں گھڑ کے تخت فراخ بنائے
یا اوہ نویں شگوفے جنہوں اللہ پاک نکالے
یا اوہ بھرے شراب محبت دو شیشے نورانی
کاتب قدرت اوپر اونہاندے ایہ دو نقش ٹکائے
نازک شکم حریروں پتلا کاغذ تھیں وسیلے
لک لطیف باریک عجائب مٹھی دیوچہ آوے
باہاں گول لطافت والیاں نازک دست چنار و
انگلیاں دیوچہ گنڈھ نہ کوئی حد نہ وہ صفائی
چھلیاں تھیں اوہ پرپہویاں کولیاں پٹ مثالے
پلیاندی تعریف عجائب چاندی تھیں وہ چیاڈل
نازک پیر گلابوں دونویں دھرتی دھرے نجاون
ٹک ٹک زیور تھیں پیریں گہنے عجب سوہانے
کنگن تے چھنکنکن چوڑیاں ساری بانہ لوکائی
ٹکا جیوں خورشید فلک والتھے اوپر سوہاوے
سچے سرواریدکنا نوچہ کجہ سوہے کجہ ساوے
پیرانوچہ پاپوش سنہری لعلاں نال جڑاوے
زیور اتے لباس حسینداں کی میں کراں ثنائیں
جے ہک خدمتگار اونہاندی اس جگ اتے آوے
جو کجہ رب نبی فرمایا او سدے اوپر چلین
ایہ کجہ قیمت حوراں سندی جس ایہ قیمت تاری
ایسیاں صفتاں والی عورت جیہڑا ستھیں ہتھ آوے
جس ایہ قیمت پلے بدہی سچ اونہاندے مانے
حوراں فے جو عاشق اونہاں کل جنجال وسارے

گردن ویکھ صراحی عاجز ڈس ڈس رووے یارا
سر دے اپر تاج جڑاؤ لعلاں نال پروتا
دو دو کلہ پوش شہزادے اوپر چاہڑ بہالے
کالے بھور اونہاندے اتے بیٹھے دور کھوالے
اوہ دو کلس جو کانواں دے بیڑے رمانی
جو کوئی وصل اساڈا چاہے طاعت بہت کمائے
ناف عجائب وچلا منکا لچکے تے دل کھائے
پھلاں نالوں ہولا جسہ رنگ عجیب سوہاوے
سریں پٹ عجائب کولے ریشم دے انباروں
لمیاں تے باریک ملایم زیبائی زیبائی
رنگے لعل عناباں نالوں سرے انگشتاں والے
صاف بلوروں چمکن جیونکر لہ کردیاں گھٹیاں
لٹک چلیندے چال خراماں ٹھم ٹھم قدم ٹکاون
گلوچہ ہار حمیلاں موتی لعل جواہر والے
جھانجراندے چھنکار پیرانوچہ چھنچھن چھنچھن لائی
نکوچہ لونگ بلاق جنہاں تھیں چن پیا شرماوے
مشرق مغرب تیک جنہاندا کنڈھ مقدر نہ آوے
موتی ہک تھلے اچھالے جگ تلے ڈھیندا او
جھرمل جھرمل کردا سو نامہرتے پیراں تائیں
ساری خلقت اسدے پچھے لڑ لڑ کے مر جاوے
کل حرام مناہی جیہڑی سدا اونہاں تھیں ٹلنا
اوہو اونہاندا خاوند بنسی نال نبیڈی یاری
ایہ سنا وچ دنیا جو بہا بو ویلا مت وہا وسے
تے خالی ہتھ گئے جو ایتھوں لوس ہٹے نہائے
راہ اللہ وچہ سیس کٹاون کئی طمع نہ والے

سُن سُن صفتاں مائل ہوئے ہکناں نیند بھلائی
ہکناں طمع حوراں دے پچھے بھکیں پیٹ سوکائے

کوڑی لذت دُنیا والی ہرگز اونہاں نہ چکھی
کرنا طمع بہشتاں سندا منع نہیں ایہ بھائی

یَدْعُوْنَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَّطَمَعًا اول ایتھیں ڈرنا
جو خالی طمع بہشتاں رکھے ریا نہیں محل نہ ڈردا

تے متقیاں نوں دیسی اللہ وچہ بہشتاں جائیں
تے دو دو عورتاں اپنے جنس وں جیہڑیاں نیکو کاراں

بھی حوراں نال کریسن صحبت لوں بہشتاں والے
جاں جاں تائیں خواہش ہوسی تاں کردے رہسن

شہوت دا انداز نہ کوئی باہر حد شماراں
یعنے نال کمال خوشی دی صحبت کیتی جاوے

قوت باہ امساک زیادہ ہر مومن دے تائیں
جس ویلے پھر بس کریسن منی نہ خارج تھیوے

اک سوہنی واعنبر جیسی بدنوں باہر آوے
ابن عباس کہے ہک مومن اتنی قوت پاسی

ہور روایت پاک نبی تھیں کیتی راوی پچھے
ابو سعید جو حضری کہندا پاک نبی فرماون

عورتاں اونویں بکراں ہوسن بکر نہ ہرگز جاوے
اَبْكَارًا عُرُبًا اَتْرَابًا سدا کنوار انہاں دا

خون نہ نکلے درد نہ پہنچے وقت جماع پیارے
اَتْرَابًا ہے جمع ترب دی یعنی ہوسن ہانی

خصماں اوپر رنج نہ ہوون سدا ودھاون
دُنیا دیاں زنانیاں وانگوں حسد نہ کرسن فردہ

ہن بھی اپنیاں خصماں کارن حوراں کرن دعائیں
ساری رات اکھیں تھیں کڈھن وچہ عبادت بھائی

رکھ رکھ روزے عمراں ساری رب دے نام وکائے
اس حقیقی لذت کارن آسن ہمیشہ رکھی

عشق محبت حوراں دی وچہ کرنی نیک کمائی
اس تھیں پچھے منع نہ کوئی طمع بہشتاں کرنا

بھو کا بشنی حوراں دا اوہ کدیں دیدار نہ کردا
ستر و بہتر حوراں ملسن ہر اک تائیں

تے لونڈیاں لونڈے کئی ہزاراں ہوسن خدمتگاراں
سو جنیاں دی قوت اللہ پاک مومن وچہ ڈالے

اتنی لذت حاصل ہوسی جتنی اوتھے چاہسن
وحماً وحماً حضرت لکھیا وچہ اخباراں

دم دم شوق زیادہ شہوت جوش خروش ودھاوے
مڑ مڑ کرن جماع بہشتی سستی ہوسی ناہیں

نہ انزال ہووے اس ویلے لذت وڈی اٹھیوے
بستر تے کستوری وانگوں خوشبوئی ہل جاوے

وقت صبح دے سو عورت دی حاجت اوہ مٹاسی
جو جنت وچہ جماع کرن تھیں ہرگز بدن نہ تھکے

کر کر صحبت جنت والے جدوں فراغت پاون
بھی وقت جماع کرن دے عورت درد نہ کوئی پاوے

جاں توڑن بکر اوہناں دا خاوند پھر ثابت ہو جاندا
جدوں دخول کرن تاں بکروں لذت بہتاں پاوے

قد برابر عمر برابر شکل اکو من بھائی
بھاویں جنتیاں حوراں دے سنگ عشرت عیش کمان

بلکہ سوکناں نال محبت رکھن اوہ مقرر
یارب سائیاں خاوند ساڈے میل اساڈے تائیں

زنت ستاندا ہجر اونہاندا دم دم شوق ودھاندا
دور کرے رب پردہ اگوں ویکھن سیر کریندے
جے خاوند اپنے نوں کوئی عورت دنیا وچہ رنجلائے
ہوش نہ کریں مت اسدیتائیں دکھ پہنچاویں کوئی
بیقدرا تو وچہ عاجز ہو کے زنت مصیبت جردا
جیہڑیاں عورتاں پیش بلوغوں دنیا وچہ جاون
یا جیہڑیاں بنے خصم ہنڈلکے دنیا اندر مرسن
یعنے جیہڑا چنگا جانا جن کے اوسنوں لیسن
خادم بھی تن قسماں ہوسن جنت دیوچہ بھائی
جو وچہ درگاہ انہاندے کارن آون جاون والے
بھی خدمت وچہ رسولاں نبیاں جاون کہن سنیہے
اگو عمر ہمیش اونہاندی سوہنیاں شکلاں والے
تریجا قسم جو چھوٹے لڑکے اہل کفر دے موئے
کیتی عرض جناب الاہوں پاک محمدؐ آہی
وحدانیت تیری اونہاں منی روز میثاقوں
ہوئی قبول دعا انہانوں خادم رب بنایا
بھی راگ سرود بہشتاں اندر ہوسن رنگ برنگے
اوہ وڈا عظیم درخت بہشتی سب درختاں نالوں
سوہنے سب بہتر اسدے آپ خدا اوہ لایا
پہلے دن سمجھایا اسنوں آپ خداوند سائیں
رنگ برنگی زیور دیوے عجب عجب پوشاکاں
جو شے اس تھیں منگے کوئی جلدی حاضر کردا
جے گھوڑا اوٹھ منگے کوئی ہستمیں سیدا کدھ شتابی
پیڑے پچھڑے باہر آون سن ساماں رکاباں
الجھ ہرپڑیوں سایہ اوسدا اتنا دور دسیوے

توڑے دنیا وچہ اسانوں دکھ وکھان انہاندا
آکھن کدن اسانوں آکے ایہ سوہنے گل لیندے
حوراں آکھن اس سوہنے داتوں کی قدر پچھانے
کوئی دنداں مہان وچارا کیوں ناراض کیتوئی
کول اساڈے آیا تا ایہ ویکھیں خوشیاں کردا
یا جیہڑیاں مرن کنواریاں ایتھے عقد نہوں پڑھاون
ایہ ساریاں اپنی مرضی تو جب اوتھے خاوند کرسن
تے خصماں والیاں آپو اپنے خصماندیوں وہسن
پہلا قسم فرشتے نوری خاص وکیل خدائی
عرضاں ونجہ سناون والے حکم لیاون والے
قسم دوجا غلماں منورؐ سگویں حوراں جیہے
جیونکر مروارید چمکدے اینویں پھرن دوالے
نال شفاعت حضرتؐ دی اوہ خادم امت ہوگے
امتؐ میری دے ایہ سارے خادم کریں الٰہی
نالے پیش بلوغت موئے تارک کفر نفاقوں
جیونکر باب شفاعت دیوچہ پچھے لنگھ سدھایا
اک طوبیٰ رکھ جو جنت اندر راگ سناوے چنگے
گھر گھر وچہ پسارا اسدا قدرت رب کماوں
عقلوں داودی رب اسنوں وچ اوہدیوچہ پایا
جو شے تیں تھیں منگن بہشتی دیویں انہاں تائیں
تے گھڑیاں جیڈے لگے اس تے میوے لذت ناکاں
اوہ گلاں سمجھے اہل بہشتاں تا بعد ارامردا
زین لگام بہار کجاوہ جیوں لشکاں مہتابی
ہور ہزاراں تحفے چیزاں دیوے باہجھ حساباں
سو برساں کوئی چلے تاں بھی سایہ ختم نہ ہووے

تے کرکے قسم خداوندوالی حضرت کعب بتاوے
اتنی مدت رہے بھی ناوچے بڈھا تھیوے
کہے عبید طوبیٰ نوں رب وچہ عدن دے لایا
ہر جنت وچہ پھیلی اسدی ہراک شاخ نورانی
باجھ سیاہی ہر رنگ اسدے پتراں وچوں دساوے
ہک جو سلسبیل تے دوجا جو چشمہ کافوری
پتراوسدے اڈی چوڑے پاک نبی فرماوے
بھی بیٹھا اک ملک نورانی اُپر ہر پتر دے
جیکر دُنیا اندر آوے طوبیٰ دا اک پتا
سورج نالوں غالب ہووے پتر دی روشنائی
راگاں دی گل چھیڑ پئی پیرا انگھ گیوں کن راہیں
اس طوبیٰ دی ہراک شاخوں نکلن راگ رسیلے
وچہ بہشتاں گھلے جس دم واو عجیب نرالی
گھر گھر وچوں سینون گاون جس ویلے اوہ گاوے
وقت وقت دے راگ نکالے ہے اوہ وڈا گویا
ون ونّ دے مجرے کردیاں اُڑ اُڑ اسدیاں ڈالاں
دوجا قسم حوراں جنتی اوہ بھی گاون گیتاں
سن سن سبھی مست ہو جاون سُدھ بُدھ ہوش بھلاوو
بھی حسن شمائل ... اپنا سوہنیاں نال اداہیں
حضرت علیؓ روایت کیتی وچہ بہشتاں بھائی
ایسیاں حوراں ہنیاں گاون ل کے کر اُچے آوازے

جے مرد جوان چڑھے ڈاچی تے ڈاہڈی تیز بھجاوے
مُڑ وچے نا مُڈھ اُسدے نوں تاں بھی نہ اپڑ پووے
تے ختم بنیاں گھر دیو چوں اُسدا مُڈھ جمایا
سارے میوے نکلن اس تھیں حکمت نال ربانی
بیخاں اسدیاں وچوں شہد نہراں دو چلاوے
ایہہ دونویں جڑھ اسدی تھیں نکلن قدرت رب غفوری
اک اک پتر اوسدے اوپر وڈی جماعت آوے
اوہ وچہ تسبیحاں شاغل رہندے ذکر الٰہی کردے
سارا عالم نور اسدے تھیں ہو جاوے رنگ رنگا
اک اک پتر اوسدے اندر ایہہ خوبی رب پائی
طوبیٰ ارکھدیاں تعریفاں نیں تھیں مُکدیاں ناہیں
سُن سُن ہوون مست بہشتی اوہ آواز رنگیلے
ہر قسماں دے راگ نکالے ہر پتر ہر ڈالی
جے کر راگ کہے کوئی مومن اوہا کھول سناوے
خوش الحان نکالن شاخاں کردیاں تھیا تھیا
اہل بہشتاں نیک سرشتاں ہر دم خوشی کمالاں
خوش آواز تے ناز انداز وں جیوں گل وندیاں رتیاں
طرح طرح سخن الاون ہسن کھیڈن گاون
بھی صفتاں اپنیاں خصماں والیاں گل ون جا بجائیں
موٹیاں اکھیاں والیاں حوراں جمع ہوون کٹھی جائی
جو ساری خلقت سنے لگے بول اچھے تانے

نحن الخالدات فلا نبید	ونحن الناعمات فلا نباس
کہن اساں ہمیشہ رہنا تا ہنا مرنی لاہی	تے چیز کسیدی تھڑ نہ سانوں دائم بے پرواہی
ونحن الراضیات فلا نسخط ابداً	طوبیٰ لمن کان لنا وکنا له
کدیں ناراض ہوواں ہردم خوشی خوشائیں	لکھ لکھ مژدہ تے مبارک جاں ڈیاں خصماں تائیں

وعن علیؓ قال قال رسول الله ﷺ ان فی الجنة لمجتمعا للحور العین یرفعن باصوات لم تسمع الخلائق مثلها یقلن نحن الخالدات فلا نبید ونحن الناعمات فلا نباس ونحن الراضیات فلا نسخط طوبی لمن کان لنا وکنا له رواه الترمذی

ابن عمرؓ تے ابوہریرہؓ ایہہ الفاظ لیاون ... جو ناں الفاظ رسیلے حوراں ایسیاں گیتاں گاون

نحن حور خیرات حسان ... اهدا لینا الا زواج کرام

حوراں اسیں ہمیشہ سوہنیاں خلق اساڈے چنگے ... خاوند ملے بزرگ اسانوں جیہڑے حضوروں منگے

ونحن الخالدات فلا نموتن ... ونحن الراضیات فلا نسخطن

اسیں ہمیشہ ہینے والیاں کدیں نہ اساں مرنا ... اسیں ہمیشہ راضی رہساں کدیں نہ غصہ کرنا

ونحن الخالدات فلا نخافن ... ونحن المقیمات فلا نطعنن

سانوں خوف نہ مول کسے دا ہردم جشن کماواں ... اسیں ہمیشہ رہاں مقیمی کدیں نہ سفر تے جاواں

سدا اسانوں عیشاں خوشیاں کدی نہ غم دلگیری ... سدا جوانی جوبن ساڈا کدے نہ اُٹھے پیری

سدا اسانوں حسن رنگیلہ کدیں زوال نہ پاوے ... سدا سوہاگ اساڈا قایم کدیں نہ ڈیپ آوے

سدا اساڈے محل چبارے سدا اساڈیاں جائیں ... سدا اساڈیاں دھوماں دھاماں رہناں سدا تھائیں

سدا اساڈے ناز لاڈ کے سدا اسیں وچ شیزاں ... سدا اساڈی مجلس تازی سدا وصال عزیزاں

سدا اساڈے جوڑے بیڑے سدا سنگار اساڈے ... سدا اساڈیاں چشماں لگے دلبر یار اساڈے

سدا اساڈے کھانے پانے سدا پیار اساڈے ... سدا شگوفے چھوڑن والے باغ بہار اساڈے

سدا اساڈیاں ٹہلاں والے خدمتگار اساڈے ... سدا اساڈے ٹہلن کارن سبزہ زار اساڈے

سدا اسانوں غم نہ کوئی دکھ فرار اساڈے ... سدا جناں نوں لکھے مولا جنت بیدار اساڈے

ایہو اپنا حسن شمائل رلمل حوراں گاون ... بھی حمد ثنا تعریفاں رب دی نال آواز سہاون

سن سن اہل بہشتاں تائیں حالت وجدوں آوے ... تے ہر پنچھی آوازا وہناندا سنکے ہوش بھلاوے

تریجا جو درگاہی ہینے خاص خدا دے پیارے ... وقت دیدار جمال الہی صفتاں گاون سارے

جیونکر غنیہ وچ لکھیا حضرت شاہ جیلانی ... خوا سرافیل فرشتہ گاسی تسبیحاں سبحانی

جسویلے اوہ خوش آوازوں صفت ثنا پوکارے ... پتر درخت بہشتاں والے کھڑ جاونگے سارے

بھی سنکے والے جنت والے نال خوشی کھل جاون ... بھی رنگا رنگ آوازاں کالن حالت دیوچ آون

تے جتنے باغ بہشتاں اندر چاندی سونے والے ... بوٹا بوٹا طرح طرح دی خوش آواز نکالے

ہر اک شاخ سرود الاوے بانسری وانگوں گاوے ... پتر پتر وجد وکھاوے اُچے راگ سناوے

خوش آواز فرشتے والا جیاں حوراں گن پاون ... اوسے ویلے بیخود ہوکے دلکش نغمے گاون

پنکھی وکھ سرود الاون نال زبان پیاری ... تاپھر سب فرشتیاں تائیں حکم کرے رب باری

جو انہاں سہاریاں راگاں واہن تسیں جواب پکارو
نیکاں بندیاں پیریاں تائیں مل سناؤ سارے
پھر اینویں کرن فرشتے سارے موجب حکم ربانی
اوہ خوش آواز انہاں دے رل مل ہک آوازہ تھیوے
پھر حکم ہووے داؤد نبی نوں کول عرش دے آوے
اوہ ایسی سوہنی صفت بیدی گاوے کر خوش الحانی
ہر بندیاں نوں لذت اس تھیں ہووے دون سوائی
دنیا وچہ بھی داؤد ویدی ودہی خوش الحانی
جو سنتی تس حالت ہوسی تسبیحاں تقدیساں

یعنے نال انہاں دے رل کے ڈھاؤ تے اسارو
دنیا وچہ شیطانی راگوں جیہڑے رہے کنارے
عجب جواب الاون راگاں نال آواز روحانی
ڈاڈھا رنگ لگاوے سوہنا کیا تعریف کچھیوے
حمد ثنا تعریف الٰہی نال آواز الاوے
کل راگاں نوں زینت بخشے آوازہ داؤد دی
کل راگاں تے غالب آوے راگ اونہاں دا بھائی
تے جنت وچہ بھی کوئی نہ ہوسی ہرگز اسدا ثانی
پھر لکھ انعام ملن درگاہوں ربدیاں بخشیاں

بیان مکانات و منازل کوشکہائے و محلہائے جنت و ذکر اعمال موجب آنہا

رنگ محل بہشتاں والے وچہ شمار نہ آون
کئی چبارے دھور بنگلے بیٹھکاں دالان یاں
اک مکان ہوائی ہوسن لٹکن وچہ ہوائیں
بن زنجیراں لٹکن اللہ قدرت نال سنوارے
سبز زمرد تھیں اک ہوسن اک ہوسن یاقوتی
جو اندر دا ر کھلووے بندہ باہر تس دسیوے
ہک ہک محل جو گوہر کولوں سٹھ کوہ اچا بھائی
یاراں پچھیا کس نوں ملسن یا حضرت اوہ جائیں
حضرت کہیا کفر شرک تھیں جو تائب ہو مرے
مسکیناں محتاجاں بھکھیاں دیہن طعام کنگالاں
راتیں اٹھ کے پڑھن تہجد کردے شب بیداری
سلام علیکم آکھن واقف ناواقف تائیں
جتھے حکم خدا فرمایا خرچن نال اتھائیں
ہک ہک محل بہشتاں اندر پاک نبی فرمایا

گنبد برج سرایاں ہوسن عجب عجب سہاون
قلعے کوٹ حویلیاں کوٹھیاں سونے موتی بھریاں
خالص موتی نیاں تھیں اوہ پیدا کیتے اللہ سائیں
تلویانوں اوہ نظری آون جیوں آسمانی تارے
اک بلوروں کیتے اللہ ٹکڑے کل ثبوتی
تے باہر کھلیاں حال اندر دا سب معلوم کچھیوے
سٹھ کوہ چوڑا سٹھ لما خوبی حد نہ کائی
نبیاں ولیاں نوں اوہ ملسن یا شہداواں تائیں
پیغمبر انہوں سچ کرمنن تابعدار امر دے
مٹھا بولن خلقت اندر رکھن خلق کمالاں
دکھاں اندر صبر کریندے سکھیں عمر گذاری
حب عداوت رکھن جگ وچہ کارن اللہ سائیں
اونہاں صفتاں والے مومن پاونگے اوہ جائیں
خالص موتی لا کے اسنوں اللہ پاک بنایا

اُسدے اندر ستر حویلی سُرخ یاقوتوں پائی
سبز زمرد تھیں اوہ کوٹھے اللہ پاک ویلائے
پھر ستر ستر فرش وچھائے اونہاں تختاں اُتّے
بھی ہک حور عجائب سوہنی بیٹھی تخت سُہلکے
ملے ستر ستر قسماں کھانے رنگ برنگے
کٹی رکابیں کوزے کڑے جام گلاس پیالے
خدمتگار ہزار جہناندی داڑھی مچھ نہ کوئی
یاراں ہی بچپیا اونہاں گھر انوچہ کرسن کون سیرے
بھی جیہڑا بندہ دُنیا اندر مسجد نویں بناوے
جو سُنتاں چار عصر دیاں پڑھدا ملے محل اِستائیر
جو وچہ بازاراں چوتھا کلمہ لنگھن وقت الائے
بھی جو حامیم دخان جمعہ دن مومن پڑھدا کوئی
یا ور جمعہ دے روزہ رکھے یا وچہ ویر دہاڑے
جے وِیہ واری اخلاص پڑھے تا دو گھر ملن خیرانی
ایہ گل سنکے پاک نبی نوں حضرت عمرؓ الایا
ابوہریرہ کرے روایت پاک نبیؐ فرماوے
ہر واری رب اک گھر اُسدا جنت وچہ اپاوے
جاں جاں مومن دنیا اندر ذکر الٰہی کہندا
جسویلے اوہ غافل ہووے بند عمارت تھیوے
جو کوئی پچھے کیوں ہن تساں کیتی بند اُساری
یاد الٰہی خرچ بہشتاں جھب جھب بھیجو بھائی
جس مومن دا دنیا اندر مرداپنت پیارا
اوس کارن بھی جنت اندر اللہ گھر بنواوے
اللہ کارن قہر سیندی جو کوئی مومن کھٹے
یا پڑھے نماز جماعت سینتی جھگڑے کولوں ڈرسوا

تے ہر ہر وچہ حویلی اگوں ستر کوٹھا بھائی
تے ستر ستر تخت شہلنے ہر کوٹھے وچہ ڈاہے
ہر ہر تخت تے ستر جامے نال جواہر گتے
بھی ستر غلماں ہر اک اگے کھلے غلامی چلکے
زردے خوانچیا نوچہ رنے بہت چنگے تھیں چنگے
سونے چاندیوں برتن سارے کھاون پیون والے
سادہ روئی تے خوش خوبی کرن سدا خوشبوئی
حضرت کہیا جیہڑے بندے تابع ہوئے میرے
یا کرے مرمت اسدیتائیں بھاویں اٹ لگاوے
جو دس رکعتاں مغرب پچھے کر دا نفل ادائیں
جو نفل ضحی گذارے اوہ بھی محل بہشتیں پاوے
یا رات جمعہ دی پڑھکے سوندا اُس بھی بخشش ہوئی
یا سورۃ اخلاص ہمیشہ دس دس وار پکارے
تر یہہ واری تا تن گھر پاوے نضل وڈا رحمانی
جے اتنا پڑھیاں اوہ گھر ملدے مڑ کوئی اوکھا آیا
جو فجری یا راتیں ویلے طرف مسیتاں جاوے
جتنی واری مسجد جاوے اتنے گھر اوہ پاوے
تاں تاں وچہ بہشتاں اوسدا کوٹھا بند رہندا
یا ہجہ مصالح دنیا اندر جیو نکر بند کچیوے
آکھن خرچ نہ آوندا اچھوں تائیں اساری کھلاری
تاں جو جھب مکان لتاوے اُسرن نال صفائی
کر کے صبر اوہ اِنَّا لِلّٰہ پڑھے زبانوں بارا
نام اُس دا اللہ باری بیت الحمد لکھاوے
کرے جہاد جو راہ اللہ وچہ لڑنوں مول نہ ہٹے
ساریاں دا گھر جنت اندر اللہ صاحب کردا

خوش خواں نوں اُچا بنگلہ بخشے اللہ سائیں | جو وچ رمضان نمازاں پڑھدے لین بہشتیں جائیں
سرخ یاقوتوں لعلوں اونہاں نوں جنت وچ چبارے | ہر سجدے دے بدلے اللہ دیسی نیکی تارے
خلوت کان مکان علیحدہ اللہ پاک اُسارے | تے وچ ہیداناں لسن جالکے بیلی ساتھی سارے

دربیان طبقات ہشت بہشت بیان اسمائے شان بموجب اختلاف روایات و درجات انہاو بیان معہ جات بلندی درجات شان حافظ کلام اللہ و بیان اسماء حسنیٰ معہ معانے

جنت دے اٹھ طبقے ایہن پاک نبی فرمائے | پہلا جنت ماویٰ دوجا دار مقام سدائے
تریجا دار سلام تے چوتھا دار الخلد پچھانی | پنجواں دار نعیم تے چھیواں ہے فردوس نورانی
ستواں جنت عدن پچھانی جو ہے سبھ تھیں عالی | ایہ ست جنت وسنے کارن کیتے اللہ والی
اٹھویں وچ نہ دسے کوئی ہک خبر یقینوں | ابن عباسؓ کہیا جو اوسدا نام ہے علیینوں
اوہ طبقہ خاص ایہی اس اندر لادے رحضورا | خاص تجلی ذاتی والا ہوسی اوتھ ظہورا
بھی کل ذخیرہ نعمتاں والا اس وچ رب ٹکایا | بھی دفتر اہل بہشتاں والا اوسے وچ رکھایا
بعضے لوک کثیب بتاون اس جنت دا ناواں | کستوری دے ٹبے اُسو چہ اُچیاں اُچیاں تھاواں
اونہاں ٹبیاں اُپر چڑھکے بہسن مومن بھائی | وقت لقا پھر اوہ کستوری اڈسی نال ہوائی
سبھناں دے سر مکھ بھر یون تا پھر نور چمکے | حسب مراتب ہر اک مومن نور الٰہی تکے
بعضے مقعد صدق بتاون نام اٹھویں دا آیا | فی مقعد صدق عند ملیک جیوں اللہ فرمایا
جنت ماویٰ ادنیٰ طبقہ ساریاں طبقیاں ناں وں | اعلیٰ عدن بنایا اللہ یا فردوس کمالوں
بعضے راوی پہلا طبقہ دار الخلد بتاون | خالص چاندی دا اوہ طبقہ عام بندے اوتھ جاون
دوجا دار مقام ایہی جو خالص سونیوں بنیاں | اسدے اندر جاکے ڈیرا کرنا شاکر جنیاں
تریجا دار سلام جو بنیاں سرخ یاقوتوں بھائی | اوس طبقے وچ کرن سکونت صابر مرد خدائی
چوتھا سبز زمردکوں جسنوں عدن سدیندے | زاہد غازی تارک دنیا اُس طبقے وچ ویندے
پنجواں خالص موتیاں تھیں جو دار قرار سدائے | عالم حافظ صالح بندے اُسو چہ رب وسائے
چھیواں دار نعیم ایہی جو لعلاں تھیں رب کیتا | اوسو چہ رہسن موذن بھی جنہاں جام شہادت پیتا
ستویں دی پیدائش نور دی ماویٰ جسنوں کہندے | خالص بندے ولی خدا دے اس طبقے وچ رہندے
اٹھواں جنت سبھ تھیں اعلیٰ ہے فردوس معلیٰ | کل نبیاں تے اصحاباں نوں اُسو چہ بھیجے اللہ

حضرت کہیا جد اللہ نوں تسیں سوال الاہو
ہر طبقے وچہ سو سو درجہ پاک نبی فرمایا
سارے درجے ہک دوجے تھیں چڑھدے بنائی
بھی طبقے سارے تلے تلے با ترتیب ٹکائے
جیوں باغاں دے طبقے ہوون ہیٹھاں تاں معموری
ہیٹھلیاں نوں اُتلے طبقے تاریاں نوانگ دسیون
ساریاں طبقیاں اوپر ہے فردوس معلّیٰ آیا
گویا سبھناں طبقیاں اتے ایہی فرش رہایاں
جتنے حرف کلام اللہ دے بھی آیات قرآنی
جو ہر تھیں اُچا درجہ اُسدا نام وسیلہ آیا
نور کنوں ہک کرسی اُسوچہ وڈی معزز دیسی
کل اُمت نوں نال شفاعت درجے آپ دیواون
سُنت پاک نبی دی جنہاں دنیا وچہ نہ چھوڑی
جو کرن جہاد خدا دے راہ تے نال کفاراں آڑدے
جھٹے مومن دوروں ٹر کے طلب جماعت جاون
ایہ عمل تمام ودھاون درجے وچہ حدیثاں آیا
عبداللہ بن عمر بتاوے پاک نبی فرماوے
تے حکم کرے پڑھ واضح کر کے جیوں دنیا وچہ پڑھدا
ہک درجہ خاص الٰہی جو اُسوچہ صابر بندے رہندے
دیدا حکم وسارن ناہیں اس تھیں بیخ ہوندے
ہور ایہی اک درجہ جو فرمایا نبی سوہا ہے
ہاں جو بہت غریب وچارا وڈیاں ٹبراں والا
دوجا جسنوں ساک نہ کدھیں صبر اُس چپ کر جاوے
تریجا جو سلطان ہووے تے عدل کہنے من ہانا
حضرت کہیا اعلیٰ درجہ اُس بندے نوں دسیوے

تاں وچہ فردوس مقام اپنے واکر وسوال الٰہو
دھرت آسماناں جتنا پینڈا ہر درجے وچہ آیا
جیوں جیوں اُگلے درجے تیوں تیوں نعمت دونی سوائی
چھت بناون ہک دوجے تے باغاں نوانگ بنائے
اٹھ بہشت ٹکائے ایویں کر کے حکمت پوری
اوپر کناریاں اسماناں دے تارے جیوں وکھیون
بھی فردوسوں اوپر اللہ اپنا فرش وچھایا
بھی ہر اک درجہ چھوٹا موٹا اوسے ہیٹھ سماناں
اتنے درجے جنت اندر حکمت نال رہائی
ختم نبیاں کارن اسنوں اللہ پاک بنایا
وانگ وزیراں با توقیراں حضرت اُستے بہسی
جیوں جیوں صالح بندہ تیوں تیوں درجہ اُس دی ماہون
بلند نہایت انہاں دا درجہ رہسن ہمیشہ تورڑی
جو وچہ سیالے سردیاں اندر چنگا وضو کریندے
جو ہک نماز گذار دوجی دا فکر دلیوچہ پا دلن
بھی کر کے یاد کلام اللہ نوں جسنے عمل کمایا
حافظ تائیں اُتلے درجے اللہ پاک چڑھاوے
اوہ سوہنا کر کے پڑھدا پڑھدا جاسی اُپر چڑھدا
جو دنیا اندر ہر قسماں دیاں دکھ ایذائیں سہندے
بھانویں لکھ تکلیفاں جھاگن توحیدوں نہیں تھیندے
تن شخصاں نوں اس درجے وچہ اللہ پاک اُتارے
حق بیگانہ چھوہے ناہیں تقویٰ والا چالا
آپ نہ توڑے نال کسیدے ساکاں ساک بناوے
حضرت کہیا اوہناں تریہاں اُس درجے وچہ جانا
ایتھے ظلم کرے کوئی ظالم ہووے قابو جیہے

جو نال سفارش سکیناں دے جگو چہ کم کراوے
جو کرن توکل اللہ اُتے غیراں آس ہٹاون
دنیا اندر جنہیں کوئی لذت عیش ہنڈاوے
تے جس بندے ایہ نام پڑھ لویں مدے یاد پکائے
اللہ جو کامل قدرت والا قیم سدا سدائیں
رحمان جو موماں کافراں اُتے اس جا رحمت کردا
ملک جو ہر دا شاہ الٰہی دو جگ دا اوہ سائیں
سلام جو آپ سلامت رکھدا خلق سلامت نالے
مُہیمن شاہد اتے محافظ کیسے امانت داری
جبار جو وڈا زور اور نالے ترٹیاں کرے پتوری
بار جو دون جو پیدا کرینداخالق تائیں آیا
مصور صورت شکل مناسب کل خلقت نوں دیندا
قہار دے معنے ہر اک اُتے غالب اوہ الٰہی
رزاق جو روزی بخشن والا کل خلقت دیتا ئیں
علیم جو ظاہر باطن چیزاں ہر شے جانے بھائی
باسط رزق فراخ کریندا ابدی روح کھلارے
رافع نیچاں اوچ کریندا اُچے درجے دیندا
سمیع دے معنے سننے والا ہر آواز دے تائیں
حکم جو فیصلہ کرنے والا عدل جو وڈا نیائیں
خبیر جو واقف سب چیزاں دا کُلی خبر رکھیندا
عظیم جو وڈی بزرگی اوسدی باہر وہم خیالوں
شکور جو اُسدا شکر کماون قدر دان انہاں ہمالے
حفیظ جو وچہ حفاظت رکھدا کل خلقت نیتا رے
حسیب جو سارے عالم نوں اوہ کو کافی آیا
کریم جو صاحب بخشش اتے رقیب جو راکھا ہزا

آپ کریسے تا ہتھوں بہتر اُچے درجے پاوے
بھی جیہڑے لوک کرینیدے تقویٰ اوہ بھی درجے پاون
اتنا قدر بہشتاں اندر اوہ درجہ گھٹ پاوے
یا معنے دلوں انہاں دے سمجھے وگدا جنت جائے
باہجہ خدا ایہ ہور کسے نوں سدنا جائز ناہیں
رحیم جو بخشے موماں تائیں روز قیامت فردا
قدوس جو ہر عیبوں نقصاں پاکی ہی اُسنائیں
مؤمن اہل ایماناں تھیں جو ہول قیامت ٹالے
عزیز جو وڈیاں عزتاں والا غالب اللہ باری
متکبر جو بھاری اُسدی عظمت شان بلندی
بادی ڈٹھے باہجہ نمونہ سب جگ دا اوس بنایا
غفار گناہ بندیاں دے بخشے عیب تمام کجیندا
وہاب جو مفتی دیوے بہتا بدلہ لوے نہ کائی
فتاح جو در روزی رحمت دے کھولن والا سائیں
قابض کل ارواح تے روزی اُسدے قبضے آئی
خافض مغروراں دے تائیں نیواں کرکے ملے
معز جو عزت دیندا اتے مذل ذلیل کریندا
بصیر جو ہر شے دیکھن والا ذرہ ذرہ سائیں
لطیف جو بہر کنندہ جانے ہر باریکی تائیں
حلیم جو وڈے سہارے والا جلدی نہ پکڑیندا
عفو جو ہر دے پڑدے کجے اپنے فضل کمالوں
علی کبیر جو سب تھیں اُچا سب تھیں وڈا نالے
مقیت جو ہر نوں قوت دیندا قدرت والا سائیں
جلیل وڈیاں شاناں والا اُسدا عالی پایا
مجیب جو کرے قبول دعائیں حاجت پوری کردا

واسع رحم بے اوڑک الاجیوں چاہے کر سکے
ودود جو نیکوکاراں دا اوہ ہے محبوب پیارا
باعث جو قبراں تھیں مُردے یوم الحشر اٹھاوے
حق جو اسو چ جھوٹھ نہ کوئی سچا ذات صفاتوں
قوی جو وڈیاں قوتاں والا صاحب زور توانا
حمید جو ہر کم سوہنے کردا کل عالم صفتاں دے
مُبدی بے مانند عالم دے ظاہر کرنے والا
محی اتے ممیت جو زندہ کردا اتے مریندا
واجد نہ محتاج کسے دا ماجد بزرگی والا
صمد بے نیاز الٰہی دایم اوس سرداری
مقدم جو تقدیم دہندہ یعنے کرے اگاہاں
اوّل پہلا اوس تھیں پہلے کوئی چیز نہ ہوئی
ظاہر یعنے قدرت اُسدی سب کھلی دس آوے
والی معنے مالک جو سردار حکومت والا
بر جو اپنیاں بندیاں تے اوہ مہر کماوے بھائی
منتقم جو بدکاراں نوں دیسی خوب سزائیں
رؤف جو وڈیاں مہراں والا صاحب شفقت عالی
ذوالجلال والاکرام جو صاحب جاہ جلالال
مقسط عدل کماون والا خوب انصاف کماوے
غنی نہ اسنوں لوڑ کسے دی کجھ پرواہ نہ دھرا
مانع منع کرے برائیاں ضار جو ضرر پہنچاندا
نور جو روشن کرنیوالا خود بھی روشن بھائی
ہادی مطلب تے پہچاوے نیک طریق وسیلے
باقی اُس بقا دوامی نت موجود تعالیٰ
رشید جو چنگا راہ دکھاوے دسد اچنگیاں کاراں

حکیم جو حاکم حکمت سیتی سب کم کردا پکے
مجید جو ذاتوں بزرگ وڈا نیکی کرنے ہارا
شہید جو اُس تھیں کجھ نہ اوہلے ہر شے حاضر پاوے
وکیل جو ہر شے کم کریندا اصناف مخلوقاتوں
متین ولی نہ تھکن والا مددگار جہاناں
محصی ہر شے علم اُسدے وچ ہر نوں گھیر اپاوے
معید جو مردیاں روز قیامت زندہ کرے تعالیٰ
قیوم جو دایم قایم حی جو سدا حیات منیدا
واحد جسدا ہور نہ کوئی اکو رب تعالیٰ
قادر مقتدر باقدرت عزت اسدی بھاری
مؤخر جے کر چاہے تاں اوہ دیوے ڈال پچھاہاں
آخر کل تھیں پچھے رہسی جسدی حد نہ کوئی
باطن اُسدی کُنہ دا کوئی ہرگز راز نہ پاوے
متعالی جو درجہ اُسدا بہت بلند کمالا
بھی نیکوکار تواب جو توبہ بن بخشے برائی
عفو جو او گنہاراں تائیں کرے معاف خطائیں
مالک الملک کرے جو چاہے جگ سارے دا والی
کل اکرام بزرگیاں اسنوں لائق شان کمالاں
جامع کرے اکٹھی خلقت اندر حشر دیہاڑے
مغنی یعنے جسنوں چاہے غنی الٰہی کردا
نافع نفع پہنچاوے اُسنوں جو اسدے در جاندا
بھی روشن کرے ایمان سدا جس وحدت اُسدی پائی
بدیع جو آپ نظیر نہ رکھدا اوپری صنع بناوے
وارث کل عالم تھیں پچھے قایم رہنے والا
صبور سہاریوالا جلدی پکڑے نہ بدکاراں

ایہ کجھ نام ترانوے حضرت پاک نبی فرمائے
باجھ انہاں تھیں ہور بھی کتنے ہیں اسم خدائی

جنت دی خوشخبری اسنوں جو ایہ یاد پکائے
پڑھ حصن حصین وچ ویکھ روایت ایہو ترانویں بھائی

بیان ابواب ثمانیہ جنت و اعمال موجبہ فتح ہمہ ابواب و مسائل متفرقہ

راوی کہندا اٹھ جنت دے درایہن بھائی
باب الصوم ہن جاکے روزہ دار جو سارے
باب جہادوں گذرن جیہڑے جنگ جہاد کماون
جو جو عمل کمائے کسے اوسے در تھیں جاون
ہکدن ابوبکرؓ نے پچھیا پاک نبی تھیں بھائی
ہے امید اساڈے تائیں پاک نبی فرماون
توں بھی آکھے ہر دروازیوں عزت کان سدیجے
اس روایت اندر آیا جس ہوں عمل کمائے
وضو بعد شہادت کلمہ جو کوئی پڑھن الاوے
جو فرض نماز تے فرضی روزے فرض زکوۃ نہ چھوڑے
اٹھ دروازے جنت والے اسنوں بھی کھل جاون
جو سکھے تائیں قرآن نوں دیوے لیتے تائیں پانی
چہل حدیث رسول اللہ دی جو کوئی یاد کریندا
چھوٹے دھیاں دو بھینان یا دو بھینان پالے
اگے ہور مسائل آئے متفرق کجھ بھائی
موتی دا اک خیمہ ہوسی ابن عباسؓ بتاوے
چار ہزار پنج سنہری اسدے اندر ٹھیسن
ابوموسیٰؓ جو اشعری آکھے کہیا نبیؐ سہائے
سٹھ کوہ اسدا پیٹ ہووگیا وچوں سارا خالی
کئی تنبو یاقوتوں ہوسن اتنے وڈے بھائی
جیہڑے کنگھاں مرواریداں بھی یاقوتوں جڑیاں

باب صلوٰتوں لنگھن جہناں خوب نماز کموکائی
باب الصدقیوں لنگھن جیہڑے صدقہ دیونہارے
اپنے اپنے دروازے تھیں سب بلائے جاون
اپنے اپنے دروازے تھیں سب بلائے جاون
ہر دروازے بھی بندہ سدیا جاسی کائی
جو تسیں انہاں تھیں ہوسو جیہڑے سب تھیں سدے جاون
جو سب طرفاں تھیں سدیاں ہویاں عزت دونی تھیوے
جیہڑا عمل زیادہ اس دا اس تھیں سدیا جاوے
اٹھے در کھل جاون اسنوں جس تھیں چاہے جاوے
ست کبیریاں کولوں بچے کرے صغیرے توڑے
بھی جس مومن دے ترن نابالغ چھوٹی عمر سداون
جو کہے زناہ نہ خصم اپنے دی فرمانبردار زنانی
بھی کردا عمل اوہناندے اپر نفع خلق نوں دیندا
اس کارن بھی کھل جاون گے اٹھ در جنت والے
وچ بہشتاں خیمے ہوسن کہیا نبی الٰہی
ترن کوہ لماں ترن کوہ چوڑا خوب عجیب سہائے
اہل بہشت انہاندے اوپر آموں سامنے بیٹھن
سچے مرواریدوں ہوسی تنبو اک پیارے
ہر گوشے وچہ طرح طرح دے خلوتخانے عالی
کل ولایت جتنے بندے اُسو چہ کرن سمائی
تخت سنہری تکیا نالے کرسیاں قدرت گھڑیاں

تکیے رنگا رنگ عجائب صفاں بچھے ہر جائی ونمارق مصفوفة آیا وچ کلام خدائی
وزرابی مبثوثة جو وچھے فرش چمکدے بطائنها من استبرق جو استر استر قدے
جو اللہ کارن میت تائیں مومن کفن دیواوے سندس استبرق دے کپڑے جنت وچ اوہ پاوے
وچ مصیبت مومن دی جو جھڑ دا اوہنوں بچاوے اوہ ایسے حلے پاوے جیندی قیمت وڈھ جہانوں
جنھوں توڑی آب وضو دا اپڑے مومن تائیں اوہنوں توڑی گہنے زیور پاوے نیک جزائیں
کعب کہے جو اک فرشتہ خدا دا رب او پایا روز قیامت تائیں اُسنوں گہنیاں وچ لایا
گھڑ گھڑ زیور رکھدا جاندا جنتیاں دے بھائی روز قیامت تیک کریسی اینویں حکم خدائی
کپڑا کوئی بہشتاں والا جے دنیا تے آوے ہرگز ویکھ نہ سکے کوئی جو ویکھے مرجاوے
عکرمہ کہے لباس بہشتی ایسا جھلک وکھاوے جو کوئی پہنے اک پل اندر ستر رنگ وٹاوے
اک اک موتی تاجاں اوپر جڑے جو جڑنیوالے جیکر دنیا تے ہک آوے دینہ چن ہوون کالے
کنگن اک بہشتاں والا جیکر ظاہر تھیوے روشنی اسدی غالب ہووے شمس نہ مول دسیوے
سونے چاندی کنگھیاں جنت حکمت کاریگری دی خوشبودار انگیٹھے عوداں واہ خوبی اُس گھڑی
ہور ہزاراں نعمتاں جیہڑیاں گنن وچ نہ اون جاں رب داخل کیتا اوتھے آپے ڈٹھیاں جاون

بیان جمعیت اہل بہشت و تفحص کردن ایشاں از احوال ازواج و اولاد و خویش و اقارب و درخواست کردن بدرگاہ باریتعالی برائے حصول درجات عالیہ ایشاں و مستجاب شدن درخواست ایشاں

مومن جدوں بہشتاں اندر رس بس جاون سارے تا ہر اک اپنیاں نوں فرزنداں خویشاں یاد چتارے
دیہن تسلی انہاں تائیں نال پیار فرشتے جو آپو اپنے درجے اونہاں ملے وچ بہشتے
جیوں جیوں عمل کمایا کسے تیوں تیوں درجہ پایا مومن کہسن اُنہاں باجھوں سانوں چین نہ آیا
جے اوہ کول اساڈے ہوون رلمل وساں سارے تا آرام دلے نوں آوے ہلسن جدوں پیارے
کہن فرشتے عملاں موجب ہر کوئی بدلہ پاوے عملوں ودھ کسے نوں وچ ہرگز ملنہ نہ آوے
تاکرسن عرض تمام بہشتی وچ جناب خداوندی بار خدایا تیرے اگے ہے اک عرض اساڈی
دنیا اندر ہک اساں تھیں محنت بڑی کماندا اوس ہکیدی آمدنی تھیں سارا ٹبر کھاندا
یا بندہ اک ہمیر کسیدی جاک وچ خدمت کردا اوس ہکیدی خدمت پچھے کل قبیلہ تردا
توں بادشاہاں دا شاہ الٰہی تینوں تھڑ نہ کائی رحمت فضلوں بخشیں تینوں عملاں لوڑ نہ کائی

اعلیٰ درجہ ملے اساں نوں عملاں دی مزدوری — تے خویشاں ساڈیاں ادنے درجے آس نہ ہوئی پوری
اُنہاں نوں بھی اعلے درجہ فضلوں بخش خدایا — پاس اساڈے بھیج انہاں نوں تیرا فضل سوایا
حکم ہووے اولاد اُنہاندی پاس انہاندے جاوے — ادنے درجے وچوں نکلے اعلے درجہ پاوے
ہر اک نعمت دون سوائی اللہ پاک دیواوے — حور قصور تے کھانے بانے زیور رب وی ہاوے
چیز کسیدی تھوڑ نہ رہسی اللہ فضل کماوے — جو تن چاہے انگ لگاوے جو منہ منگے کھاوے

بیان حصول دیدار پروردگار خالق لیل والنہار حسب حکم آیت وُجُوْہٌ یَّوْمَئِذٍ نَّاضِرَۃٌ اِلٰی رَبِّہَا نَاظِرَۃٌ وبیان بازارہائے بہشت کہ بوقت واپس شدن از درگاہِ باریتعالیٰ در آنہا سیر کردہ شوند وبیان نعمت ہائے بازارہا و حصول نعمت و رضائے حق مر اہل بہشت را

ہر نعمت تھیں افضل نعمت اندر دوہاں جہاناں — ہے دیدار خداوندوالا سب تھیں وڈا خزانہ
اس نعمت دی جیہی ہرگز نعمت ہور نہ کوئی — اہل بہشتاں حاصل ہوسی خبر قرآنوں ہوئی
مسلم کرے روایت کہے حبیب نبی فرمایا — جد جنت والیاں جنت اندر جا کے ڈیرا لایا
تا رب فرماوے جنتیاں نوں چاہو کجھ ودھائیں — کرسن عرض بہشتی سارے یا رب سچے سائیں
نعمت بہت دتی تدھ سانوں لوڑ نہ چھڈی کائی — مکھ اساڈے روشن کیتے سوہنی شکل بنائی
پھر جنت اندر آندو دی سانوں دوزخ کنوں بچایا — ہر شے وافر ساڈیتا ئیں بخشی یار خدایا
تا اوس چیت ہک بدی طرفوں پردہ کھولیا جاوے — ہر اک اہل بہشت تدوں دیدار الٰہی پاوے
کوئی چیز بہشتاں والی افضل نہ دیداروں — ہر شے تھیں دیدار الٰہی تکسن کل پیاروں
سعیدؓ مسیب دے بیٹے پاسوں ایہہ روایت آئی — ابوہریرہؓ تائیں ہکدن ملیا سی اوہ بھائی
ابوہریرہؓ نے کہیا میں ایہہ کراں دعا ہر ویلے — وچہ بازار بہشتاں دے رب تینوں مینوں میلے
کہیا سعیدؓ جو جنت وچہ بھی ہین بازار پیارے — ابوہریرہؓ کہیا جو مینوں دسیا نبیؐ سہارے
جد اول بہشتی وچہ بہشتاں جا کر بسن جائیں — تا اٹھویں روز جمعدی ہوسی اذن اُنہاندیا تائیں
جو کرن زیارت رب اپنے دی ہر کوئی دیکھن جاوے — تا جو عرش مجید اونہاں نوں ظاہر نظری آوے
باغ بہشتاں تھیں ہک ہوسی باغ عجیب نرالا — اس جا گہ تے کرے تجلی اللہ پاک تعالےٰ
ہکناں تائیں بیٹھن کارن منبر ملن نورانی — ہکناں منبر مروارید دی خاص جگہ من بھائی

ہکناں نوں یاقوتی منبر ملن عجیب نرالے
جو ادنے درجے والے اونہاں ملن ڈبے کستوری
حسد نہ کرسن اوپر اونہاندے جنہاں منبر ملے
ابوہریرہؓ کہیا نبیؐ نوں ہیں پھر عرض گذاری
حضرتؐ کہیا آہو جیویں تسیں ویکھو شمس نورانی
پھر کوئی رہندا شک تساں نوں ویکھن وچ انہاندے
حضرتؐ کہیا ایویں تکسو رب اپنے تائیں
ہر اک نال کلام کریسی بن پردے ربا سائیں
یا پچھسی لے نام انہاندے اللہ پاک بڈائے
پس یاد کرے جو دنیا اندر کیتیاں اُس برائیاں
رب فرماوے آہو بخشیا جو اوگن تدھ کیتا
یعنے جیکر فضل اساڈا تیرے اوپر نہ ہوندا
ایسی حالت اندر پھر ہک بدلی ایسی آوے
کستوری تھیں ودھ نہایت ایسی اوہ خوشبوئی
پھر حکم کرے رب اُٹھو جاہو طرف بہشتاں سارے
آوندیاں ہک رستے اندر ملے بازار انہاں نوں
وِن پونیاں چیزاں اُس وچہ اکھیں کدی نہ ڈٹھیاں
اوپر دل انہاندے کدی اونہاندا خواب خیال نہ آیا
جھڑی چیز کسے نوں بھاوے اوہا دتی جاوے
ویچن اتے خریدن والی چیز نہ اتھے کائی
نال خوشی دے ہک دوجے نوں ملن بہشتی سارے
اُچے منصب ایکھ کسے دے بخل نہ کرسی کوئی
پھر کر کے سیر بازار انوالے گھر وگھری پرتیسن
جو آیا جو آیا آکھن خوشیاں نال ہزاراں
اگے نالوں ہویا تساڈا حسن جمال زیادہ

ہکناں سبز زبرجد ہکناں سونے چاندی والے
تے بعضے اوپر اونہاندے ہسن جو ڈبے کستوری
تے منبر انوالے گھسن ناہیں ایہ کیوں بیٹھے تھلے
یا حضرتؐ اسیں انہیں اکھیں ویکھانگے رب باری
تے چودھویں والی راتیں ویکھو جیں بدر آسمانی
یا حضرتؐ کجھ شک نہ رہندا یار سبھے فرماندے
کوئی دیدار خدا دے کولوں خالی رہسی ناہیں
تا جو حکم کریگا اللہ ہکناں بندیاں تائیں
یاد رکھیں اوہ ویلا جاں تدھ ایہ ایہ عیب کمائے
عرض کرے تدھ عیب میرے اوہ اجے نہ بخشے سائیاں
ناہیں اس رتبے نوں پہونتوں فضل جدوں ہیں کیتا
عملاں نال تینوں ایہ رتبہ لبھو نسی ہتھ آوندا
ساریاں تائیں کجے تالے خوشبو عجب وساوے
جو ساری عمراں وچہ انہاں نوں کدے نصیب نہ ہوئی
جو دل چاہے سو ہوا تھائیں سب انعام ہمارے
گھیری کھلے فرشتے اسنوں لوک ودھ جہانوں
تے کنیں کدی نہ سُنیاں ہرگز بہت پیاریاں مٹھیاں
ہر اک چیز جہانوں وکھری خوب بازار سُہایا
قیمت مول نہ منگے کوئی نہ کوئی نرخ چکاوے
بن ٹلے بے اوڑک ہر شے موتیں پاک ٹکائی
اوڑ اعلے سب مل جاون جیونکر یار پیارے
وچہ بازار بہشت انوالے ہر دی الفت ہوئی
اگوں وہٹیاں ملن تمامی صدقے صدقے تھیون
کرن مبارکباد سی ساریاں حوراں خدمتگاراں
لکھوں تھیں نیلے اتنا روپ سنگار آیا وہ

اوہ آکھن اج رب اساں نوں اپنے پاس بہایا
بھی وچ بازار تصویراں حضرت علی بتلاوے
جیہڑی شکل کسے دیتا ئیں دلوں چنگی بھاوے
تیجے ابن سعید بتاوے وچ دیدار الٰہی
بھی امت دے اجماعوں ثابت اسوچ شک نہ کوئی
کعب اخبار کہے جیوں جگ وچ ہوندا عید دیہاڑا
باغاں سیر فراغاں سیتی رلمل کرسن بہاڑے
القصہ دیدار الٰہی ثابت ہویا بھائی
ہکناں تائیں سالوں پچھے ایہ نعمت ہتھ لگے
ہک جو دو دو واری ہر دن کرن جمال خدا دا
ہک فرقہ ہر ویلے حاضر وچ جناب الٰہی
جس ویلے دیدار الٰہی پاون جنت والے
ہور رکاب جو کھانیاں والے رنگ برنگی آون
قسم قسم دے کھانے برتن صفت نہ کیتی جاوے
تے لذت جیہڑی حاصل ہوسی وچ کلام الٰہی
ستر ستر حلے خلعت ہر نوں ملے الاہوں
گھڑو گھڑی پھر آون کرکے رف رف دی اسوار
تے کدیں کدیں رب وچ گھر اندے کرے تجلے نوری
اکواری پھر وقت سے سالوں پچھے رب بلاوے
اے اہل بہشتو نعمتاں میریاں کل تساں ہتھ آیاں
راضی ہوسن میرے اتوں جو میں کرم کمایا
بخشے تدھ گناہ اساڈے دتیاں اعلیٰ جائیں
ایسیاں چیزاں بخشیاں جیہڑیاں ہور کسے نہ پایاں
حکم ہووسے ہک ہور تساں نوں چیز عطا فرماواں
عرض کرن اوہ ایسی نعمت میرا راضی ناواں

کیوں نہ اج جمال اساڈا ہووے دون سوایا
مرد زنانیاں سوہنیاں شکلاں ڈٹھیاں صبر نہ آوے
اوہ شکل ہو جاوے اسدی حسن کمال سہاوے
دہ تے ست حدیثاں آیاں پاک نبی تھیں بھائی
جو انکار کریندا اس تھیں کافر ہوندا سوئی
اینویں سب بہشتی نکلن سیر کرن نوں یارا
بھی دیدار الٰہی ویکھن نور کڈھے چمکارے
اہل بہشتاں تائیں اللہ ایہ ویسی وڈیائی
ہکناں تائیں بعد مہینے ہکناں ہفتیوں اگے
جیوں جیوں شوق الٰہی غالب تیوں تیوں قرب زیادہ
خاص الخاص حضوری رہسے اوہ بندے درگاہی
ویکھ تجلے ذاتی ہر کوئی سر سجدے وچ ڈھلے
حکم رب تھیں آن فرشتے دستر خوان وچھاون
نال شراب طہور جو شوقوں لوں لوں وچ سماوے
ایسی لذت ودھ حسابوں جنت وچ بھی ناہیں
ستر ستر رنگ او نہاندے داں ہویا درگاہوں
حوراں ویکھ جمال انہاں دا اپنی بدھ وساری
اہل بہشت جمال کلاموں پاون فرحت پوری
ساریاں اہل بہشتاں تائیں جمع کرے فرماوے
تے کل مراداں ملیاں تساں نوں فضلوں میں پہنچایاں
آکھن کیوں نہ راضی ہووے تیں تھیں بار خدایا
سب تھیں ودھ اساڈے اتے کیتیاں تدھ عطائیں
بھی راضی ہوناں ناہیں تیرے اتے سایاں
جو ساریاں چیزاں نالوں بہتر ایسا فضل کماواں
جو ہر دم راضی رہاں تساں تے کدیں نہ غصے ہوواں

رب فرماوے ہے اوہ نعمت میرا راضی ناواں | جو ہر دم راضی رہاں تسانتے کدیں غصے ہوواں
ایہ خوشخبری سُن کے سارے سجدے وچہ جاون | لکھ لکھ حمد ثنا تعریفاں ربدا شکر کماون
نال خوشیدی دُونے ہوون لُوں لُوں فرحت پائی | ہر نعمت تھیں افضل نعمت رب عطا فرمائی
جتنیاں نعمتاں جنت اندر اللہ پاک دیاں | نال رضا خداوند والی سب گئے اوہ آیاں
ہن اوہ ملی ہمیشہ کارن خاص رضا الٰہی | وچہ بہشتاں ہر نعمت دی ہوئی بے پرواہی
کل حقیقت محشر والی اس مصرع وچہ آئی | جو باہجہ رضا الٰہی ہر گز نعمت ملے نہ کائی

پند و نصائح از جانب مُصنّف عفی اللہ عنہ بطور غزل

مومن ہوش سنبھال کدائیں کیوں تدھ موت وسّاری | کجھ کُ تینوں دنیا والی رہسی مست خماری
کتھوں تیک کریگا بھائی اس دولت دا ماناں | سدا نہیں ایہ رہنی تیری دنیا دی سرداری
کرکہاں نظر انہاں نوں جنہاں سب جہان غرایا | کتھے آپ گئے اوہ کتھے چھوڑی سپہ سالاری
آدم تھیں تاں اس دم توڑی کتنی خلقت ہوئی | کیہڑا رہیا اونہاں تھیں باقی کسدی کھیڈ نہ ہاری
لد سدھانے خاک سمانے کیتے گور ٹکانے | وڈیاں وڈیاں شاہیاں نوں لے لکھ کروڑ ہزاری
جنہاں خدائی دعوے کیتے اوہ بھی رہیا نہ کوئی | سدّ پیا جد شاہنشاہ دل چلے وارو واری
کوڑا دعوی دنیا والا جس بدھا اوہ مُٹھا | نال کسیدے جاوے ناہیں دُنیا ٹھگ بازاری
روح گیا وِنج روحیں رلیا بُت کِرماں نے کھایا | دولت تے جاگیر تمامی پچھلیاں ونڈی ساری
دھیاں پُتر رہن نہ پِچھے انہاں بھی مر جانا | پچھے نام رہیا اک باقی نیکی یا بدکاری
حاتم طائی بہت سخاوت دنیا وچہ کمائی | ہن تک نام سخاوت والا جگ وچہ اُسدا جاری
تے قاروں کنٹھڑی شوم اپنے دی سر اپنے تے چائی | اُسدے مگروں اجے نہ لتھی ذلت اتے خواری
توں بھی جیکر حاتم وانگوں نیکی دا دم بھرسیں | نام تیریدی عزت ہوسی نہیں تاں ذلت بھاری
کی ہویا جے چار دیہاڑے تدھ آسائش پائی | سدا نہ نام تیریدی عظمت سدا نہ نمبرداری
اوڑک نوں بازار اجلدے ہکدن پھیر اگرنا | کرکے جھٹ نکال لیجاوے تیری جند بیچاری
ڈنداں رہسن اکھیں دِچ نویں منہ بھی ٹڈیاں رہسی | لکڑ وانگ سریر تیریدی حالت ورداں ماری
ہتھ پیراں نہ ہلن جوگے نظری کجھ نہ آوے | کن نہ رہسن سننے والے منہ بولن تھیں عاری
اوہ دم یاد نہ آوے تینوں جاں ایہ ویلا ہوسی | تک تک تیری حالت نوں لوک کریسن زاری

باد شاہی دے تختوں تینوں لا تختے تے پاون ‎‎ کل پوشاک پرایاں پتراں تیرے گلوں اُتاری
پھر دیون غسل تے کفن پہناون منہ سر بنھن تیرا ‎‎ منجی اپر چا لیجاون کر کے دفن تیاری
پھر لوا کٹھے دبن تینوں کرسن ڈھیر اچیرا ‎‎ سُٹ آونگے خویش قبیلے تینوں وچہ اُجاڑی
اوتھے دوست یار نہ کوئی باجھوں نیک اعمالاں ‎‎ تنگی وحشت کیڑے بچھو اندر قبر اندھاری
منکر اتے نکیر فرشتے جس ویلے پھر آون ‎‎ پچھن کون رسول نبی تیرا تے کون تیرا رب باری
اوہ بھی ویلا نازک ڈاہڈا دہشت ہیبت والا ‎‎ نیکاں تائیں خوف نہ کوئی بُریاں سخت قہاری
روز قیامت تائیں تیرا اوسے جگہ ٹکاناں ‎‎ سار نہ تیری لینی کسے نہ کرنی غمخواری
پھر وجے تُرم قیامت والا ہکدن اچن چیتی ‎‎ سارے بندے قبراں وچوں اُٹھ بھجن یک باری
اس وند ابھی تیر یتائیں کدیں خیال نہ آیا ‎‎ زمین تراماں تے ویہو نیزے دھپ ہوسی چودہاری
وچہ نگہاہے ڈب ڈب مرسن عاجز لوک بچارے ‎‎ نفسی نفسی نبی پکارن ہرنوں جند پیاری
خلقت وچہ ترفاٹ پویگا حامی بنے نہ کوئی ‎‎ یاد کریں اوہ ویلا بھائی قیامت آفت بھاری
پاک رسول محمد ؐ باجھوں جتنے مرسل سارے ‎‎ اوس دن سب شفاعت کولوں ہو جاسن انکاری
ماواں پُت نہ واقف ہوسن بھین بھرا نہ کوئی ‎‎ یاراں تائیں اُس دن اندر یاد نہ رہسی یاری
یاد کریں پھر اُس ویلے نوں جس ویلے وچہ بھائی ‎‎ عملانوالے نامے ہرنوں ملسن مار اُڈاری
ہکنا سجے ہتھ وچہ ملسن ہکنانوں وچہ کھبے ‎‎ نظری آوے ہر اک تائیں اپنی کار گذاری
چنگیاں عملانوالے جیہڑے پڑھ نامے خوش ہوسن ‎‎ تے بُریاں کمانوالیاں تائیں لگے درد کٹاری
پھر پل صراطوں لنگھن والا ویلا یاد لیا ویں ‎‎ والوں نکی کھنڈوں ترکھی لمی باجھہ شماری
اوسے اُتوں لنگھناں ہوسی مشکل وڈی چڑھائی ‎‎ بھڑ بھڑ بھڑ کے تلے اُسدے سخت جہنم ناری
کیونکر لنگھیں اسدے اتوں تُوں ڈرجاہیں پاڈگسیں ‎‎ پیر پیادیاں دا الگوں جاسیں یا جویں تیز اسواری
پھر یاد کریں جاں دوزخ سندے بھیڑ ماتاں تائیں ‎‎ اسول جاسیں یا تو پاسیں جنت باغ بہاری
کپڑی عمر عظیم جو تیری اگے آون والی ‎‎ تدھ کجھ فکر نہ کیتا کدیں ضائع عمر گذاری
نہ کجھ کھٹیا نہ کجھ وٹیا نہ کجھ بدھا پلے ‎‎ منزل بھاری توں آزاری کون گنہ سیاکاری
بھنے خرچ عمل اینھوں جے تدھ سو کھا جانا ‎‎ اوتھے جا کے پھر نہ آکھیں مڑ بھیجو ہک واری
دلدی کھیتی اوہ پڑھن دے دانا توحید ول ‎‎ تے سنت والا پانی دیکے رکھیں سبز کیاری
تقوی اتے ریاضت والی دیویں واڑ جو فیرے ‎‎ شوق الٰہی دا گھٹ منتھاں خوب رکھیں ہشیاری

پگڑ گھسانی امرالوالی چڑ ہان نوں ہکاریں
پھر کر کر پوسن دانے اسدے آپے حکم الٰہوں
چُن چُن کریں اکٹھے اوتھے کل دانے عملاندے
پھر استقلال دی چکی چھوویں آٹا خوب بناویں
چھان گناہاں والا سٹیں آٹا بنھیں پلے
جدوں تنور قبولیت والا تپسی روز حشر دے
خوب پرونٹھا پکسی تیرا روغن نال فضل دے
اوہ روٹی اوہ سالن تیرا گھٹسی نہ مُکسی
جے اس رستے چلیوں تینوں کدرنج ناں اجی اوسی
بھاویں رنج مصیبت تینوں اس راہ نظری آوے
سکھ آرام کفاراں نوں لے ہرگز ویکھ نہ بھلیں
کی ہویا جے دنیا تے فرعون خدا اسدوایا
جے چور اُچکے ظالم فاسق اس جگ ناز کماون
چار دناں دی مہلت اندر جو چاہن سو پاون
پھانسی والیاں نوں جیوں حاکم کجھ دن مہلت دیندے
ایویں بدکاراں دے کارن مہلت دنیا والی
دُنیا دوزخ مومناں کارن پاک نبی ؐ فرمایا
تے باغ بہشت کفاراں بھانے دنیا عیش آرامی
اصل بہشت جو اللہ والا مومناں کارن بنیاں
جس اوہ دُکھ ریاضت سختی دنیا دے وچ جالی
جیوں دنیا وچ کھیتی بیجن سو سو دُکھ اُٹھاون
تے دوزخ دے چوفیر خدا نے شہوت حرص وچھائی
وانگ بچھیر وچھائی جس نے خواہش نفس منائی
دُنیا تنگی چار دیہاڑے آخر عیش بہاراں
بس پڑ پیر اطاعت باجھوں ہرگز نہیں خلاصی

پک پئے جد سٹے اُسدے وانگوں فضل بہاری
سینے والا صاف کریں چا سچدی پھیر بہاری
چھج اخلاص اہناں نوں چھٹ کے دہکی کریں نیاری
چھاننیں اس آٹے لیکے چھاننی توبہ ہاری
واہ واہ چلیں اس منزل اللہ تیری یاری
پہلے پور لوائیں چل کے روٹی لذت ہاری
دیگ رضا الٰہی دی تھیں ونجہ لیسیں ترکاری
رج رج کھاندا رہیں ہمیشہ دائم فضل غفاری
اس رستے تھیں نٹھ لکیں ناہیں بدھی جاویں ناری
اوہ رنج مصیبت وچہ چھلدی ہوسی عیش بہاری
کوئی دم دی ایہ عیش اہناں نوں اوڑک سخت لاچاری
اوتھے چلکے ویکھیں اوسدا بدلہ بدکرداری
اسو وچہ بھی اک رب سچیدی حکمت اپرا پاری
ہئی کھلی اوہناندے اُتے دوزخ والی آری
کر کو دل اپنے دا بھانا آگئی موت تمہاری
وچہ خماری کرنے بھاری عیباں والی کھاری
فاقہ فقر اتے تکلیفاں ہر دم دکھ بیماری
لذت راحت زینت نعمت فرحت موج بہاری
اوسلے گرد بگرد تمامی سختی رب کھلاری
اوس نوں جنت دیسی کرکے کرم ستاری
تا اوہ مالک بن غلے دے جھاگ مصیبت بھاری
جیوں نکر پھاہی دے چوفیرے گھتن چوگ شکاری
بچگیا نفسانی نفسوں گیئی جس فراری
ٹھیک خلاصی دیون والی ریندی تابعداری
لکھ نصیحت نالوں اکو ایہا نصیحت کاری

شکریہ بجناب موفق جلّ وعلا باختتام ایں رسالہ وسبب تالیف کتاب ہذا وعذر مصنّف بدربار خوانندگاں ایں کتاب کہ از غلطیاتِ تنظیم عبور فرمائید واحوال منقدیں کہ بہ بیانِ احوالِ قیامت پرداختند

شکر الحمد خدا دے فضلوں مکا ایہ رسالہ
اول تھیں تا آخر تائیں حال قیامت والا

جے میں حرف حرف دے بدلے شکر کراں ہزاری
تاں بھی ادا نہ ہووے میں تھیں ربدی شکر گذاری

ایہ احسان عظیم نہایت میں پر جس کمایا
میں کتھوں ایہ نعمت کتھوں واہ دھن بار خدایا

کنڈیانوں چا بھاگ لگاوین لاوین پھل ہنارے
کوہجی صورت بلبل والی سخن کرے تاٹھارے

میں نالائق کتھوں آہا اس نعمت دے لائق
لکھ لکھ شکر خدا دا جس نے ہمت بخشی فائق

آئی سی لاہوروں مینوں ایہ فرمائش بھاری
ملک محمدؐ عبداللہؒ نے لکھیا کتنی واری

جو وچہ احوال قیامت لکھیں اک عجیب رسالہ
شعر پنجابی پھُل گلابی دل نوں بھاون والا

حافظ جویں محمدؒ صاحبؒ لکھو کیا نوچہ بھائی
لکھیا سی احوال قیامت سوہنا شعر صفائی

توں بھی اُسدے وزن مطابق بناندا جائیں
کجھ مضمون زیادہ کرکے نام کلاں لگائیں

میں سنیا ہک نسخہ اگے شیخ حسینؒ بنایا
نویں نویں مضمون بنا کے نام جدید لگایا

اُس لکھیا جو بیشک اوہ بھی بنیا بہت چنگیرا
اُس تھیں بھی کجھ وڈا ہووے ایہ مطلب ہے میرا

میں لکھیا جو نال اونہاندے ایہ عاجز کد ملدا
شاید راس نہ آوے میں تھیں مطلب تیر بدل دا

اوہ استاد علامہ شاعر کُل ندیاں دا تارا
اوسدے نالوں کد ودھ سکے ایہ عاجز بیچارا

ایہ بھاری پنڈ نہ چیوے میں تھیں صاف جواب سُنایا
پھر میں گیا لاہور تا مینوں ملک ہیرے فرمایا

ساڈا کہیا نہ موڑ پذیرا کریں توکل ربدی
انشاء اللہ ٹھیک پویگا برکت شاہ عربؐ دی

نالے اگے چھاپے اساں تیرے دو رسالے
اک تحفہ اک کامن دونویں وڈیاں لذتاں والے

ایہ بھی خوب کتاب بنیگی جے کر ندھ بنائی
نے چھاپن اُسدا ایسے دے خوب چھپیساں بھائی

پکا کے میر بیانیں ہتھ اونہاں جد پایا
میں بھی آس اللہ دی کرکے ہتھ قلم نوں لایا

نالے یاد دیا آ مینوں سخن اکی شاعر دا
مردا ہمتّ ہار نہ ہووے مت کوئی کہے نامردا

کر کے ہٹھ طبع دا گھوڑا تیزی نال چلایا
کچا پکا مول نہ چھوڑیا جو منہ اگے آیا

سبھ و نال اس منزل اندر کیتی واہو واہی
ڈوں تھیں پہنتا آ کے ہویا فضل الٰہی

جھب بکن دی خواہش آہی دل میرے وچ بھاری
ایسے خاطر جلدی کرکے کسی مضمون نہ پلے
لذت وس اساڈے ناہیں سہے ایہ داد خدائی
ایہہ بھی مینوں لکھ غنیمت شکر ہے رب مکایا
سارے شعر نہ کچے ہوسن سب نہ ہوسن پکے
میوہ کل درختاں سندا اکو جیہا نہ ہوندا
بھاویں گھوں کچے تاہیں تاں ہیر نہ لیندے
جس اکٹھا لینا ہووے ساری پنڈ چکاندا
جسنوں تھوڑی خواہش ہووے چن چن جھولی پاوے
ایویں رلے ملے ہوسن میرے شعر بھراؤ
سارے نسخے اندر ہووے جے اک بیت چنگیرا
جیہڑیاں لوکاں اگے لکھے حال قیامت سندے
حافظ صاحب نال نہ ہووے ریس کسے دی بھائی
مفتی سرور شعر پنجابی توڑ سرے گھٹ بنایا
احمد یار پرانا شاعر وچ مرالی ہویا
حامد اتے درویش محمد ہویا حبیب بھی کوئی
ہور سراج الدین ابھی ہک شاعر علیے والی
عمدہ شعر کریندا او بھی نالے کرے شتابی
ہور کسے بنایا ہوسی کاہنوں گنتر گرنی
شیخ حسین صراف شعر دا عقلوں علموں بالا
مینوں اپڑ لیاقت ناہیں ہن چھان گھتی
اگلیاں دی پابندی کولوں ہر طرف نہ رہیا
رکھے چھانڈے جاں غنیمت جو کجھ گھرن پکائے

کوچ مقام دا پتہ نہ کوئی مت ہو پوری تیاری
بہتی حرص کریندیاں متکے تھوڑی بھی رہ جائے
جسنوں چاہے اسنوں دیوے وس جلد مکائی
چنگا بھاویں مندا جیہڑا میرے ہتھیں سر آیا
رلیا ملیا جو رہاں ساڈا جو چاہے سو پھکے
کجھ پکا کجھ کچا ڈگدا رلیا ملیا آوندا
ایہہ مالی باغاں والے بیج تمامی دیندے
پکے دے سنگ رلیا ہویا کچا بھی وک جاندا
مندیاں دے سنگ بیٹھن پچھے چنگے سٹ نہ جاوے
منداں تھیں پچھے چنگیاں دا بھی قدر نہ مول گواؤ
اوہو اک غنیمت سمجھو عیب نہ پکڑو میرا
اوہ بھی شعر نہ اکو جیہے کئی چنگے کئی مندے
اس تھیں پچھے شیخ حسین نوں بخشی رب وڈیائی
پھر بھی کتنیاں نالوں چنگا اس احوال سنایا
کہندے لوک قیامت والا اس بھی ہار پرویا
رحیم بخش اخبار محمدی لکھی چھاپی ہوئی
دادن خاں دا پنڈ ابھی تحصیل انہاندی والی
اس بھی ہک قیامت نامہ لکھیا وچ پنجابی
جیسی محنت کیتی کسے ایسی قسمت نہ لی
کھوٹا کھرا اتاریا اس نے شعر جو ہر اک والا
مجمل نام انہاندے لکھے جو بہتی سو بینی
کی ہویا جو شعر اساڈے نہیں اوہناندے جیہا
دل توں نہ ترساونی اپنا جلدے وکھ پرائے

خاتمۃ الکتاب

تیراں سو تے سولاں اندر ایہہ کتاب بنائی
شروع کیتی رمضاں پہلے وچ شوال مکائی

سوہنی رت بسنتی آہی پھگن چیتر والی　　جس ویلے ایہ لکھیا نسخہ فضل کیتا رب والی
جہیڑا وطن اساڈا آہی ڈاہڈا شہر فسادی　　بیقدراں مجھولاں اندر آئی جال اساڈی
اگے بہی کچے پکے شعر رہیا ہیں کردا　　معجزیاں وچہ لکھیا تحفہ پاک نبی سرور دا
خواب نامہ زبان پنجابی ڈھائی جزاں بنایا　　اٹھ نصیحتاں مومناں کارن اسدے اندر پایاں
دو زینت اسلاموں حصے پہلا دوجا بھائی　　تے نام حق دی شرح پنجابی چھوٹی عمر بنائی
بہی گلزار محمدی تے گلزار جو یوسف والی　　کجہ حصہ دیوان حافظ دی لکھی شرح سوکھالی
کشف عطا قرایت اندر نسخہ اک بنایا　　بہی عم دی تفسیر پنجابی قبول خدایا
شرح لکھی کبریت احمر دی ہور ورد داروا جی　　کتنے ہور رسالے چھوٹے شوق جہناں دی آہی
ہن امداد خدا دی کولوں لکھیا ایہ رسالہ　　چن چن کتب حدیثاں تھیں احوال قیامت والا
کرنا ہی ہیں اہل اسنوں ایہہ وچ نہ پایا　　کتنے کم گولے ایہ بھی مشکل نال بنایا
جیکر اگلے شاعراں وانگوں میں بھی فارغ ہوندا　　تا اس شعر میرے دا آپے قدر کتہائیں پوندا
دنیا دے ہر فکر وانگوں جد تک طبع نہ ہووے واندی　　تا تاں تہکین ول من دی تصنیف نہ کیتی جاندی
طرح طرح دیاں چنتیاں مینوں لعل وچ سمایاں　　بہت کدا ہیں چست کدا ہیں وچ لکھ بلایاں
طبع رجوع نہ کرتا ہرگز شعروں ہی کنارے　　مار و ھنگانے کھلیے جسنوں چڑیاں کدہ ہنکارے
ہر جو یاد وچہ آیا موہوں کیا الایا　　اصلی مطلب بھی کجہ بیدہا آیا کے نہ آیا
جسنوں نقص کتاب میری انظری آئی آوے　　شاعر ہے تا صحت بخشے نہیں تاں پردہ پاوے
تاہن بس کراہیں چھیڑ لمیاں تقریراں　　کر کجہ عجز خداوند اگے مت بخشے تقصیراں

مناجات در درگاہ قاضی الحاجات حل المشکلات رحم اللہ عبداً قال آمینا

جے رکھ زمین تے قلماں ہووں کل دریا سیاہی　　تے لکھنے کارن بیٹھ جائیے کل مخلوق الٰہی
روز حشر تک لکھدے جاون گھڑی آرام نہ پاون　　تا بہی میرے عیب اوہناں تھیں کدیں نہ لکھے جاون
میں ہر طرح تا پیراں تائیں لوں لوں عیبیں بھریا　　ایہ فضل تیرے دا یا رب ہر دم تکیہ دھریا
میں ہیچ نہ منگیا نوانگوں عیباں نال پرویا　　بھار گناہاں دا سر میرے بھارا بہو یا ہویا
میں وچہ بحر گناہاں والے یا رب رڑہیا جاندا　　مہر کماویں بیڑے لاویں کنڈھا نظر نہ آندا
اپنے عیب کمائے ہوئے جاں چت میرے آون　　خوف تیرے تھیں یار خدایا ڈیکاں نکل جاون
فتنہ تریدیاں یا رب مینوں ہر دم دلوچہ آساں　　جے توں مہر کماویں سائیاں توں تاریں تا ترساں

تیرے کیتے عذر نہ کرساں جو کہسیں سر دھر ساں
توں ہوویں تاڈیساں سائیاں تیرن تار ترساں

پر چنگیاں نوں چنگیاں لا جان آپ کریں چنگیائی
بُریاں نال کریں بھلیایاں عفو کریں بُرائی

بھاویں عیب اوڑک میرے وچ شمار نہ آون
پر جے لطف کریں توں سائیاں سارے بخشے جاون

نوکاں چنگے عمل کمائے میرا عمل نہ کوئی
دوہیں جہانیں میر پتائیں آس فضل دی ہوئی

وقت نزع آسانی بخشیں تلخی کجھ نہ پاواں
نال ایمان سلامت ایتھوں ہسدا ہسدا جاواں

وچ قبرے دکھ نہ کوئی آوے میرے اگے
روز قیامت اندر مینوں تتی وا نہ لگے

کریں نصیب شفاعت مینوں پاک نبی سروردی
ہر منزل وچ میرے اُتے ڈالیں نظر مہردی

سنگ نبی دے پل صراطوں لنگھاں نال راواڑی
وقت حساب کتاباں مینوں ہووے تیری تیری

وچ فردوس مقام معلّیٰ بخشیں میرے تائیں
بھی اپنا دیدار خدایا مینوں نت کرائیں

بھی کر منظور کتاب میری نوں فضلوں یار خدایا
بدلے اس تصنیف کریندے دیویں اجر سوایا

میں ہور عمل نہ کیتا کوئی اندر عمراں ساری
ایہو عمل خدایا میرا جے توں کریں ستاری

جے ایہ عمل قبولیں میرا پھر کوئی خوف نہ مینوں
ردّ کریں تا عذر نہ کوئی سب توفیقاں تینوں

روز حشر جد ہر بندے دا چھٹا پیش کچیوے
مینوں بھی ایہ نامہ اُسدم سجے ہتھ وچ ڈھیوے

سن فریاداں بخش مراداں کر کے مہر عطائی
تے بخشیں جملیاں مسلماناں سنے پدر گدائی

خوشخبری

از جانب محمد منظور خلف الرشید مصنف عفی اللہ عنہ

اول آخر ظاہر باطن، رب نوں حمد تمامی
دایم کل صفاتاں لائق جسدی ذات گرامی

پھر صلوات رسول اللہ نوں ہر دم نال پکاراں
کل خلقت تھیں افضل اشرف سید شاہ ابراراں

ختم نبیاں فخر رسولاں، رہبر جمل جہاناں
صلے اللہ علیہ وسلم صاحب اُچیاں شاناں

چار خلیفاں اُپر ہووے رحمت بے حساباں
سن ازواج تے آل مطہر بھی کل اصحاباں

اس فقیر تے بچے نال محبت خدمت وچ پھر ادباں
لہاں مبارکباد تے نالے خوشخبری پہنچاواں

ایہ نسخہ احوال قیامت خالص وعظ کلاماں
لکھیا میرے والد ماجد کارن نفع عواماں

کتنی وارا یہ چھپیا گے وچہ لاہور شہر دے
ایہہ اکثر چھاپن والے ہوں پیارے زردے
غلط صحیح چھپیوں دیون کرن خیال نہ کوئی
ٹھگے کماون ڈبی جاون کارا ونہاندی ہوئی

اسے طور چھپی جد لگے ایہ کتاب گرامی
چھابن والیاں سستی کیتی ہوگئی غلط تمامی

پھر بھی جیسی کیسی آہی لیندا رہیا زمانہ
پڑھ پڑھ شعر موثر ہر کوئی شوقوں ہویا دیوانہ
شربی وانگ خریدن ہندے بھج بھج اسدی تائیں
بہت ہوئی مشہوری اسدی شہریں ہور گراہیں

کئی ہزاراں جلداں چھپ کر تھوہ تھوہ دکاناں
آخر بند ہویا اوہ مطبع جدوں خدانوں بھانا

کجھ عرصہ پھر اس نسخے دی ایسی بندش ہوئی
طالب لکھ خریدن والے ملے کتاب نہ کوئی
کتب فروش لکھن خط بہتوں طالب علم بھی نالے
نال محبت کل پل آئے لوک خریدن والے

فیض پہنچاون والیاں چیزاں جے کر بند ہو جاون
بے شکر خواہشمند اونہاں دے ڈاہڈے کلمل اون

وعظ کتاباں مٹھے چشمے یا رب خالق باری
بند نہ ہوون قیامت تائیں رہن ہمیشہ جاری
الغرض جد چھپیاں اسنوں کتنی مدت بیتی
دس برساں تھیں بعد مصنف پھر تکمیل کیتی

کر کے نظر ثانی پھر اسدی صحت کیتی ساری
بھی مضمون ودھائے جیہڑے نہیں سن پہلی واری

شعر قریبا ترسو اسو چہ ہور زیادہ ڈالے
بھی اوہ غلطاں نقص جو اگلے کر تصحیح نکالے
کر تکمیل دوبارہ اسنوں پھر لاہور پوچایا
ملک عنایت نال عنایت کر کوشش چھپایا

ہر اک مومن بھایاں تائیں ہیں اہہ عرض سناندا
جلد خریدو وشتا تو وقت وہاندا جاندا

یا رب وچہ درگاہ تیری دی پاوے ایہ منظوری
سن منظور مصنف تائیں بخشیں قرب حضوری
یا رب بخشیں کاتب اسدا ہور خریدن والے
نالے پڑھنے والے بخشیں مغز جنہاں نے گالے

تمت

بالکل نئی کتابیں جنکا دیکھنا مسلمانان بچے بچیوں کے لئے ازحد مفید ہے

سیرۃ الکبریٰ :- جس میں حضرت خدیجہ رضی اللہ عنہا کی زندگی کے تمام حالات واضح طور پر بیان کئے گئے ہیں * قیمت صرف ایکروپیہ .. .. (عہ)

سیرۃ صدیقہ :- جس میں ام المومنین حضرت عائشہ صدیقہ رضی اللہ عنہا کی پاک زندگی کے حالات بتمامہ مفصل طور پر لکھے گئے * قیمت صرف - (عہ)

سیرۃ بلال :- جس میں حضرت بلال رضی اللہ عنہ کی زندگی کے تمام حالات واضح طور پر بیان کئے گئے ہیں * قیمت صرف ایک روپیہ .. .. (عہ)

سیرۃ حسین :- جس میں حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ کی زندگی کے حالات بمعہ حالات شہادت کے لکھے گئے ہیں * قیمت صرف ایکروپیہ .. .. .. (عہ)

سیرۃ فاطمہ :- جس میں جناب فاطمہ رضی اللہ عنہا کی زندگی کے تمام حالات واضح طور پر بیان کئے گئے ہیں * قیمت صرف ایک روپیہ (عہ)

تجربات سیوطی

مصنفہ علامہ جلال الدین سیوطی علیہ الرحمۃ۔ یہ کتاب حکیم الامت مجدد الوقت علامہ جلال الدین سیوطی رحمۃ اللہ علیہ کی تصنیفات میں سے ہے علم طب کے ان نادر نسخہ جات کا مجموعہ ہے جو بڑے بڑے شاہان اولوالعزم کے تجربہ میں آکر نہایت زود اثر اور مفید ثابت ہوئے ہیں باہ۔ امساک۔ آتشک۔ سوزاک۔ جریان۔ نامردی وغیرہ وغیرہ کے وہ نادر نسخہ جات کتاب ہذا میں ملتے ہیں۔ جنکے ظاہر کرنے میں موجودہ وقت کے اطباء اکثر پس وپیش کرتے ہیں۔ اور بعض ادویات کے ایسے عجیب اثرات ظاہر کئے گئے ہیں۔ جن سے آج تک عموماً لوگ ناواقف ہیں کتاب ہذا عربی زبان سے اردو میں ترجمہ کی گئی ہے * قیمت صرف دس آنے (۱۰/)

منگوانیکا پتہ

ملک محمد عنایت اللہ تاجر کتب لاہور بازار کشمیری

[illegible] باہتمام ملک محمد دین تاجر کتب لاہور بازار کشمیری